

Isak Langssrud:

«Kona ba
meg inn i
Guds rike»

Med Jesus til
ferie-Norge

Nordquelle — en
glemte pioner

Jon Stott:

Gi Ånden frihet

JUTATORPET
inntar nytt
område!

Frank Mangs:

«Felleskap i
lederskap»

Kr. 5 pr. stk.

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:
Olavsgt. 9A
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE
Leif Jacobsen
Jim McInnes
Sven Nilsson
Sigvard Wallenberg

Medarbeidere fra
T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:
Arlil Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sørhus

TEGNERE:
Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Raymond Thorkildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM
Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON
Judith Bettum

ABONNEMENT
Norge og Skandinavia kr. 30,00 pr. år.
Utlandet ellers kr. 40,00 pr. år.
Bestilling av bladet kan skje ved å sende
TYDELIG navn og adresse til bladets
EKSPEDISJON.

POSTGIROKONTO
Pioneren 3 19 84 62
Misjonsskolen 5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du
bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva
sendingen gjelder og avsender.
TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn
og behøver ikke alltid stemme overens med redak-
sjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være
maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare
på den ene siden av arket. Legg ved frankert retur-
konvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i re-
tur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler,
tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale
med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig
kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, Halden
PAST UP, REPRO: Print, Halden
TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:
Trøens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Suksess

Av Rolf Erik Janøy

At Gud både kan og vil hjelpe på alle livets områder er en sannhet som mange kan vitne om. Jesus viste gjennom sin gjerning at Herren ikke bare har omsorg for vår sjel. Evangeliet gjelder menneskets totale situasjon. Jesus var ikke så «åndelig» at han ikke brydde seg om menneskets hverdagsbehov. Vi kan derfor med frimodighet forvente hjelp fra Herren også i materielle behov. La oss ikke begrense Guds mulighet til å velsigne oss ved ikke å våge og tro at han kan hjelpe oss f.eks. økonomisk. Skriften viser at Gud er både god og gavmild.

Lære

Opp gjennom kirkehistorien har det vært retninger som har lært at fattigdom er en Guds velsignelse. Selvførnektelse og forsakelse har vært fremhevet som mere lykkebringende enn rikdom og overflod. Dette er også en side som vi ikke skal avskrive. Jesus eget forhold til det materielle kan vi vel trygt si var svært måteholdent. Hans liv og virke var ingen suksess på det økonomiske område. Vi bør være svært varsom med å lage en lære hvor rikdom eller fattigdom blir et tegn på hvordan vi har det med Gud. Paulus fikk lære seg til å nøyes med det han hadde. Han var innvliet både i materiell nød, og i å ha overflod. Han drog ikke noen annen slutning av dette enn at «alt makter jeg i han som gjør meg sterk». (Filp 4,11-13).

Ytterligheter

Det finnes forkynnere i USA som i litt ulike variasjoner har fremhevet den private økonomi som en målestokk på Guds velsignelse. Dette har særlig skjedd i forbindelse med appeller om å gi til deres virksomhet. Skulle man nevne opp de ytterligheter dette har ført til så ville det tale mere om fiaskoer enn suksess. Budskaper om at Gud kan velsigne ble forflatet til menneskelig ønsketenkning inspirert av kjødets lyst. Det er ingen grunn til å importere

en slik forkynnelse. Om vi lever i fattigdom eller rikdom så sier det lite om vårt gudsforhold. Det er hjerteforhold vi har til Gud og medmennesker under skiftende ytre forhold som viser min sanne åndelige stilling.

Opp ned

Om vi skal bruke ordet suksess i åndelig sammenheng så må vi vende opp ned på det begrepet. Suksess i vanlig betydning taler om en persons innsats, prestasjonsevne og karriere. Menneskelig innsats og effektivitet leder bare til nederlag på det åndelige område. En fremgangsrik kristen behøver hverken lykkes i forretningslivet eller karrierejaget. En fremgangsrik kristen er den hvis personlighet er lik Kristus og som er rede til å lyde Guds vilje, enten det gjelder hard innsats eller stillhet for Herren.

Når vi taler om å tro Gud for store ting i våre liv og menigheter er det meget viktig at vi fremholder korsets vei. Fremgang og suksess utenom korset er ikke mulig i Guds øyne. Det er bare den som er villig til å dø som har muligheter til å mangfoldiggjøre seg. «Om ikke hvetekornet faller i jorden og dør . . . blir det bare det ene korn». Når Jesus tilsynelatene led sitt største nederlag og en endelig fiasko på korset, da behaget det Gud å la det bli den største triumf i universet. Det ble den ondes totale nederlag. Den samme lov gjelder i dag. Når det går dårlig for oss på det menneskelige område, da har Gud muligheter til å la oss lykkes med noe i Guds rike til hans ære.

Dø

Vi kjemper for at vår menighet, virksomhet og bevegelse skal lykkes og ha fremgang. Når Guds And får lov å belyse motivene bak denne innsats, vil vi finne at ambisjoner, prestisje og ærelyst er drivkraften til meget arbeide for det vi kaller «Guds sak» Vårt ønske om Guds saks fremgang, blandes så lett sammen med trang til personlig suksess. Men skal Han får vokse, må vi avta. Skal Gud vinne, må menneskets ego tape. Dette er korsets vei til suksess. Først når selvlivet får dø, er vi rede og frie til å ta imot og gjøre Guds vilje.

Orientering til leserne

Videre inn i 80-årene

Vi planlegger alt nå for 1982 om Herren drøyer. Nye artikkel-serier er på gang, og vi håper stadig å gjøre bladet enda mer lesverdige. En hindring for oss har vært dårlig økonomi, bladet har hatt et alt for stort underskudd. Vi har fått mange vitnesbyrd om at våre abonnenter gjerne vil være med å betale det det koster å produsere et slikt blad. Vi vil derfor sette opp abonnent-prisen til kr. 60,00 for 1982. Vi tror alle som setter pris på Pioneren med glede betaler det bladet virkelig koster. Det er ikke rett å belaste Troens Bevis med noe underskudd i en tid hvor de har mange og krevende oppgaver. Vi sender ut giro for 82 rundt månedskiftet okt./nov. Det er da en stor hjelp at du så hurtig som mulig betaler abonnementet. Flere ventet med å betale inn til langt inn på nyåret og dette skaffer oss meget bry og store unødige utgifter. Ønsker du ikke å beholde bladet i 82 så si fra om dette skriftelig, så slipper både du og vi ubehagligheten ved purringer på abonnement-innbetalingen.

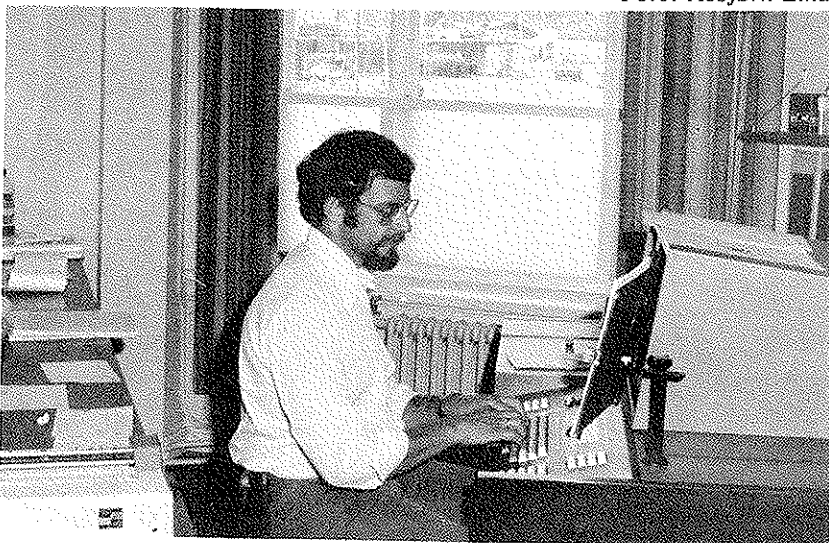
Kristen kvardagskultur

Et blad som Pioneren vil være i en stadig endring og omlegging. I samarbeid med Erling Thu har vi nedlagt spalten «Kristen kvardagskultur». Det verdifulle stoffet som ble sendt inn til spalten vil nå få plass i spalten «Vi deler med hverandre», som vil bli utvidet og antagelig være et fast innslag i hvert nr. Har du noe på hjertet som du vil vi skal publisere, så send det direkte til redaksjonen fra nå av. Vi vil gjerne ha dikt, opplevelser og tanker som kan bli til oppbyggelse. Erling Thu vil sikkert komme tilbake i våre spalter når han har noe på hjertet. Vi vil takke han for god innsats som spalteredaktør og medarbeider.

«Sats - past ut - repro - lay-out»

Det står flere bak produksjonen av våre 48 sider med stoff i hvert nr. av Pioneren. En hovedmann er Yngvar Martinsen i Halden. Han er ansatt i firma E. Sem A/S, og der får vi all «sats» til bladet. Det vil si all teksten. Han har også et eget firma som heter Print, og der blir teksten limt opp på sidene. Yngvar har også nå hovedansvaret for «lay-out» eller grafisk form av bladet. Det er han som setter stoffet og bildene sammen på sidene. Nå hjelper han oss også med repro, dvs. han lager bildene klar til trykking. Som dere forstår er Yngvar en viktig mann bak produksjonen av Pioneren. Her ser dere han i full virksomhet bak datamaskinen som skriver ut teksten du nå leser. Yngvar er med i baptistmenigheten i Tistedal, og dessuten aktivt med i Full Gospel Business Men's avdeling i Halden.

Foto: Asbjørn Lind

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjering og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh 17,21.

INNHOOLD:

Fremfor alt.....	2
Orientering til leserne.....	3
Herren fornyet min tjeneste.....	4
Hjem og familie.....	7
Så grep Gud inn.....	8
Fellesskap i lederskap.....	11
Åndsutgytelse i vårt århundre.....	12
Brev fra leserne.....	15
Tunger og åndelig utvikling.....	15
Bok i fokus.....	16
Folket på Jutatorpet inntar nytt område.....	22
Med Jesus til ferie-Norge.....	24
«Gud er ikke død».....	27
Nordquelle — en glemt pinsepioner.....	30
Gi Ånden frihet.....	33
De åndelige gaver.....	37
Husmøter — men på en annen måte.....	41
Vi deler med hverandre.....	42
Aksjon «KASJA».....	45
Operasjon Ungdomsteam.....	46

Herren fornyet min tjeneste...

Tekst og foto: Rolf Erik Janøy

Christer Lindberg vokste opp i den svenske Misjonsforbundet og alt som 16 åring begynte han å virke som evangelist. I mange år tjente han som pastor, men opplevde lite resultater av sin tjeneste. Til sist kom han inn i en akutt krise, han orket ikke mer å være organisator i et foreningsarbeide. Han begynte å lese «Stilling ledig» annonser og ville slutte i forkynnergjerningen. Isteden opplevde han en sterk fornyelse av sin tjeneste, og i dag opplever Christer stor søkning til sin møter og flere steder hvor han har virket har det brutt ut vekelse. Mange har opplevd frelse, fornyelse og Åndens fylde i hans møter og nådegaver har vært i virksomhet.

Akutt krise

Du opplevet krise i pastorgjerningen, hva var årsaken?

Jeg kom i brytninger fordi jeg forstod at jeg holdt i gang en virksomhet på det menneskelige plan, mens jeg gikk og lengtet etter å se Guds kraft åpenbart. Jeg ville at mennesker skulle bli frelst, at Gud gjorde under for lidende og lengtende og at vi kunne oppleve et virkelig fellesskap i menigheten. Isteden måtte jeg innrømme for meg selv at jeg drev menigheten som en forening. Til sist ble dette så deprimerende for meg at jeg klarte det helt enkelt ikke mere, krisen ble til sist akutt.

Var årsaken til denne krise hele tiden klar for deg?

Nei, til å begynne med skjønte jeg ikke hvorfor jeg gikk så trett, først når krisen ble akutt forstod jeg hva årsaken var. Jeg tror mange forkynnere opplever det samme som meg uten å forstå årsaken.

Hadde du ingen å betro deg til?

Nei, jeg hadde ikke det. Når man kommer sammen med andre pastorer våger man ikke å dele sin nød, men bærer maske av at «vi har det godt» i virksomheten. Man har imponerende

«Den Hellige Ånd er en virkelig person»

anmerkninger i almanakken av menigheter som kaller deg, men nøden er at så lite skjer av det man forventer. Noe av det vanskeligste i forkynner tjenesten er å ikke ha noen å betro seg til.

Men skal man være så resultatorientert. Er det ikke viktig å være «tro i det lille», trofast så ut Guds Ord uten å kreve synlige resultater?

Jo, det er klart. Men bonden som sår om våren forventer et resultat til høsten. Vi må ha den tilliten til Guds

Mange opplever Gud i møtene til Christer Lindberg. Det er ikke minst i ettermøtene at Lindberg har sin styrke.

«Jeg opplever at den Hellige Ånd er en virkelighet i møtene. Jeg er helt avhengig av Han om mennesker skal bli hjulpet», sier Lindberg.

Ord at den innen overskuelig fremtid vil gi en høst og resultat. Vi må leve i forventning av at noe skal skje når Ordet blir forkynt. Det kan ikke være rett å ikke forvente noe av forkynnelse av Guds ord.

Hva gjorde du annet enn å lese «stilling ledig» annonser?

Jeg leste tros litteratur! Jeg leste om alt hva Gud gjorde i andre land. Dette førte meg bare inn i enda større krise. Jeg begynte å sammenlikne min situasjon med det jeg leste om i Indonesia, Syd Korea og Syd Amerika. Men da jeg leste boken til Bruce Olsen høyt for søstrene i søstermisjonen da var det som jeg fikk tro til å sette Gud på prøve.

Parkeringsautomaten

Hvor dan grep Gud inn i din krise?

Det kan høres underlig ut, men han brukte en parkeringsautomat. Jeg var på vei til avisen med møteannonser og plutselig fikk jeg for meg at jeg skulle be Gud om en ledig og betalt parkeringsautomat i nærheten av avisen. Det var så lenge siden jeg hadde opplevd Gud på en konkret måte og nå

måtte jeg få en stadfestelse på at Gud elsket meg og ville ha meg i sin tjeneste ved å gjøre dette lille under. Jeg kjørte med spenning langs hovedgaten uten å se noe ledig paringsplass, men utenfor avisen kunne jeg svinge inn og parkometret var betalt. Jeg kunne ikke riktig tro dette, så jeg tenkte at denne måtte være i ustand. Men da jeg kom ut etter en tid og så at tiden var tikket tilbake, da gikk det opp for meg med full tyngde at Gud hadde hørt mitt konkrete nød-rop. Da var det som Guds kjærlighet strømmet igjennom meg på en måte som ingen ord kan beskrive. Det var en enorm opplevelse som fornyet hele mitt trosliv og liksom badet meg i Guds kjærlighet. Jeg kom inn i en lovprisning og tilbedelse under Åndens fylde.

Hadde du talt i tunger tidligere?

Ja, som ung hadde jeg opplevd dette, men det ble ikke noe jeg levde i. Man kan kanskje si jeg ikke forsto velsignelsen og nytten av dette da. Nå kom åndens bønnespråk til meg i en helt ny dimensjon.

Hvordan ble det første møte i menigheten du tjente i etter denne opplevelse?

For det første ble den preken jeg hadde studert ut til søndagen helt død for meg, jeg måtte bare legge den til side. Jeg fortalte ganske enkelt menigheten det jeg hadde opplevd. Jeg kunne for første gang på lenge forkynne noe som jeg levde i selv. Et slikt vitnesbyrd i stedet for den tradisjonelle formiddagstalen ble selvsagt mottatt på en blandet måte. Noen mente jeg var blitt rar og barnslig. Fra det møtet ble liksom noen for og andre imot, noe slikt hadde jeg aldri opplevd før på den måten. Det er underlig hvordan Guds Ånd skaper reaksjoner, man må være for eller imot.

Hvordan ble virkningene på litt lengere sikt?

Noen tok imot med åpne armer, mens noen stengte både for seg selv og andre. Forkynnelsen var det først og fremst som ble annerledes. Jeg begynte å forkynne etter min overbevisning og det Gud gav meg. Den fornyelsen Gud hadde gitt meg satte Gud i et større sammenheng, Gud ønsket å fornye hele menigheten, ja alt Guds folk. Det ble ikke så stor omlegging i selve virksomheten bortsett fra at vi begynte med bønnegrupper. Mange opplevet

Åndens fylde, og sjeler begynte å søke frelse. Jeg var da pastor i misjonsmenigheten i Sørsdala.

Guds kraft

Hvorfor oppstod disse brytningene tror du, ingen ønsker vel å stå Guds Ånd imot?

Jeg tror det kommer av at noen binder seg til et tradisjonelt mønster mere enn til Kristus uten de selv vet det. Når det blir anderledes enn det de er vant til i virksomheten, så begynner det liksom å rakne for dem. Det er dette som skaper et spenningsforhold.

Kan du fortelle noe konkret du opplevde i menigheten?

Jeg ble bedt om å komme til ungdomskorets øvelse. Det var noe av det første vi opplevde i fornyelsesprosessen i menigheten. Jeg fikk tro for at de unge skulle ta imot Åndens fylde og jeg ba dem sette seg på en stol mens vi ba for en av gangen, og de ble faktisk døpt i Ånden den ene etter den andre. Dette førte til lovsang og ny frimodighet, det satte sitt preg på hele vår virksomhet. Et annet tilfelle som jeg særlig husker er en fellesuke vi hadde med pinsemenigheten på stedet. Jeg hadde for første gang gått inn i bønn og faste for et konkret åndelig gjennombrudd i disse møter. I et møte skulle vi be for noen nyfrelste venner som hadde døpt seg, jeg ba også andre søkende å komme fram og mange kom fram. Guds kraft kom over de som kom fram, mange falt om og ble liggende på gulvet og plutselig kom hele forsamlingen under Guds kraft. Over hele lokalet møtte mennesker Gud uten at noen ba spesielt for dem. Mange opplevde en fornyelse i sitt kristenliv med et levende forhold til Jesus, bruk av åndelige gaver og lovsang.

Det var en stor overgang fra tvil på din tjeneste til vekkelse, hva tror du selv var årsaken til at Gud fikk virke så sterkt i møtene nå?

Jeg hadde fått en ny tro på Guds muligheter. Jeg våget å handle konkret i møtene og det begynte å skje noe.

Du reiser nå som evangelist, hvorfor sluttet du som pastor?

Mitt egentlige kall har nok hele tiden vært evangelistens. Da ryktet kom ut om hva som skjedde i menigheten jeg

CHRISTER LINDBERG

D-235 «HERREN FORNYET MEG»
Her kan du høre Lindberg med egne ord fortelle om sin fornyelse. Han ha også et viktig budskap til Guds folk på denne kassetten. Inspirerende og lærerik.

D-236 «ÅNDENS GAVER»
En grundig og selvopplevd innføring i hvordan motta Åndens fylde og gaver, og hvordan disse virker i våre liv. Undervisning som kan hjelpe deg til opplevelser med Gud.

Kan nå bestilles fra:

DYNAMIS CASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

betjente, begynte andre å kalle meg, og jeg så store behov for fornyelse og vekelse. Fra 1. januar i år har jeg reist innen alle samfunn. Også dette har vært et trosskritt rent økonomisk, ingen visste hvordan det ville gå. Jeg ville gjerne ha boken full av kallelser før jeg torde slutte i min faste pastorstilling, men det skjedde ikke. «Har Herren kalt deg, skal du gå i tro», sa min hustru Berit. Jeg sa opp som pastor, og 14 dager etter min oppsigelse hadde jeg fått så mange forespørsler om møter at hele 81 er fulltegnet.

Hvilke sannheter er det som særlig har blitt levende for deg gjennom fornyelsen av din tjeneste?

Kunnskaps ord

For det første er det dette med å gå ut i tro på Guds ord. Jeg har opplevd at det ikke er mennesker som har åndelige gaver, men at det er den Hellige Ånd som kan bruke dem gjennom oss. Stiller jeg meg til disposisjon for Guds Ånd kan han bruke oss på så mange måter. Da jeg var sammen med Rolf Håkonsen i noen teltmøter i Sverige, og mens jeg ba for møtet, viste Gud meg noen sykdommer som han ville helbrede om jeg forkynte Ordet om helbredelse. Jeg slo det fra meg først, men i slutten av møtet fortalte jeg hva Herren hadde minnet meg om, og under skjedde.

Det at du ser sykdommer som Gud vil lege, er det en nådegave, f.eks. «kunnskaps ord»?

Ja, jeg opplever det slik. Noen ganger blir det klart før møtet andre ganger mens jeg står i ettermøtet. Dette gave har liksom blitt forsterket hele tiden det siste året. Det gjelder ikke bare sykdom, også andre situasjoner har Gud åpenbart for meg og utfridd de det gjelder. I en baptistkonferanse fikk jeg åpenbart at et ektepar var iferd med å gli fra hverandre. Det viste seg da at det var et ektepar tilstede som hadde tatt ut skillsmisse-papirer, men hadde kommet til møtet som en siste utvei. Vi fikk be sammen med disse og hjelpe dem til å tilgi hverandre, det var en stor opplevelse. Jeg tok dem i hendene å vidde dem pány.

Den samme Jesus

Hva ligger deg på hjerte til Guds folk?

At de må stille seg åpne for den Hellige Ånd og ta imot det Gud gjør i dag. At Gud vil stadfeste sitt Ord på en konkret måte i våre menigheter. Guds kraft er en virkelighet som lar oss få se hva Jesus kan gjøre i dag.

Jeg hadde også lite syn for Guds folks enhet tidligere. Jeg husker jeg møtte en katolsk prest på en Full Gospel samling, han slo armene om meg og priste Gud for brorskapet. Han sa han var blitt frelst og åndsdopt. Da jeg fortalte jeg var pastor i Misjonsforbundet, ville han be for meg. Han ropte på en engelsk baptistpastor og sammen ba de for meg, en misjonsforbunder. Jeg likte det ikke, for katolikker hadde jeg lite tro for. Men Guds kraft kom over meg på en sterk måte, det var som Gud løftet meg opp fra samfunnsbåsene, jeg fikk se at vi alle var frelst gjennom Jesu blod. Jeg fikk se at vi hadde ikke hver vår «Jesus», men både pinsevenner, misjonsforbunder og metodister hadde den samme Jesus, samme frelser, samme forsoningsblod, samme tilgivelse på vei til samme himmel.

Hvordan så du på den Hellige Ånd før din fornyelse?

Den Hellige Ånd var noe abstrakt for meg, uvirkelig og uaktuell. Men for et år siden satt jeg og leste i min Bibel under en møteserie, da hadde jeg en spesiell opplevelse. Rommet ble liksom fylt av en sterk vind. En varm og kjærlig atmosfære fylte rommet og Guds herlighet var mektig nær. Det var som Han sa til meg: «Jeg er her nå, ikke som en udefinerbar kraft, men som en person. Jeg vil følge deg og lede deg, der hvor du føler meg». Jeg sto opp og gråt av glede. Siden da har den Hellige Ånd blitt en virkelig person for meg. I enkelte møter kan jeg helt konkret oppleve at den Hellige Ånd stanser ved mennesker, og da skjer det alltid noe vidunderlig med denne person.

Du opplever ikke evangelistgjerningen som krevende og tung?

Jeg må ærlig si at jeg har en ubeskrivelig glede i tjenesten og en enorm trygghet. Det er både kamp og nød, men samtidig en kraft til å møte disse ting som jeg ikke hadde før. Når Jesus kunne stole på den Hellige Ånd som en person, hvorfor skal ikke jeg gjøre det?

Hadde Jesus behov av den Hellige Ånds kraft, så skulle jeg ha det enda mer. Jeg har gjort meg avhengig av den Hellige Ånd, jeg vil være viss på at han er ved min side.

Skapte det uro i menigheten da du delte den opp i bønnegrupper?

Nei, de fleste forstod at de tradisjonelle bønnemøtene ikke fungerte. Det er meget viktig at en menighet kommer inn i et levende bønneliv, og da er det ikke nok å holde på en form. Vi kom i et nærmere felleskap med hverandre og forbønn fikk en ny dimensjon. Bønnegruppene tilførte hele menigheten styrke.

Du har opplevet vekkelse på en rekke steder og den svenske avisen DAGEN hadde en stor reportasje fra en av vekkelsene du nylig fikk være med på. Har du slike møter over alt?

Jeg er forundret over det som nå skjer. Jeg kunne liksom ikke drømme om at jeg skulle få oppleve dette. Det har vært fulle møtelokaler og ting som har skjedd på et hvert sted det siste året. Jeg forstår selvsagt at dette ikke har med meg å gjøre, men det er Herren som gjennom sin Hellige Ånd får virke. Jeg har nå også hatt noen møter i Norge, hvor det kanskje er noe mere stengt enn i Sverige, men behovene i Norge er enorme og det finnes en lengsel som vitner om at Gud vil gjøre meget her i landet fremover.

— — —
Vi fikk høre Christer Lindberg i noen møter i Norge. Det var glød og begistring over hans forkynnelse, og mennesker fikk virkelig oppleve Gud. Det er takkeemne at Herren reiser opp redskaper også i vår tid. La oss be for disse at de blir bevart i avhengighet av Guds Ånd. Christer Lindberg er åpen for nye besøk i Norge og hans adresse er: Mosvegen 10, S-28010 Sösdala.

Christer Lindberg (til høyre) sammen med to kjente norske evangelister Åge Åleskjær og Kjell Haltorp. Disse tre brødre har noe av den samme tjeneste. Kristenfolket behøver å be for evangelistene som virker i vår tid.

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Forelskelse - kjærlighet

Spørsmål:

Går det an å være forelsket gjennom et langt ekteskap?

Da Per og jeg giftet oss, var vi veldig forelsket i hverandre. Vi var forlovet i 2 år, og var aldri uenige, snakket åpent ut om alle ting, hvordan vi ønsket å ha det i vårt hjem som vi skulle bygge sammen. Vi har fått 2 vel-skapte, friske barn, 1 og 3 år. Min mann har en god job, og vi bor bra. Det leie er at vi etter hvert har tapt den fine beundringen vi hadde for hverandre, forelskelsen er borte, og vi oppdager flere og flere minussider hos hverandre. Vi er livende reddet at dette skal fortsette, og lurert på hva som er galt. Da vi giftet oss trodde vi begge å være i Guds vilje med våre liv. I begynnelsen av ekteskapet var vi flinkere til å lese Guds ord og be sammen. Nå er vi så opptatte med hvert vårt, så det blir liten tid til det, men jeg tror det er svært viktig i familielivet. Jeg synes bare at det er min mann, som herre i huset, som skal ta initiativet også til dette med andakt.

Kanskje det ikke var ekte kjærlighet dette vi opplevet tidligere, og kanskje vi ikke skulle hatt hverandre?

Hilsen Anne

Kjære Anne og Per

Det er mange som kjenner seg igjen i deres situasjon. Vær sikker på at dere er ikke de eneste, men det er jo en mager trøst — og ingen kveik til ny kjærlighetsglød. Det er heller ikke enkelt å gi oppskrift, en slags universal resept på «god medisin», men la oss sammen se på noen enkle sannheter, og la oss være åpne for både Guds og menneskers hjelp til et lykkeligere familieliv.

Hva er forelskelse — og hva er kjærlighet?

FORELSKELSE

Å definere dette begrepet er ikke så enkelt, men vi vet alle hva det menes. De fleste mennesker har vel før 20-årsalderen opplevet en eller flere

ganger å være forelsket. En sterk følelsesmessig reaksjon på det annet kjønns tiltrekkende kraft, hjertebank ved å møte vedkommendes blikk, sterk beundring for måte å være på, utseende, — drømmestunder hvor fantasien gjør den bestemte person til den herligste skapning i verden, og hvis man da ble den heldige, ville lykken være sikret for hele livet.

Ikke alle har like lett for å bli forelsket. Det avhenger av så mange ting. Noen er romantiske av natur, lett for å drømme og fantasere, lett for å fasinere det annet kjønn slik at det blir reflektoriske virkninger osv., osv.

Forelskelse behøver ikke å ha så mye med virkeligheten å gjøre, og det kan det heller ikke ha så lenge som kjennskapet til hverandre er minimal, dermed kan den også være lik en «døgnflue eller ukes- og månedsflue». I enkelte tilfeller kan varigheten være lengre, alt etter hvilke påkjenninger disse forelskelses-skyene får. Når et forelsket par møter hverandre bare i selskapsantrekk under stemning av romantisk musikk, dempet belysning og bedårende duft, skal man ikke være forundret over at hverdagens påkjønning får ballongen til å sprekke.

KJÆRLIGHET

Kjærlighet er noe helt annet. Det vil ikke si det samme som at ikke kjærligheten mellom to som oftest er ledsaget av forelskelse. Det vil heller ikke si at det ikke går an å beholde beundringen, fasineringen, de varme følelsene for ektefellen hele livet. Men alt dette blir mere og mere stabilt, for det henger ikke og dingler i løse lufta, men er blitt festet og fortøyd i kjærligheten.

Kjærligheten mellom to er som et frø. Det må få god jord til å feste seg i, og riktig temperatur og ro. Når skuddet kommer for dagen, må det ha lys og varme, det må vernes fra påkjenninger som kan være skadelige.

*Det er liv i kjærligheten. Vi kan ikke si at denne kjærligheten er som Guds, at den tåler alt. Det er forskjell på menneskelig og guddommelig kjærlighet. Guddommelig kjærlighet elsker ikke for å bli elsket, men den elsker på tross av — fritt, utveldig og givende. Det greske begrepet for denne kjærlighet heter: **AGAPE**.*

Alle Guds barn skal få del i denne kjærlighet — og praktisere den, også i ekteskap og familielivet!

Derfor er det en stor fordel for to som skal leve livet sammen at de kan åpne seg for den guddommelige kjærligheten. Fra Guds side var det helt sikkert meningen at denne kjærligheten, AGAPE, skulle være det primære, det fundamentale for den institusjon som Gud selv har innsatt på jord: FAMILIEN.

Men Gud er også den som har latt et annet begrep for kjærlighet føre to

mennesker sammen, nemlig **FILIA**. Det er den omsorgsfulle kjærligheten på grunnlag av vennskap og sympati, og fordi man er bundet til hverandre. Man skulle tro at disse to former for kjærlighet, agape og filia, skulle være nok til at «de to» kunne leve i et lykkelig fredens paradys på jord, og det er det nok også i og for seg, men Gud er generøs og ubegripelig god. Han har gitt oss en tredje kjærlighetsform, **EROS**. Det er den lidenskapelige seksuelle kjærlighet som begjærer den annen for seg. Eros, som gjør at et ektepar ikke bare er perlevenner, men mye mer. De er ett, de eier hverandre, det er fest i hverdagen, det er «prikket over i-en». Det er Guds gave, men der er ikke meningen at eros skal være nummer en, og heller ikke rives ut av sin gudgitte sammenheng. Blir det gjort, kommer alt i ulage, og det blir ikke den balanse og harmoni som var ment.

Kjære Anne og Per, det betviles ikke at dere har rett og ekte kjærlighet til hverandre, men har dere tatt nok tid for hverandre — næret kjærligheten som den burde?

Det er å ønske at dere griper fatt i den sannhet at kjærligheten må vernes fra påkjenninger som kan være med på å kvele den.

Det ble nevnt dette å lese Guds ord og be sammen. *Ja, det er en hovedsak!* Sett det først, som Jesus sa: Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tilgift. Her må ikke du, Anne, kreve at Per skal ta initiativet til andakt. *Den som ser behovet, er den rette til å ta initiativet.* I deres tilfelle er det DU som må gjøre det. Senere kan det være Per som gjør det. Dere trenger begge en fornyelse i deres åndsliv, og det får dere når dere setter Guds Kjærlighet først, la AGAPE være grunnmuren i deres byggverk! Det er stabilt.

Vær også klar over, Anne, at de to små skattene dere har fått krever mye av din kjærlighet, energi og tid. Svangerskap og fødsel er både en fysisk og psykisk påkjønning, så dermed synes kanskje Per at du har forandret deg, men du er nok den samme gode Anne, bare du får Pers forståelse og trygghet.

Minussidene du snakker om, Anne, behøver ikke å være på minus-siden. Dere har bare ikke hatt muligheter å vise disse sidene før. Det bare beviser at dere er mennesker som er i behov av Guds kraft og kjærlighet. Så et råd til slutt:

La disse tre kjærlighetsbegrepene komme i riktig rekkefølge.

1. **AGAPE**, som er den solide grunnmur i byggverket.
2. **FILIA** som er reiseverket, og gir det ytre preg.
3. **EROS** som er det beskyttende taket som verner fra ytre påkjenninger og gir hjemmet fest og lunhet.

så grep GUD inn...

Jeg hadde troende foreldre, men ba aldri til Gud, forteller Isak Langsrud i dette intervjuet. Han startet egen bedrift og snart var bankkonto og materialisme livsmålet. Så ble kona en kristen og begynte å be for mannen sin. Men Langsrud syntes uten interesse for kristendom. Selv to stevnebesøk i Sarons Dal var uten synlig virkning. Han var nå over 60 år og syntes forherdet av verdslige interesser. Så fikk kona han med den tredje sommer til stevne i Sarons Dal, så grep Gud inn . . .

«Jeg var kalt av Gud i ungdommen. Da jeg var en 16—17 år gikk en vekkel-se over stedet her,» forteller Isak Langsrud når vi samtaler med han og hans hustru Lina i deres hjem på Hillestad i Holmestrand kommune. Far til Isak var i over 20 år formann i Kinamisjonen som det het i de dager. Foreldrene tok den unge gutten med på bedehuset hvor han var nære Guds rike.

«Jeg hadde lyst til eventyr så jeg reiste til sjøs, der sluttet jeg snart å tenke på Gud. Jeg dro i 1936 og var ute i tre, fire år. Jeg fikk jo brev fra far, og du kan jo tenke deg hva han skrev, han ville jeg skulle overgi meg til Gud, men jeg skjøv det fra meg. Jeg må ærlig si at jeg hadde ingen interesse av kristendommen. Jeg syntes den virket så kjedelig. Da var jeg motormann. Så ble jeg skadet i benet og kom hjem. Båten som jeg var ombord i gikk straks etter ned ved Franske-kysten og bare en mann overlevde.»

Hadde du troende søsken?

Vi var syv søsken med meg. De to

ynge søstrene mine var kristne. Og da jeg var til sjøs fikk jeg brev fra en tre år yngre bror av meg at han hadde overgitt seg til Gud 16 år gammel. Han er troende frémdeles. Mine foreldre var levende kristne, men begge døde uten at de fikk oppleve at jeg kom med.

Hva begynte du med etter du kom hjem?

Jeg giftet meg 6. april 1940 tre dager før invasjonen. Jeg begynte i trelastbransjen. Jeg fikk jobb hos min fetter Reidar Hegg som drev Hegg Bruk. Men så i 1956 begynte jeg egen bedrift og startet Langsrud Sag & Høvleri.

Det ble kanskje liten tid til å tenke på Gud?

Jeg tenkte ikke på Gud i det hele tatt. Den første tiden måtte jeg arbeide fra fire om morgen til langt på kveld. Jeg hadde lån og måtte opparbeide bedriften. Etter som dette gikk bedre og bedre og jeg kunne investere i utvidelser og ansette et par mann så ble jeg opptatt av det. Jeg tenkte bare penger, bankkonto og materialisme. Jeg hadde et godt liv. Ei flink kone som kunne hjelpe til både på saga og hjemme. Vi fikk en sønn og to døtre og hadde det

Isak Langsrud med sin hustru Lina. I dag har de følge også på himmelveien.

«KONA BA MEG INN I GUDS RIKE»

Reportasje:
Rolf Erik Janøy

Terje Rygh var med og ba for at Isak skulle bli frelst da han hadde møter på Hillestad. Her samtaler han med Isak, under en kaffepause på en plankestabel.

godt på alle måter. Men så ble kona en kristen . . .

Hvordan var det du kom med Lina?

Jeg hadde alltid tenkt å omvende meg en gang, men det ble aldri noe av det. Da jeg kom opp i årene tenkte jeg «nå er det jomen på tide at det blir alvor med deg og ditt forhold til Gud.» Jeg hørte en andakt i radio hvor det ble sagt: «Hvis du lengter etter Gud, så skal du begynne å lese i Bibelen og be litt hver dag.» Dette grep jeg fatt i. Jeg børstet støvet av Bibelen og leste side opp og side ned uten å forstå det minste. Jeg hadde ingen kristen oppvekst så for første gang i mitt liv begynte jeg å be til Gud.

Jeg ba til Gud om konkrete ting og fikk påtagelig svar på to bestemte bønne-emner. Da ble jeg redd og forstod at jeg hadde med veldige krefter å gjøre, forteller Lina Langsrud. Jeg begynte å søke Gud med større alvor. Nå leste jeg bare få vers av gangen, da kunne jeg mere forstå Guds ord. I min uomvendte tilstand begynte jeg å lære Gud å kjenne. En dag jeg satt i stua å leste: «Min fred gir jeg dere, ikke som verden gir . . .», så åpenbarte Gud seg på en mektig måte. Jeg trodde Gud skulle komme ovenfra, men det var

noe som vellet frem i mitt indre. Det var den nye fødsel ved Guds Ord og den Hellige Ånd. Dette skjedde i 1974 og siden har jeg opplevet så meget interessant med Gud. Jeg begynte å gå på «Klippen» som er bedehuset til Misjonssambandet. Særlig likte jeg meg på onsdags-bønnemøtene. Jeg gikk også litt i kirken, men samtidig passet jeg på å være hjemme for å vinne min mann. Jeg begynte å be om at noen måtte få tale med andre tunger slik jeg leste i Bibelen. Jeg tenkte ikke på at jeg skulle oppleve det.

Hvordan reagerte du, Isak, på at Kona ble slik ivrig kristen?

Jeg likte det ikke. Det skapte en spenning i meg. På en måte misunnte jeg henne og det skapte konflikt. Jeg var ingen direkte motstander. Til å begynne med gikk det greit, men etter hvert begynte Gud å kalle sterkere og sterkere og da ble det kamp.

Gjorde kona noe for å vinne deg for Gud?

Hun begynte å holde andakter om morgenen. Men jeg stakk av så tidlig at jeg ikke kunne være med. Men lørdag og søndag satt jeg der da . . .

Var det vanskelig å begynne med slike andakter Lina?

Det var en veldig kamp før jeg gjorde det. Men Gud hadde talt til meg om at jeg som kristen først og fremst måtte bekjenne det i hjemmet. Først gang jeg skulle holde andakt var jeg virkelig redd. Jeg trodde både Bibelen og jeg skulle havne på utsiden av huset her, men jeg tenkte det fikk stå til. Jeg sa at jeg hadde lyst til å lese litt fra Bibelen og han sa ingen ting. Jeg begynte fast med dette, men han forsvant snart på lørdagen også, så det ble bare søndagene.

Hvordan fikk du han med på stevnet i Sarons Dal?

Vi var i Lardal hvor vi har et lite hus og da hørte jeg en mann som fortalte Isak at han kom fra Sarons Dal. «Det hadde vært interessant å vært der», hørte jeg Isak sa. Og dette grep jeg fatt i. «Da reiser vi ned da», sa jeg. Da kunne han jo ikke godt si nei. Men da vi kom til de store møtene, var det stopp. «Skal du være med på dette her er det best vi skilles». «Ja, men kjære Isak, det var jo du som ville», sa jeg. Det var fullt over alt, ikke engang teltplass var ledig. Men tror du ikke vi fikk et fint rom på Misjonsskolen, det var noen

som ikke hadde kommet, det var som et under, forteller Lina.

«Det var for varmt for meg i møtene», bemerket Isak, «så jeg satte meg på en av de mange fine stedene utenfor hallen. Der fikk jeg både lovsang og tungetale på passende avstand. Jeg hørte jo alt gjennom høytalerne. Men det «verste» var at kona gikk på bønnemøte om morgenen. Det hadde jeg sterkt imot, kanskje fordi jeg egentlig hadde lyst til å være med. Men på den andre side så tenkte jeg at dette er ingen ting for meg. Forretningen går bra. Blir du en kristen så vil det bare bli problemer. La kona drive med dette og så holder du deg vekk. Du er bra nok som du er. Etter to dager så forlangte jeg at vi skulle dra hjem.»

Men du dro ned neste år også?

Ja, kona fikk meg med igjen. Men det ble på samme måte. Jeg fulgte det hele på avstand. Men jeg husker en mann som stadig kom etter meg med Bibelen. Jeg traff han stadig på badet om morgen. Han trodde jeg var en kristen og ville samtale om åndelige ting. Han begynte nok å ane uråd så jeg bestemte meg for å unngå han. Jeg sto opp halv seks og tenkte at nå hadde jeg lurt han. Jeg stod og barberte meg fornøyd helt alene, men hvem andre dukket opp enn samme mannen med bibelen i handa. Han slo meg på skulderen og ropte: «Takk og lov. Ny dag og ny nåde!» Jeg kom meg ut i full fart. Jeg sa til kona mi at det måtte vel være nok å gå på «Klippen» hjemme. Ja det er bra å gå på bedehuset, sa kona, så vi kan godt reise hjem.

«Men alt på hjemveien begynte Isak å snakke om å kjøpe campingvogn», forteller Lina. «Hva skal vi med den da», spurte jeg. «Jeg skal gå på Klippen, og du skal jo sitte hjemme å se på TV.» «Ja, men vi må jo reise til Sarons Dal igjen», mente Isak. Det var noe som dro.

Hva dro deg tilbake år etter år Isak?

Jeg tror det var atmosfæren. Det fine bønnebruset, sangen i Ånden, det satt i meg nesten hele vinteren. Første året var jeg bare to dager, neste år litt mere, men tredje år dro vi ned torsdagen før stevnet for å få god plass til teltet. Kona skulle holde andakt før vi dro. Da var jeg så kalt av Gud at jeg talte likesom ikke mer. Jeg fikk det derfor travelt med å se etter at alt var pakket godt i bilen. Da jeg kom tilbake satt hun og ventet med Bibelen. Jeg satt meg med ryggen til ved kjøkkendøra mens hun holdt andakt. Jeg snudde ryggen til for at hun ikke skulle se at

jeg gråt. Kona trodde jeg gjorde det fordi jeg var sint. Hun tenkte nok at dette var siste andakten for oss to.

«Det ble en fæl tur nedover. Isak var i amper stemning, det var som to makter kjempet i hans sinn», forteller Lina.

«Jeg satt opp teltet i Sarons Dal og dro til Knaben gruver på fredag», fortsetter Isak. «Stevnet begynte jo først lørdag. Jeg var en helt umulig mann å ha med å gjøre da og i det humøret kom jeg til møtet på lørdag kveld. Selve stevnet hadde ikke begynt. Men noen sang og spilte. Plutselig bråreiste jeg meg fra benken å lå på sprang. Jeg husker bare at jeg kom til meg selv i teltet i stor syndenød.

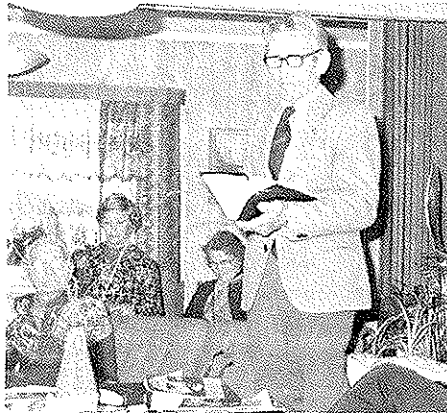
Lina ble sittende igjen og tenkte at hun burde sitte møtet ut, for dette vil bli det siste. Hun regnet med at Isak var gått fra møtet i sinne og ville kjøre hjem neste dag. Først klokken halv elleve våget kona seg opp til teltet. Hun listet seg stille inn og ble helt overrasket da mannen kastet seg i hennes armer og ba henne be til Gud for seg.

«Hun trodde jeg hadde drukket», forteller Isak. «Jeg hadde sett så sint ut da jeg gikk fra hallen. Jeg brukte ikke å drikke, men hva skulle hun tro. Vi knelte ned ved kofferten inne i teltet. Det var helt mørkt der inne, men det var et eller annet som lyste ned over meg. Jeg fikk en slik inderlig fred i hjerte. Jeg opplevet virkelig å bli født på ny tross jeg var 63 år. Det ble en brå overgang hvor alt ble forandret. Alt annet ble liksom som skrap mot det å kjenne Kristus som Paulus skriver. Saga og dette som hadde vært mitt liv ble lite i forhold til dette. En slik glede og fred. Jeg ble så glad i alle som jeg så omkring meg. Jeg ble like glad i kona som da vi var nygift».

«Jeg ble så glad at jeg liksom ikke kunne tro dette hadde skjedd», forteller Lina ivrig. «Jeg hadde aldri bedt med en synder før. Tenk at den første var min mann, men Gud gav meg de rette ordene. Vi ba sammen til langt ut på natten. Så spurte Isak». «Når begynner bønnemøte i morgen». Da gikk det virkelig opp for meg at han var blitt frelst! Tidlig på søndag morgen tok han bibelen og dura avsted blid og fornøyd. Jeg var trett etter våkenatten, så jeg ble hjemme, men han gikk. Du kan tro jeg var stolt da jeg satt i teltåpningen og så mannen min dra avgårde til bønnemøte med bibelen under armen. Da han kom hjem forteller han at alt han hadde møtt var så pent, både natur og mennesker var liksom forandret.

Hvordan opplevde du ditt livs første bønnemøte?

Det var Iver Høy og Sigurd Sørhus som ledet bønnesamlingen. Sørhus kom bort til me og ba så godt for meg.

Isak deler et vitnesbyrd med venner som samles i deres hjem. Sammen med sin hustru har han faste hussamlinger med en bibel- og bønnegruppe.

Siden var vi hele uka ut, det var jo den beste start på kristenlivet å kunne være den første uke på stevnet der nede. Dette var sommeren 1979 og det er en festuke jeg aldri glemmer.

«Og jeg som trodde vi bare skulle få med ett møte», ler Lina.

Du ble nokså snart døpt i den Hellige Ånd?

Jeg tror jeg ble det samme kveld som jeg ble frelst. Jeg fikk en så sterk frelsesopplevelse. Jeg gråt av glede i tre døgn etter den natta, og jeg kunne nesten ikke slippe Bibelen av syne. Teltneboene skjønnte snart at store ting hadde skjedd og de strømmet til for å feire begivenheten. Jeg fortalte og gråt til alle som ville høre hva som hadde skjedd med meg. Det var som tårene ikke kunne ta slutt. Snart ba jeg også i tunger.

Hva skjedde når du kom hjem hit til Hillestad hvor du er født og oppvokst og alle kjenner deg?

Ja, alle visste hva slags kar jeg hadde vært. Jeg fikk en slik naturlig frimodighet at jeg med glede kunne gå fra nabo til nabo og fortelle dem hva som hadde skjedd. De jeg ikke fikk møte

Isak Langsrud er fremdeles aktiv på det sag og høvleri han startet, men i dag har sønnen overtatt driften. «Jeg tenkte bare på plank, bankkonto og «material-isme», men Herren gav livet mitt en ny dimensjon», forteller Isak i dette intervjuet.

personlig ringte jeg til. Det som hadde skjedd var så stort at jeg syntes det måtte deles med alle jeg kjente.

I dag leder Isak og Lina en liten bønne-gruppe som samles i deres hjem hver uke. Ellers er Lina formann i menighetsrådet på stedet. De tilhører begge Den norske kirke.

Forstod du forkynnelsen den første uken som frelst i Sarons Dal?

Ja, jeg fikk stort utbytte. Jeg er takknemlig for at jeg fikk den uken sammen med åndsfulle mennesker. Det gav meg meget.

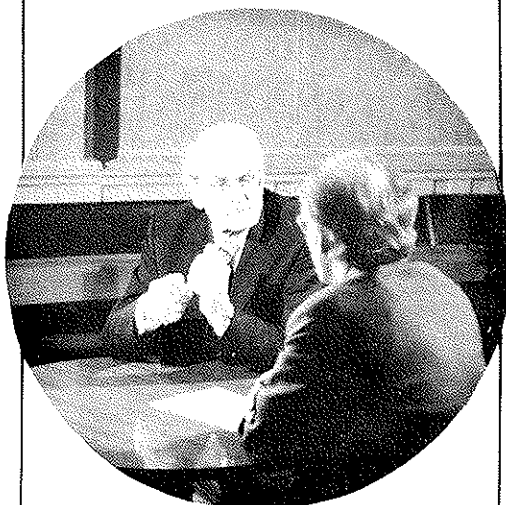
Jeg er så takknemlig for at Gud førte meg i kontakt med noe av det som Hans Ånd virker fram i disse dager. Jeg har fått så meget, og det ønsker jeg ved Guds nåde og holde fast på. Selv om jeg er gammel vil jeg være et mykt og brukbart lerkar i Guds hånd.

Hvordan kunne du som var så likgyldig for kristendommen oppleve en så stor forandring og det i virkelig «moden» alder?

Ja, det har jeg lurt på selv mange ganger. Jeg hadde jo ikke lest Bibelen siden jeg gikk for presten i 1930. Mor sendte med meg Det nye testamentet da jeg dro til sjøs, men det ble aldri brukt. Så opplever jeg dette. Det var nok dette at jeg så klart fikk se min stilling som synder. Jeg fikk se min livet mitt var innholdsløst. Jeg levet for plank, bord og penger, det var bare «material»-isme i dobbelt forstand. Det var som en stemme sa klart: Du må over på en annen vei. Jeg visste det bare var to veier. Jeg ba til Gud, men fikk ikke oppleve noe gjennombrudd før kona kom hjem og ba for meg. Hun ba meg inn i Guds rike. Det var som en byrde datt av. Satan hadde bundet meg kraftig, men nå ble jeg løst! Jeg kunne prise Gud for at han fridde meg ut fra alle lenker.

Felleskap i lederskap

Det finnes ingen predikant, hvor begavet og gudfryktig han enn må være, som alene sitter inne med all den visdom som det åndelige arbeidet krever. Han behøver råd av andre mennesker, ikke av hvem som helst, men av dem som Gud har gitt ham som medarbeidere.

Det finnes ingen mennesker, hvor talentfullt det enn er, som eier spesialnøkkelen til alle hjerter. Du eier nøkkelen til noen som jeg ikke kan komme i kontakt med, og jeg eier nøkkelen til et hjerte som du forgjæves har forsøkt å åpne. Nettopp derfor behøver vi å samarbeide.

En av de største feiltagelser som mange virkelige Guds menn har gjort, er at de har arbeidet alene. Det er forresten en større kunst å sette ti andre i arbeid enn selv å arbeide for ti. Jeg kjenner forsamlinger som er på vei til å dø, helt enkelt fordi predikanten arbeider for mye, men arbeider alene. Og en av Guds forsamlings største synder for tiden er at den i de fleste tilfelle har overlatt både sjelevinningen og omsorgen for sjelene til noen få. Vi har fått en prestekaste istedet for det alminnelige prestedømmet som engang var rådende i Guds forsamling.

Engang spurte jeg et halvt dusin prester, som tilsammen representerte en menneskemengde på mer enn 32.000 personer, om noen av dem i sin forsamling hadde ti stykker som de kunne regne med som duelige medarbeidere i sjelvinningsarbeidet. Alle seks senket vemodig sine blikk, og ingen av dem våget å svare ja.

Prosenten av de forkynnere som eier en virkelig stab av trofaste, åndelige, villige og duelige medarbeidere, tør være ganske liten. De har styremedlemmer, sangere og musikere og mange andre, men de er i mangel av den typen jeg nå taler om.

Det er naturligvis bare Himmels Gud som gjennom sin Hellige Ånd er mektig til å fostre fram denne armeen. På de fleste andre plasser holder det med naturlige og menneskelige kvalifikasjoner, men her kreves det en åndelig og overnaturlig utrustning. Peter fikk sin stab av medarbeidere da Ånden fra Himmelen fylte deres hjerter.

Svipt i fellesskapet

Men vi må ikke innbille oss at Guds Hellige Ånd gjør alle andre ting overflødige. Det kan

Frank Mangs er fremdeles aktiv som forkynner og ikke minst skribent. I det siste har hatt en artikkel-serie om «Felleskap» i det svenske bladet «Hemmets Vän». Denne artikkel er hentet fra denne serie. I år har Mangs hatt flere programmer i svensk TV. Også NRK laget et program med han for et par år siden. Her er han i ivrig samtale med Sverre Tinnå. (Foto: Rolf Erik Janøy)

Tekst: Frank Mangs

Om en hærfører behøver en hel generalstab for å klargjøre planene for et felttog, så behøver også den åndelige leder en stab av trofaste medarbeidere for å planlegge forsamlingens virksomhet. Han behøver medarbeidere og medhjelpere for å lykkes i sin gjerning både som sjelevinner og hyrde.

svikte i fellesskapet hos virkelig åndelige mennesker, presis på samme måte som det skjedde for Paulus og Barnabas, da de kom i diskusjon om Johannes Markus.

«Barnabas ønsket å ta med seg Johannes med tilnavnet Markus. Men Paulus mente at han som hadde forlatt dem i Pamfylia og ikke gått med dem i arbeidet der, ikke skulle være med nå. Det ble så skarp strid mellom dem at de skilte lag. Barnabas tok med seg Markus og seilte til Kypros, mens Paulus valgte å ta med Silas. Så dro han avsted etter at brødrene hadde overgitt ham til Herrens nåde».

Det var sørgelig at de to apostlene skulle skilles. Men det var mye bedre

enn om de hadde fortsatt et samarbeide uten å komme overens. Nå var det bare disse to, som med hver sin medhjelper gikk hver sin vei — og det bare for en liten tid — siden fant de hverandre igjen i broderlig forståelse.

Men hadde de fortsatt samarbeidet uten innbyrdes harmoni, er det fare for at forsamling etter forsamling var blitt splittet. For så stor personlig innflytelse hadde de begge to.

En kløft leder til splittelse

Det åndelige arbeidet er så ømfintlig og menneskesjelene et så ømtålig materiale, at en liten kløft mellom menn som deler plattformen eller som skiftes om å bestige samme prekestolen, kan bli anledningen til disharmoni og splittelse innen forsamlingen.

La meg bare nevne et eneste eksempel blant mange tusen.

Under en serie med vekkelsermøter arbeidet jeg sammen med et par kolleger. Vi arbeidet iherdig alle tre, men omtrent på samme måten som jeg observert at de to dieselmotorene på dampskipet Gripsholm arbeidet under en tur over Atlanteren. De gikk i takt, men ikke i den takt de burde ha gått for å motarbeide vibrasjonen i fartøyets skrog. De var ikke synkronisert, og derfor var det bare i noen sekunder nå og da at de møttes i et slikt samarbeid at skipet gled henover vannflyten like friksjonsfritt som en gondol på kanalene i Venedig. Det var kanskje en teknisk umulighet å sammenkoble de to kjempesvære motorene. Men det burde ikke ha vært en teknisk umulighet, åndelig talt å synkronisere tre predikanter på samme plattform. Men det var nettopp dette som skjedde.

Det var ingen strid oss imellom. Vi sa aldri et ondt ord til hverandre. Men vi var behersket av ulike syn spørsmål som for oss alle var uhørt viktige. Og dette var ikke så forferdelig farlig, men det farlige var, at vi aldri møttes som ærlige og ydmyke søkere for i sandrektighet å utbe oss en åndelig klarhet og guddommelig ledelse. Vi møttes ikke for åpent og broderlig å drøfte de brennende spørsmålene. Vi var ferdige alle tre. Og derfor kjørte vi bare på, men i utakt. Og sluttresultatet ble, at forsamlingen delte seg.

Noen mennesker sa at en del overspente medlemmer brøt ut, og andre påsto at forsamlingen kastet ut en del av sine beste medlemmer. Enkelte

la skylden til høyre og andre la den til venstre. Men det var ytterst få som var klarsynt nok til å se, at den kløften som til slutt resulterte i et jordskred, hadde sin begynnelse på plattformen. Det var vi tre, som bar den største skylden til det som skjedde. Vi samarbeidet uten harmonisk fellesskap i vårt samarbeide.

Tre hjerner — ett hjerte

Men nå må jeg få lov til å berette om et samarbeid som var rake motsetningen til dette. Også den gangen var vi tre stykker: forsamlingens predikant, hans hustru og jeg. Det var bare predikanten og jeg som delte plattformen, mens hans kone satt nede i forsamlingen og ba for oss. Og så delte vi hjem, for jeg bodde hos dem.

Vi hadde ikke i detaljene det samme syn på de åndelige spørsmål. Det var tre hjerner, men bare ett hjerte. I fellesskap satte vi opp en plan for hele vårt arbeid. Vi møttes hver dag til rådslagning om hva som nettopp den dagen burde sies og gjøres. Vi lyttet til Gud, og vi brukte vår sunne fornuft. Og når planen var klar, hjalp vi hverandre til å nedbe den Hellige Ånds kraft over vår gjerning.

Det var tidvis en fryktelig kamp i arbeidet — både offentlig og avsidet — men vår front var én. Og denne atmosfæren av endretighet og helhet, som rådde i hjemmet og på plattformen, sank ned blant folket på benkene. Den trengte seg inn i forsamlingen, og vakte en hellig misunnelse hos de andre etter å få oppleve det rike fellesskapet som de merket at vi opplevde dag etter dag.

Vi holdt på i flere uker, uten at det forekom en eneste liten antydning til noe annet enn hellig samfunn. Og når jeg i mitt indre kjenner lyst til å fremkalle et virkelig vakkert bilde av fellesskap i arbeidet, pleier jeg å la mine tanker løpe tilbake til disse forunderlige ukene.

Det ville være synd å si at hele forsamlingen lot seg gripe av Gud. For det gjorde den ikke. Men det var mange som møtte Gud. Og den tone av inderlighet og enhet som var dominerende i den tiden vi samarbeidet der lyder fortsatt i forsamlingen.

Dessuten kunne vi på en mye mer effektiv måte enn vanlig hjelpe våre medmennesker, når vi fordelte sjelsorgen. Den ene av oss passet best for det ene mennesket, mens den andre passet bedre for en annen. Og så hendte det gang på gang at den ene, så den andre tilkalte hjelp fra en annen, når noen av oss merket at han holdt på å mislykkes i sine forsøk på å hjelpe en søkende synder til åndelig klarhet.

Fra «Hemmets Vän»

Oversatt av: Jørn Bestum

Ånds- utgytelse i vårt århundre

Tekst: Harald Bredesen

Den andre «bølge» a

Studier i kirkehistorie viser at når Gud åpenbarer seg, så avviser kirkeene ham.

Da Gud kom som et menneske, «tok ikke hans egne i mot ham». De utstøtte ham fra synagogen. De bakvasket ham. «Han er en gudsbespøtter . . . han er besatt av djevelen . . . han er fra seg selv.» Til slutt korsfestet de ham.

Ettersom Guds sønn møtte en slik avvísning hos «sine egne», skulle det ikke vært noen overraskelse at «hans egne» avviste ham, da Guds ånd på en uventet måte kom i 1901. De som tok imot ham, ble utsatt for mange beskyldninger, og de kalte dem «falske profeter», «demonbesatt», «fra vettet» og kastet dem ut av «leiren».

Da jeg ble en «tungetaler» i 1946 som ung, luthersk pastor, var det som å hoppe ut fra et stup. Jeg kjente ikke til noen annen tungetalende pastor som hadde «overlevd» i min egen, eller i noen annen historisk kirke.

«Hvorfor vente til de sparker meg ut?» resonnerer jeg. Hvorfor ikke spasere ut med verdighet?»

Jeg skrev til hovedkvarteret: «Jeg er blitt døpt med Den Hellige ånd, taler i tunger, og hermed trekker jeg meg tilbake fra Den lutherske kirke». Jeg mottok ikke noe svar. (Der i hovedkvarteret hadde Joe Belgum, min tidligere romkamerat ved seminaret, sørget for at min avskjed aldri kom til behandling. Gode, gamle Joe, hvordan har jeg ikke velsignet ham siden!). Navnet mitt var fremdeles i Den evangeliske-lutherske kirkes navneliste over geistlige. Men det syntes meg som Gud hadde skrevet **ikabod** (bortveket er herligheten) over Den lutherske kirke, så hvorfor skulle jeg være der?

På dette punktet lot Gud en mann krysse min vei som han skulle bruke til å forandre kirkehistoriens gang, for ikke å nevne mitt livs løp. I dag er er han «Herr pinse». Den gang var han bare David du Plessis, generalsekretær for Verdens-pinsebevegelsen. David var den første pinsevennen jeg noensinne hadde møtt som nærret noe håp for den historiske kirken. I virkeligheten så han pinsebevegelsen som en forløper for en mye større utgytelse over de tradisjonelle kirkesamfunnene. «Bli hvor du er», sa han, «du kan være et ledd i det som Gud skal til å gjøre der. Han fortsatte: «Jeg pleide å si: «en levende kylling kan ikke overleve under ei død høne. Kom frem eller så kommer du til å dø.» Men nå sier jeg: «Hvis du er levende nok, kan du gi liv til den døde høna. Så bli hvor du er».

Jeg ble der. Det samme gjorde tusener av andre pastorer i historiske kirker som kanskje hadde gått ut om det ikke hadde vært for Davids «bli der». Fordi de «ble der», ble den karismatiske fornyelsen født.

Så mye har hendt siden 1949. Å forsøke å få med alt i en kort artikkel er som å forsøke å tørrelegge Atlanterhavet med et strå. Det meste jeg kan gjøre er ut fra mitt begrensede perspektiv å påpeke noen av de tidligere påvirkningene som var med på å føde frem det som er blitt kalt «den mest betydningsfulle religiøse bevegelse i det 20. århundre.»

La oss først se på menighetens tilstand som den var i 1949 da du Plessis delte sin visjon for den med meg.

Det fantes naturligvis en evangelisk minoritet, men en kraftløs en — med mye sannhet og lite kraft. New

Harald Bredesen er en av de mest kjente skikkelser i den karismatiske bevegelse i USA. Når han ikke reiser verden rundt og forkynner, bor han i Escondido, California. Han har utgitt to bøker: «Yes, Lord» og «Need a Miracle?»

sens ånd i mitt hjerte, følte jeg nå en slik kjærlighet og medfølelse for de geistlige lederne at jeg ville heller dødd for dem enn å fordømme dem.

Resultatet av disse kontaktene var en helt ny mottagelseevne overfor pin-sen fra kirkeledernes side. Derfor, da den karismatiske fornyelsen brøt frem åtte år senere, var der ingen tillukket-het blant dem som hadde drevet ånds-døpte mennesker ut av de historiske kirkene femti år tidligere. Dersom en kunne si at den karismatiske fornyel-sen hadde en jordisk far, så måtte det være David du Plassis. I dag, 75 år gammel, har han en aldrende «stats-manns» stilling, idet han er anerkjent både av klassiske pinsevenner og karis-matikere. Han taler med en åndelig autoritet som er vanskelig for selv den mest fremfusende leder å overhøre. Og dette gir bevegelsen en stabilitet som den ellers ikke ville hatt.

5. oktober 1952, Cliftons kafeteria, Los Angeles:

The Full Gospel Business Men's Fellowship (Kristne yrkesmenns fullevangeliske fellesskap) springer fram på arenaen. Et år etter at David dro til Kirkenes verdensråd, inviterte Demos Shakarian, en velstående amerikansk-armenisk meierimann, 21 legmenn fra pinsebevegelsen til det øvre rommet hos Clifton; og der delte han med dem den visjonen Gud hadde gitt ham om en verdensvid legmanns-bevegelse av pinsevenner.

Full Gospel Business Men's Fellowship International som engang bare var for pinsevenner, er i dag, nesten 30 år senere, en av de største og mest dynamiske kristne bevegelser i verden som ikke tilhører et bestemt kirkesamfunn. Og den omfatter mennesker med enhver bakgrunn. Ti tusen delegerte var med i verdenskongressen i Anaheim i fjor. Det finnes nå mer enn 2 300 aktive avdelinger i 70 land med en månedlig oppslutning på omkring 500 000. Fellesskapets publikasjon *Voice* med et omløp på en million oversettes til 10 språk. Og, i tillegg til programmet *Good News* (gode nyheter) som ukentlig sendes over 150 TV-stasjoner, har fellesskapet startet sitt eget bokforlag.

Skjønt grunnleggelsen av fellesskapet fant sted åtte år før den karismatiske fornyelsen, kan dens rolle i å spre denne ikke overvurderes. Den hadde en nøytral ramme hvor geistlige og legmenn fra de historiske kirkene kunne høre om og møte Jesus, åndsdoeren. Mange åndsfulle pastorer og legmenn, uten fellesskap i sine egne kirker, ville ikke ha blitt bevart i det Gud hadde gitt dem om de ikke hadde fått den inspirasjon og oppmuntring som de fant

v pinse

York Times-skribenten McCandish Phillips betegnet en av New Yorks ledende evangeliske kirker som «et museum over kristne læresetninger, men uten kraft til å engasjere hjertene og sinnene til folk, særlig ikke de unge». Det samme kunne vært skrevet om en stor del av det evangeliske kirkeliv.

Når det gjelder pinsebevegelsen, så hadde den fått aldersproblemer. I 50-årsalderen hadde tilstivningen av «arteriene» satt inn. I mang en pinsekirke var gudstjenesten blitt en rutine like formell og gledesløs som i noen annen fundamentalistisk kirke. Med unntak av tungetalen (så ofte stereotyp og ordrik) var Åndens gaver sjelden å se.

Mange pinsevenner så hva som var i ferd med å skje og ropte til Gud om vekkelse. Og så kom den.

Juni, 1949, North Battleford, Saskatchewan:

Høstregnet» faller. På denne stadig mer tørre skueplassen «begynte regnet å falle. Fra North Battleford spredde det seg til Amerika og sentrerte seg snart i Detroit's Bethesda Misjonstempel, som på den tid ble ledet av sin grunnlegger, fru James Beall, mor til Jim Beall. Dag inn og dag ut ble det nye templet med 3 000 sitteplasser fylt av folk med hungrige hjerter fra hele verden som var kommet for å se og erfare det Gud gjorde.

Reaksjonene på det var, naturligvis, delte. Motstanderne — mange og harde — så ikke hveten Gud hadde plantet, men bare ugresset. (Som i alle vek-

kelser fantes også det). Jeg dro dit for å få førstehåndskjennskap og ble henrykt over hveten — en kvalitet av gudstjeneste jeg ikke visste kunne eksistere på denne siden av himmelen. Mennesker, tusener av dem, som kunne stå i en time med oppløftede hender og synge i Ånden. (Jeg hadde aldri tidligere hørt det i noen pinsekirke.) Åndens gaver, særlig profetien, fløt i en kvalitet og en kvantitet jeg aldri hadde sett. Over det hele hvilte Guds ærefrykts inngydende nærvær. For meg var dette en rik erfaring.

Juni 1951, New York City:

Den Hellige Ånd sender David du Plassis til Kirkenes verdensråd. David var like lite interessert i å dra som Peter var til hedningene i Cesarea, men Ånden fant dem begge like lydige. Og folket han sendte dem til var like mottagelige.

En av de første store økumeniske lederne som tok David til sitt hjerte og sinn, var Dr. John Mackay, den åndsfulle presidenten for Princeton teologiske seminar. Som hans gjest ble David invitert til Det internasjonale misjonsrådets forsamling i Willingen, Tyskland. Så åpne var lederne der for Davids person og budskapet at han var til stede både på det andre og tredje Verdensråds samlinger; og hver gang gjorde han store innhogg i fordømmene mot pinsevekkelsen. Hans egne fordommer hadde også forsvunnet. Han forteller: «Mine holdninger hadde forandret seg fullstendig. I stedenfor den gamle harde kritikkens og fordømmel-

i de månedlige møtene til Full Gospel Business Men.

22. mars 1959, historiske Første reformerte kirke, Mt. Vernon, N.Y.:

De «sammensvorne» møtested. I sin bok «*Rop det ut fra takene*» forteller Pat Robertson følgende: «Det var min 29. fødselsdag. Anledningen var en sammenkomst til ære for meg i kirkestuen til Første reformerte kirke i Mt. Vernon, New York, der jeg nå virket som Harald Bredesens medpastor. Klokken var nesten 22 da en liten gruppe studenter fra det teologiske seminar forlot kirkestuen og samlet seg i den store gotiske helligdommen med sine tykke stenvegger, massive hvelvinger og mosaikkvinduer. Det var bare ett lys som brant over alteret mens vi sto der i en sirkel for fellesskap i bønn.

I de dager hadde vi en dyptsittende frykt for hva kirkefolket ville mene om vår erfaring av Den Hellige Ånd. Derfor ble bønnemøtene våre ofte holdt sent om kvelden, som en sammenkomst av «sammensvorne». Som disiplene etter korsfestelsen gjorde vi det til vane å stenge dørene til bønnemøtene våre «av frykt for jødene». Plutselig begynte Harald å tale i tunger. Som han talte begynte han å klappe i hendene og svinge seg rundt i en liten sirkel. Vi forsto at det som skjedde var overnaturlig og sto i stille undring. Han kom med en kort vending i tunger og ga så tydingen på engelsk: Så kom en annen vending i tunger med tyding, og så en annen. Det virket som en himmelsk fjernskriver på uforklarlig vis var satt i gang. Vi satte budskapet sammen: 'Hvor lenge vil dere være bundet av frykt for mennesker som selv er bundet? Jeg er i ferd med å gjøre noe nytt på jorden. Hvor lenge skal dere tie? Forkynn *hele* mitt råd. Hold ikke noe tilbake, hold ikke noe tilbake!'

Alle i rommet visste at vi hadde hørt fra Gud. Vi ventet i forventningsfull stillhet. Harald stanset, ventet et øyeblikk, og sa: 'Jeg tror jeg burde dele med Fru Norman Vincent Peale det som Den Hellige Ånd gjør!'»

Følgende aften spiste Pat Robertson, Dick Simmins og jeg middag med Fru Peale i deres nydelige leilighet på Fifth Avenue (Dr. Peale var utenbys). Fra vårt middagssamvær gikk hun direkte til et styremøte for *Guideposts*. Før hun hadde tatt av seg kåpen var hun i ferd med å meddele det vi hadde fortalt henne over middagen. Som et resultat av dette inviterte seniorredaktør John Sherrill meg til kontoret sitt. For ham var det begynnelsen til en leiting. I løpet av denne skulle han ikke bare motta åndsdaopen, men også bli

den viktigste litterære herolden for den karismatiske fornyelsen. Bøkene hans «*De taler med andre tunger*», «*Korset og springkniven*» har åpnet flere øyne for Den Hellige Ånds makt enn noen annen bok har, med unntak av bibelen.

3. april 1960, St. Marks episkopale kirke, Van Nuys, California:

Den karismatiske fornyelsen blir født.

«Jeg ber deg ikke om å holde denne kirken sammen. Jeg ber deg fortelle om det som har hendt med deg,» sa Herren til fader Dennis Bennett. Og under gudstjenesten den formiddagen gjorde han det. Og med mye smerte og ikke så lite vånde ble den karismatiske fornyelsen født. Det var den smertefulle begynnelsen på en bevegelse som på to tiår skulle gjøre sitt inntog i enhver historisk kirke innen kristenheten og vokse «verdensomspennende ni ganger fortere enn noen annen». Den morgenen ante ikke Dennis at han skulle starte en bevegelse, enda mindre at han skulle bli dens «biskop». Alt han hadde ønsket å gjøre var det Gud hadde bedt ham å gjøre: «Fortell dem det

som har hendt med deg.» I dag holder han og hans kjære hustru, Rita, fremdeles på med dette. De forteller sannheten i kjærlighet, med humor, og de forandrer skarer av menneskers liv.

Alle vil naturligvis ikke være enige om at den formiddagen i St. Marks var fødselsdagen til bevegelsen — like lite som alle vil være enige om at *Columbus* oppdaget Amerika. Men ett er sikkert: Tingene har aldri vært de samme etterpå. Den gudstjenesten femte søndag i faste var «smellet som ga gjenlyd i verden». *Newsweek* utbasunerte: «Sogneprest gjør brudulje». *Times* skrev sin første seriøse artikkel om tungetale. Informasjonsmediene hadde en mønstringsdag.

Gud valgte en stall som fødested for sin sønn; som fødested for den karismatiske fornyelsen valgte han en av de største og mest ansatte episkopale kirker. Og dens leder var en av de mest lærde, dannede og klartalende av kirkenes menn. Verden visste allerede at pinsen var for «svake» mennesker. Nå ønsket Gud at de skulle se at den var for dem som var «sterke» også — det vil si, for alle.

Oversatt av: Bjørg Tolleshaug

For en tid tilbake besøkte Harald Bredesen Skandinavia sammen med sangeren Anders Eriksen. Bredesen har de siste årene følt kall til å oppsøke ledende statsmenn rundt om i verden for å fortelle dem om hva Gud gjør ved sin Ånd i verden i dag. Han har laget film med bl.a. Anwar Sadat og Menachem Begin.

Brev fra leserne

Denne spalten er åpen for kommentarer fra leserne til stoff vi bringer i PIONEREN. Skriv til redaksjonens adr.

Denne gang lar vi dette brev representere de mange hilsener og oppmuntringer vi har fått.

Vi siterer her litt fra brev vi har fått til vår ekspedisjon den siste tiden:

«Jeg ønsker at Pioneren skal ha fremgang, for det er et blad som gir Guds folk fremgang.»

U. H., Rudaberg

«Jeg setter stor pris på Pioneren med alt det gode og interessante innhold.»

E. H., Fredrikstad

□ □ □

«Vennligst tegn meg som abonnent på Pioneren. Har lest noen eksemplarer og syntes dette er inspirerende og oppmuntrende lesning. Gud signe dere i arbeide.»

H. O., Haugesund

□ □ □

«Vi ønsker å abonnere på et kjempegodt kristent blad — Pioneren.»

A. J. - G. H. — A. L., Fredrikstad

□ □ □

«Pioneren vil jeg for all del ikke miste, det er et blad jeg ser fram til å få.»

M. H.

Takk for et supert blad. Det er en feststund når det kommer i postkassa.

V. S., Oslo

□ □ □

Jeg må få takke for et kjempegodt blad. Det har gitt meg masser både til åndelig vekkelse og fornyelse, men først og fremst lærdom, og jeg leser det med glede og nærmest — åndelige - aha - opplevelser!»

A. T., Oslo

Til Pioneren

Må bare få dele dagens lille glede med dere.

I dag hadde jeg besøk av en ufrelst venninne. Pioneren lå framme på bordet og hun tok det og kikket gjennom det.

«Jammen, dette her går det jo ann å lese!! Her står det jo om aktuelle ting på en lettfattelig og grei måte.»

Hun ble så opptatt av bladet at hun endte opp med å låne to eldre nummer med hjem.

«Det verste er at jeg nok kommer til å lese i dem også», var hennes kommentar.

Be om at hun må bli frelst. Hun er kommet så langt at hun synes livet er 'emmelig tomt og flokete.

Takk for et suverent blad som tar opp aktuelle emner for dagens mennesker.

Beste hilsen
Anne, Oslo

□ □ □

«Jeg er virkelig glad over å få Pioneren. Jeg vil oppmuntre dere til å fortsette dette viktige arbeide. De varmeste hilsener fra Sverige.»

H. R. Vänersborg

□ □ □

«Jeg vil takke for et utmerket blad. Jeg ser fram til hvert nr., for dere tar opp emner ingen andre blader gjør.»

O. N., Ålesund

□ □ □

«Takk for denne herlige tidsskriften. Jeg setter stor pris på å få den. Herren er fantastisk.»

Eidur, Island

TUNGETALE er å tale et fremmet språk i Den Hellige ånd, det kan være andre jordiske språk, som apostlene gjorde det pinsedag, eller det kan være et språk som ikke finnes på jorden. Tungetale må tydes om den skal forstås eller bety noe for tilhørerne.

JESUS TALTE om tungetale: der skal være et tegn som følger dem som tror, sa han. (Mark. 16 17). Det ble som Jesus hadde sagt: I den første kristne menighet var det tungetale. Den første hedning som ble døpt, Kornelius, fikk Den Hellige Ånd og talte i tunger før Peter fikk avsluttet sin tale (Ap. gj. 10, 44—46). De kristne i Efesus talte med tunger og profetiske ord, da Den Hellige Ånd kom over dem (Ap. gj. 19, 6).

TUNGETALEN er en åndelig gave, nådegave, gitt av Gud selv til de kristne. Tungetalen tjener den som taler til oppbyggelse (1. Kor. 14, 4). Hans tro styrkes. Men den tjener ikke bare til den enkeltes, men også til menighetens oppbyggelse (1. Kor. 14, 5).

GUD SATTE I MENIGHETEN, som er Kristi legeme, forskjellige slags nådegaver (1. Kor. 12, 28). Akkurat som de forskjellige delene av et legeme har forskjellige oppgaver, men likevel fullt ut tilhører legemet, slik har Guds barn fått forskjellige nådegaver som virker sammen i menigheten, Kristi legeme. Alle lemmer på et legeme er nødvendige. På samme måten er også alle nådegavene nødvendige.

HER I LANDET I DAG finnes tungetalen for den altoverveiende del i de frie for-

TUNGER og åndelig utvikling

samlinger. Innen den lutherske statskirken og de frie organisasjoner er den meget sjelden. Svært få kristne ønsker å få tungetalens nådegave eller streber etter den. En kan si at det er Gud som gir gaven, og at han gir den til hvem han vil, så vi har intet ansvar. Det er galt tenkt. Gud gir i regelen ikke sine gaver til dem som ikke ønsker dem eller som forakter dem.

HVA AVHOLDER så mange fra å mota denne gaven? Noen ønsker den ikke fordi de har sett at den kan misbrukes. Bli ikke også forkynnergjerningen misbrukt, men vil noen avskaffe forkynnelse av den grunn? Det falske skal avsløres av dem som kan prøve åndene. Det er også Guds gave.

ANDRE ER REDD tungetalen fordi den

kan ødelegge gudtjenestens og møtenes orden. Til det kan svares at Gud kanskje aldeles ikke ønsker vår orden, men mer av Åndens frie gjerning. Med forstandig møteledelse er det ingen fare for å ødelegge Guds orden.

ATTER ANDRE er redd tungetalen fordi den vekker anstøt hos vantro mennesker. Tungetalen som Guds gave og med tyding vekker ikke anstøt, men er med å peke på Jesus som synderens venn. Det anstøt som kan vekkes, er korsets anstøt, som vi aldri må søke å unngå.

TIL SLUTT ønsker enkelte ikke tungetalen for sin egen del fordi de er redd for å bli sett ned på som hysteriske. Tungetale på bibelsk vis har ikke med hysteri, men med Ånden å gjøre. Ånden virker ikke forakt, men oppbyggelse, for den som taler, og dersom det tydes — for hele menigheten.

VI MÅ VÆRE REDDE for at vi skal finnes stridende mot Gud. Ved våre faste former og inngrodde fordommer kan vi hindre Åndens frie verk og dermed Kristi legemes vekst.

TUNGETALEN ER GUDS GAVE, om ikke den største av nådegavene, så likevel viktig. Forakt for gaven er synd mot giveneren.

T.E.

(Fra «Ungdom og Tiden»)

Utgitt av Norsk Luthersk Misjonssamband.

Denne nye spalten vil vi bruke når vi presenterer en bok vi særlig vil anbefale. Foruten denne spalte vil vi også anmelde bøker vi får til redaksjonen fra de ulike kristne forlag.

HUSMENIGHET

Edin Løvås
HUSMENIGHET
et levende nærmiljø
Land og Kirke
Gyldendal Norsk Forlag

— et
levende
nærmiljø

Edin Løvås er en flittig og kjent forfatter av oppbyggelses-litteratur. Ikke minst i Sverige har hans bøker gått i mange opplag. Men aldri har en bok fra han møtt slik forhåndsinteresse som denne om «Husmenigheten». Nå er den endelig kommet på forlaget «Land og Kirke». Det har blitt en spennende og interessant bok for alle som er opptatt med å styrke fellesskapet blant de kristne. De «helliges samfunn» står svakt i mange menigheter i vår tid, derfor gjenoppvekket tanken om de små og nære fellesskap. Løvås viser først i sin bok at dette ikke er nye tanker knyttet til f.eks. aktuelle forkyrnere som J. C. Ortiz eller en Yonggi Cho, som noen syntes å tro. Husmenigheten har et solid bibelsk fundament. Selv har Løvås vært opptatt av dette i over 30 år, så hans bok er intet forsøk på å henge seg på en aktuell «trend» i tiden. For alle som ønsker å være «bibelsk» er det interessant å bli minnet om hvordan fellesskapet mellom kristne ble praktisert i urkristenheten. Vi leser ofte Skriften ut fra nåtidens menighetsliv og vi behøver å bli vekket opp for hvordan apostolisk menighetsliv ble praktisert. Men Løvås peker ikke bare på det bibelske fundament, han gir også råd om hvordan dette kan praktiseres i dag. Her taler han utfra lang praktisk erfaring med fellesskap i en husmenighet. Her er rikelig med stoff både til ettertanke og konkret veiledning. Boken kan med fordel studeres av alle som er engasjert i bønnegrupper, omsorgsfellesskap eller husmenigheter. Bruk dog ikke boken som en «lærebok» som skal kopieres i alle detaljer. Hensikten er å gi nyttige råd og vink, ikke gi ferdige oppskrifter på hvordan husmenigheten kan fungere. Personlig skulle jeg ønske at Løvås langt mere gikk inn på forholdet husmenighet-gruppen har til det større menighetsfellesskap. Han oppmuntrer klart til å søke det større menighetsfellesskap utover husmenigheten, men her trengs det mer undervisning. Husmenigheten må styrke det store menighetsfellesskapet om den skal fungere rett. Det er mange som i disse dager er engasjert i en menighets-gruppe, og kanskje enda flere ønsker å komme med i en slik. Alle slike vil ha stor inspirasjon av å lese boken «Husmenighet — et levende nærmiljø»

Rolf Erik Janøy

Edin Løvås sammen med sin hustru Brita i haven hjemme i Kornsjø. Til høyre sitter sønnen Trond og til venstre hans hustru Svanhild med deres barn. De hører også med i det husmenighet fellesskapet som har vokst opp på Kornsjø.

Tekst: Edin Løvås

I serien: «Bok i fokus» bringer vi et utsnitt fra Edin Løvås bok: «Husmenighet — et levende nærmiljø». Boken kom for kort tid siden ut på Land og Kirke. Med tillatelse fra Gyldendal Norsk Forlag gjengir vi her kapittel 2 i boken.

Ha omsorg for hverandre

Omsorg og kjærlighet er to vakre ord som hører nøye sammen. Kjærlighet betyr varme, glød, gudgitt opplevelse av samhörighet. Omsorg er den praktiske handling som kjærligheten føder.

En husmenighet er et omsorgsfellesskap. Bibelen forteller at dere skal elske hverandre og ha omsorg for hverandre. Den sier at de sterke skal bære skrøpelighetene hos de svake. Den formaner dere til å bære hverandres byrder.

Men alt dette er kirkespråk for mange Guds barn.

Man hører det i kirken. Fra prekestolen blir det lest. I bønner er det krydder og salt. I sangen er det varme og glede. Men altså bare kirkespråk.

OMSORG FELLES

Jo, i blant utløses det noe i gudstjenesten, på oppbyggelsessamværet og på vekkelsesmøtet. Kjærlighet utløses. Predikanten får den store gløden. Begeistring griper ham. Presten får varme i stemmen. Ånden taler gjennom dem. Og folket der nede i benkene kjenner at det skjer noe. Jesus forteller om sin kjærlighet gjennom forkyreren. Ånden øser den ut i hjertene. Kanskje de trykker seg nærmere hverandre på benkeradene. «Kjærlighet fra Gud», står det på tavle. «Gjennom alt Guds folk går et bånd av kjærlighet,» foreslår møtelederen.

Det er klart at det er bra å trykke seg inn til hverandre på benken, og holde sidemannen i hånden eller om skuldrene. Det kan gi varme følelser. Det kan til og med gi en opplevelse av samhörighet. Men man vet jo ikke noe om de andre. Ingen roper til folk rundt omkring seg: «Hei, er det noen syke og bekymrede her? Gikt og nervesmerter? Pengebekymringer og kjærlighetsorg kanskje? La oss vise omsorg nå!»

Amerikanerne har funnet opp en fin form. De stopper hele møtet. Nå skal alle hilse på hverandre. Stive og hemmede norske menn og kvinner, gutter og jenter ler sjenert og blir litt for opprømte til at det er naturlig. Håndhilsing og «Gud velsigne deg» og kanskje om-

favnelse om møtet er litt hett.

Ikke noe galt med det heller. Tvert imot. Skikken er god den. Den burde slå igjennom. Den er bedre enn kontaktløsheten og følelseskulden i en vanlig norsk gudstjeneste. Men poenget er at det ikke kan bli erstatning for omsorg, barmhjertighet og hjelpsomhet.

En gammel dame fikk en pastoral arm om skuldrene og glemte det aldri. Femten år senere sa hun til denne bror i Kristus at «det var mitt livs største opplevelse. Jeg hører nemlig til de urørlige, de ekle, de ingen vil ta på. — En tørr, gammel frøken som man bare flirer av». Pastorens gest var god og ekte, men den var ingen omsorg. Den gamle damen burde vært med i en levende husmenighet hvor hun fikk snakke ut, hvor ungdommene omfavnet henne hver eneste dag, hvor hun fikk hjelp med kjøring hit og dit, trøst under sykdom, hvor hun fikk bruke sine talenter, sine nådegaver, sine penger, sin tid. Ungene skulle elske henne, plage henne, leke med henne til smilet var lokket fram og det tørre skinn ble

REGS- SSKAP

et levende menneske, et levende lem på Kristi legeme, en levende sten i tempel, en fruktbarende gren.

Hun er er død. De fant henne i den lille pertentlige leiligheten. Ingen hadde vært til stede da hun gikk bort.

Forstår dere? Det er galskap. Det er Djevelens verste lureri, når han har slått i stykker fellesskapet og stablet et kirkepublikum på bena.

Gjør slutt på det! Gjør i Jesu navn noe radikalt. Noe ennerledes. Noe bibelsk, noe som får helvete til å gråte og himmelen til å glede seg. La kjærligheten bli til omsorg. Da jubler Jesus. Da smiler Gud Fader. Da gleder Den Hellige Ånd seg.

Men det finnes en forutsetning. Og den oppfyller dere nettopp i husmenigheten.

Hverdagsfellesskapet er forutsetningen. De som lever sammen i et hverdagsfellesskap vet jo om hverandre. En er blitt syk og — sier Skriften — når et lem lider, lider alle med. En er bekymret for sine barn som er på ville veier, og de unge i husmenigheten søker kontakt for om mulig å komme på talefot med de forvillede, mens hele flokken er i forbønn. En unge blir mobbet i skolen og forsvart av en mer ruvende kamerat fra husmenigheten. En går sjenert omkring og får til slutt

klemte ut av seg at det ikke finnes penger til husleien akkurat denne måneden. En hundring her og der ordner saken. «Hvorfor er du flau over dette?» sier de. «Neste gang kan det være vår tur.» En kran drypper i badet og hverken mannen eller kona har noen gang sett en rørtang. Naboen har verkstedet fullt av greier, og elsker dryppende kraner. Eksemplene kunne mangfoldiggjøres side etter side.

Ja, — men slik kan vel også verdslige mennesker ha det. Er dette noe særlig kristent? Det er nettopp hva det er. Ære være all snillhet i verden. Men omsorgen dere har for hverandre er likevel annerledes. Den er utslag av, og frukt av, Jesu Kristi kjærlighet. Gjennom dere flyter det fineste som finnes i universet. Guds kjærlighet. Agape heter det i Bibelen, og betyr den kjærlighet som vi får selv om vi ikke fortjener den. Gud elsker nemlig fordi det er hans vesen å elske.

En husmenighet hører til Jesu Kristi legeme. Dette legeme er gjennomstrømmet av liv, kjærlighet og nåde. Og dette liv uttrykkes i handling og gjerning, så vel som i ord. «Jeg vet», sier Paulus, «at når jeg kommer til dere skal jeg komme med en fylde av Kristi velsignelse». Den siste kvelden Jesus var sammen med sine elskede disipler, tok han et linklede, bandt det om seg, slo vann i et fat og begynte å vaske disiplenes føtter. Hva tror dere de opplevde da han krøp omkring på gulvet, fra det ene skitne par fotbla' til de andre? Jo, Guds kjærlighet, Guds Agape.

Etterpå talte han med dem om det. Han sa at de ikke skulle være som stormenn og herske over hverandre, men tjenere. Men han startet med å vise et praktisk eksempel på tjenersinn. Deretter ga han en undervisning om kjærligheten og omsorgen.

Iblant kan man få følelsen av at det er blitt fostret et kristent folk som bare vil ta imot informasjon, men ikke leve etter den. «Nå har vi fått ti prekenere om bønnen. Det får greie seg». Neste gang: «Nå har vi hørt om kjærligheten. Det kan vi nå». Lettvint og greit. Jeg forstår den sydamerikanske forkynneren som holdt en preken for sin store menighet, og nektet å preke mer før de gjorde som han sa i den første.

Pris Gud for den vekkelse som holder på å bryte fram mange steder i verden, og som driver Guds barn og disipler sammen i husmenigheter hvor de får muligheter til å leve det liv i kjærlighet og omsorg som Bibelen taler om.

Når dette er sagt om Guds barns omsorg for hverandre, står det likevel viktige spørsmål igjen. Hva med de andre? Hva med omsorgen for verden og dens nød? Dette vil dere bli spurt om og med all rett. For når disippelen forener seg med Jesus Kristus, forener

han seg samtidig med hans interesser i verden.

«Men hva kan vi gjøre?» sier dere. «Vi er en liten flokk, uten politisk skoleling eller innflytelse». En kommunitet i Lyon, Frankrike, svarte noe i retning av dette: «Når noen mennesker beslutter seg for å leve sammen i en husmenighet, blir dette en politisk handling i dypeste forstand. Det resulterer nemlig i en forandring av forholdet mellom mennesker. En husmenighet forandrer ikke samfunnet. Men om en del år har vi kanskje massevis av husmenigheter her i landet. Dersom dette skjer, kommer det til å forandre byer og steder — sosialt, politisk, økonomisk og juridisk. Man kan ikke forandre den ytre strukturen, « huden », om ikke cellene fornyes og får liv.

Bygg opp fellesskapet!

En påstand: Det er umulig å utforme et omsorgsfellesskap i en husmenighet uten oppbygging. Men tenk nå ikke på oppbyggelse, som en liten from tale, innrammet av salmevers. Bibelen mener noe ganske annet med uttrykket. Jesus taler om at han vil bygge sin kirke. Paulus maner romerne til å bygge opp fellesskapet. Til efeserne skriver han: «Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, men hjørnesteinen er Kristus Jesus selv. Han holder hele bygningen sammen så den i Herren vokser til et hellig tempel, og gjennom ham blir også dere bygget opp til en bolig for Gud i Ånden».

Dette er oppbygging i nytestamentlig mening. Praktisk foregår det slik at hver og en finner sin plass i husmenigheten. Vi kan også si at han/hun finner sin plass på Kristi legeme.

Et eksempel. En gutt flyttet til et fellesskap. Han gikk til lederne. «Hva skal jeg gjøre?» «Du skal ikke gjøre noe som helst», sa de. «Du skal bare være deg selv». «Da», svarte gutten, «vil jeg være den som tar imot gjester som kommer til husmenigheten. Jeg vil ordne med losji, sørge for at de får treffe de rette personene og i det hele tatt finner seg til rette. Jeg vil også hjelpe til med togtider og billetter for reisen videre. Dette er ikke noe arbeid i det hele tatt for meg». Denne guttens nådegave hører inn under «hjelpetjenester» (1 Kor 12,28).

Slik sier Bibelen: Menigheten er en bygning. I denne bygningen er det levende stener. Disse stener skal ikke strøs løse rundt omkring. Vi er også grener på et tre. «Jeg er vintreet. Dere er grenene», sier Jesus. Grenene skal ikke ligge i en kvisthaug. Vi er også en kropp. Kirken er nemlig Kristi legeme. Han er hodet, vi er lemmene. Lemmene har hver sin betydningsfulle plass på denne kroppen.

Når det gjelder temaet oppbygging, er det særlig bildet med bygningen som passer best. Den unge gutten ble en levende stein i den bygningen som husmenigheten utgjorde. Tenk dere gjerne husmenigheten som et lite annekst i det veldige Guds tempel, som er kirken. Og glem ikke at Guds hus aldri er en vanlig bygning i NT. «Hans hus det er vi». (Hebr 3,6) «Dere er Guds tempel». (1. Kor 3,16).

Hver og en av dere har sin plass i dette hus eller tempel. Vi har allerede nevnt at noen er hyrder og kan ta hånd om sjelesorg. Noen er organisatorer. Forstandere eller tilsynsmenn kalles slike i NT. Noen er lærere, de har undervisningsgaver. Noen er diakoner og kan løse tvister. (Apg 6,1—6). Noen har nådegaven til å gi bort (tenk det!). (Rom 12,8). Noen har gaven til å vise barmhjertighet. (Rom 12,8).

Masser av andre gaver og tjenester finnes. Les om dem i NT. Kanskje de som står nevnt der, bare er eksempler på gaver. Det finnes jo jobber og oppgaver og saker som må ordnes i vår tid, men som hverken Peter eller Paulus hadde hørt om. Det låter litt dumt å snakke om nådegavene til å ta hånd om høytaleranlegget f.eks., men kanskje vi likevel er på rett vei her. Enten er dere kanaler for Guds kraft og Guds kjærlighet på alle områder, eller så er dere det ikke. Se forresten i 2. Mos kapittel 31. Der står det i hvert fall om nådegaver for håndverkere og kunstnere. «Herren sa til Moses: Jeg har kalt Besalel, sønn av Uri, Hurs sønn av Juda stamme, og fylt ham med Ånd fra Gud, med visdom, innsikt og kunnskap, og med evne til alle slags håndverk, så han kan tenke ut og lage kunstferdige arbeider i gull, sølv og bronse, slipe steiner til innfatning, skjære ut i tre og utføre alt slags håndverksarbeid. Til medhjelper har jeg gitt ham Oholiab, Akisamaks sønn, av Dans stamme. Og alle som har slike anlegg, har jeg gitt evner, så de kan lage alt det jeg har befalt deg».

Hjelp hverandre å komme til rette når det gjelder nådegaver og tjenester. Det er ikke alltid så enkelt og selvfølgelig som med den unge gutten. Det kan ta tid å oppdage gaven. Det er kanskje lettere for de andre å se den. Si det da. «Du er jo en typisk hyrde, kjære deg. Du vet jo at det er til deg vi kommer når vi har det vanskelig. Det er jo du som passer på en hel del av oss». Og hyrden: «Oj! Det har jeg ikke tenkt på. Det er jo bare sånn. Takk gode Gud, der fant jeg plassen min».

Kanskje noen har en slik utstråling av kjærlighet og en slik slående familielikhet med Jesus at de fyller sin plass ved bare å være til stede.

Ser dere at omsorg er avhengig av oppbygging? Så begynn da å bygge! Bygg med levende stener! Som det står

Edin Løvås har i sin seneste bok. «Husmenighet — et levende nærmiljø» tatt opp et høyaktuelt emne. Han har i over 30 år arbeidet med dette emne.

i Judas' brev. «Men dere, mine kjære, må bygge dere selv opp på deres høyhellige tro og stadig be i Den Hellige Ånd».

Uten oppbygning blir omsorgen bare sosialhjelp og sjelesorgen bare terapi.

Sjelesørgerisk miljø

Presten/pastoren sitter på sitt kontor og venter på sitt menighetsmedlem. Medlemmet kommer. Synden bekjennes. Avløsningen gis. Rådene tas imot. «Gjør slik! Jeg ber for deg. Herren være med deg». Medlemmet følges til døren.

Dette er bra. Dette er gudvillig og rett. Presten eller pastoren eller ungdomslederen har utdannelse og mer eller mindre erfaring. De har Bibelen på skrivebordet og kan plukke fram det som trengs.

Men det er likevel i mange tilfeller det nest beste, og erstatning for det beste. Sjelesorgen burde gis i et miljø. Det er «hverandre» som er det store ordet i sjelesorgen. «Bekjenn derfor syndene for hverandre og be for hverandre», formaner apostelen Jakob. Selvfølgelig må synderen få lov å gå avsides med en sjelesørger og bekjenne sin synd uten frykt for at det blir alminnelig folkesnakk. Taushetsplikten er umistelig. Men det betyr at når den angrende og tilgitte disippelen kommer ut av skriftemmet, så blir han sluttet inne i en tett krets av venner som er rede til å gi all mulig støtte og hjelp.

Det er ikke så liketil å gå ned trappe og ut på gata fra menighetskontoret og tenke på alle velmente og gode og nødvendige råd. «Hvordan var det nå han sa? Lese Bibelen hver dag. Be hver

dag. Gjøre opp med Eva og med Andersens. Betale tilbake de 100 kronene. Kjøpe blomster til mor». Og så litt lenger borte i gata: «Lurer på om dette holder, jeg? Det var så godt når han sa at Gud tilgir, men kanskje det bare var en stemning?»

I stedet skulle det være slik: «Halleluja fordi jeg har noen å prate med!» «Hør her gutter. Jeg skulle lese i Bibelen hver dag osv. osv.» Og svaret er. «Vi står sammen med deg. Vi ber for deg. Her er en bibelleseplan. Jeg kan gjerne gå sammen med deg til Andersens om du er litt skjelve».

Men trengs det ikke masser av studier for den som skal være sjelesørger? Svaret er at det kan fungere uten. «Mora mi,» sa en original Herrens tjener. «forstod seg like lite på psykologi, som ei ku på matematikk, men hu kunne hjelpe mennesker i nød». Gud hadde gjort henne til hyrde og sjelesørger i den lille venneflokken i bygda.

Dermed er det slett ikke sagt at kunnskap er unødvendig. Om Gud har gitt dere hyrder i husmenigheten, så send dem på kurs, og betal kurspengene. La dem få kjøpe de bøker de trenger. Og, aller enklest og greiest, gå til pastoren eller presten og be om råd og veiledning. Han har utdannelse og kanskje også erfaring. Han kan undervise og fostre dere.

Etter hvert får dere kanskje også kontakt med en god ekspert, som dere kan gå til med ekstra vanskelige tilfeller. Om denne psykolog eller psykiater eller særlig utdannede og erfarne pastor/prest blir en venn av husmenigheten, er det jo særdeles bra.

Hyrdene skal ikke ta hånd om sjelesorgen alene. De skal også sette de andre i gang. «Er du helt blind, Erik? Ser du ikke at Anders sturer? Få tak i hva som har hendt, du som er hans beste venn». Eller. «Dere to som selv har vært på randen av skilsmisse, skal be Øyvind og Grete hjem til dere, for nå er det ganske spent i den familien». Slik skal det låte fra hyrdene. De har overoppsynet, og de kommer ikke til å bli arbeidsledige. Apostelen Paulus, som blant annet også var hyrde, sier i sin gripende tale til de eldste i Efesus: «Husk på at jeg dag og natt i tre år ikke holdt opp med å formane hver eneste en med tårer».

Men de sjelsørgeriske samtaler er kanskje likevel ikke det viktigste. I en levende husmenighet, som utgjør et omsorgsfelleskap, finnes det en legende kraft i selve miljøet. Denne legende kraft kom inn i menigheten/kirken da Den Hellige Ånd falt på pinsedagen.

En mann med kontaktvansker og ufred i sjelen oppsøkte en sjelesørger. Denne begynte straks å analysere ham. «Barndommen, hvordan var den? Hvor er du plassert i søskenflokket? Fortell om din far, din mor, din lærer,

dine vonde opplevelser osv.» Mannen falt sammen med et stønn. «Behøver jeg», sa han, slite meg igjennom alt dette en gang til. Jeg har vært på nerveklinikken med det. Kan ikke Den Hellige Ånd komme over meg, synke ned i meg som en helbredende kraft og legge seg over sjelens sår som en salve. Be for meg!»

Gjør det! Be om indre helbredelse. Sett fram en stol midt på gulvet. Be den bekymrede og svake og sorgfulle og redde om å sette seg der. Legg så hendene på ham eller henne og be om at den helbredende kraften må komme inn i dem. Be om indre helbredelse.

Men vær følsomme. Kanskje dette med stolen blir for dramatisk for et forsakt, lite menneske. Be da hver for dere. Omslutt deres venn med varme, inderlige bønner. Forbønnen vil da forandre deres holdning. Dere vil komme til å formidle kjærlighet, helse og trygghet ved rett og slett å være sammen med den som har det vondt og vanskelig.

Dere behøver kanskje ikke engang nevne problemene. Snakk om vær og vind og hva dere vil. Ånden arbeider og gjør sitt verk likevel. Etter hvert vil dere få se at krokete rygger blir rettet, hodene løftes, muskelkramper løses opp, hender åpnes og øyne ser fritt omkring.

Og så — det aller fineste og vidunderligste. Jesus har selv lovet å være midt i flokken. Overhyrden er hos dere. Hans særlige løfte om dette gjelder jo nettopp for sjelesørgersituasjonen. Det gjelder en situasjon der den som har syndet formanes, bekjenner, blir løst og bedt for. Det gjelder for den som søker hjelp mot bekymring og motløshet, og som dere ber for og oppmuntrer. Når dette skjer, sier Jesus, «er jeg midt iblant dem».

Be om helbredelse for de syke

Det kan hende noen av dere helst vil styre behendig utenom dette med helbredelse. Problemer. Troskriser. Skuffelser. Anklager. Og: «kanskje kan det komme noe bra ut av det, men la oss ligge lavt her».

Det finnes også ganske mange forkynnere som holder en flat profil. De snakker ikke om helbredelse i det hele tatt. «I dag har vi teksten om den blinde Bartimeus. Det er mange som er åndelig blinde». Og neste søndag: «I dag har vi teksten om Peters svigermor. Det er mange som har det vanskelig i hjemmet f.eks. med svigermødre». Ikke et ord om at Bartimeus fikk synet eller at Jesus ga Peters svigermor en hånd og hun steg helbredet opp av senga.

Noen bruker hele halvtimen til å legge tingene til rette slik at alle syke skal

kunne akseptere at Gud ikke griper inn.

Jesus derimot gir dere denne ordre. «Helbred de syke». Så får dere da be om at noen av dere får troens og helbredelsens nådegave. Det står til og med at vi skal strebe etter de åndelige gavene. Kanskje noen får en impuls til å strebe — be og kjempe og faste — inntil vissheten kommer. «Gud vil bruke sin gave med meg som kanal. Disse hender vil være som Jesu hender». Jesus vil bruke mine hender, når de kan legges på de syke».

Om dette er mer enn fantasi, drøm og hete ønsker, så vil det vise seg i resultatene. Der Paulus gikk fram ble syke helbredet. De ble friske når bare skyggen av Peter falt på dem. Ved tempeporten sa han til den lamme som satt der med tiggerskålen, og slett ikke tenkte på sine visne føtter: «Sølv eller gull eier jeg ikke. Men det jeg har gir jeg deg. I Jesu Kristi Nasareerens navn, stå opp og gå». Og mannen spratt og og hoppet jublende omkring.

Ingen av oss når opp til sandaltuppen på Paulus og Peter, men vi kan bli små redskaper i Guds hender. For Gud, vår Far er den samme, og nasareeren går ved sine disiplers side i dag som dengang.

Jakob sier at den som er syk skal kalle til seg menighetens eldste. Det betyr de Gud har gitt dere som ledere. Disse skal ta med seg oljeflasken og samle seg omkring sengen. En av dem dypper så fingeren i flasken og stryker litt olje på pannen, eventuelt på det syke sted. «Da skal troens bønn redde den syke og Herren skal reise ham opp. Har han gjort synd skal han få dem tilgitt». Dette er løftet.

Noen blir friske med en gang. For andre tar det tid. Jesus helbredet en gang en blind. Først så han folk gå omkring som trær. Jesus la hendene over øynene hans en gang til. Da klarnet synet. Han var helbredet og kunne se alt tydelig.

Hold altså ut i bønn. Be om igjen. Det finne eksempler på husmenigheter som har fastet og bedt til den syke ble befridd og helbredet og sprang jublende omkring. «Bank på», sa Jesus, «så skal det lukkes opp for dere».

Når det så gjelder problemene, må dere bare nøkternt regne med at de er reelle. Det er ikke lurt å lukke øynene for det. Men hva skal dere så gjøre med skuffelsene? Hva skal dere si? Det klokeste er dette svaret: «Vi vet ikke».

Det er nemlig ingen som forstår hvorfor noen blir helbredet og andre ikke. De som er mest erfarne i denne tjenesten svarer også stort sett «vet ikke». Selvsagt kan man gi råd og veiledning som kan føre til flere positive resultater. Men full forklaring og skikkelig orden på tankegangen får dere ikke før i himmelen.

Be likevel! Befal de onde maktene å vike! Gi dere ikke! Prøv en gang til! Og be for dere selv om at dere må få mer av barnesinnet. Be om tro «som et sennepskorn». For den som har dette sinn og denne tro har lettest for å si at «det er Fars ansvar. Jeg bare gjør som Far sier».

Vokt dere for folk som kommer og forteller at dere ikke trenger lege. Lukas var lege, og det finnes ingen ting som tyder på at han tok avstand fra sin legepraksis da han ble disippel. Dessuten: hvem har gitt legen hans forstand? Hvem har lagt ned de stoffer i naturen som medisinene lages av? Det har han gjort som helbreder ved direkte inngrep. Be derfor om Guds ledelse, og følg den overbevisning dere og den syke selv kommet til. Det finnes mange kristne leger som både ber og gir medisinsk hjelp. Fanatisme fører bare ut i unødige vanskeligheter.

Om dere ber, kommer dere til å få bønnesvar. Om dere derimot, av frykt for ikke å se resultater, lar være å be, får dere vanligvis heller ikke noe svar. Be derfor! Vær dristige! Oppmuntre hverandre ved å peke på løftene, og gjør dette selv om det ikke finnes noe vanntett system som gir sikre resultater. Etter hvert vinner dere mer erfaring. Troen vokser, og dere vil, etter Guds løfte, få se hans inngrep.

La altså ikke samtalen om de negative sidene og de uløste problemene dominere. Tal troens ord med hverandre. På den veien vil dere bli ført fram av Den Hellige Ånd til dere ser undere skje og kan prise Gud av fulle hjerter. Også dere skal springe jublende omkring. Jesus er fremdeles i blant oss, og det er jo han som helbreder.

Legg vinn på undervisningen

Undervisning kobles fort til ordet lære. Og da tenker mange straks på lærestrid og hissig forsvar av sin kirkes eller sine personlige standpunkter. Forsøk å befri dere fra denne tankegangen. Selvfølgelig er det riktig å avvise vranglære og kjempe for sunne, bibelske oppfatninger. Men det viktigste, og det dere først og fremst må være opptatt av, er å få i gang en omsorgsfull og kjærlig undervisning slik at alle kan vokse i troen. Dere blir aldri noen virkelig omsorgsfellesskap om dere ikke jobber grundig med undervisningen.

Nyomvendte må bli tatt hånd om med en eneste gang, og få en «førstehjelp», før Djevelen får en sjanse til å komme med sine falske inngivelser.

De som er lærere trenger solid kunnskap i Guds ord. Har dere med dere noen med teologisk utdanning, så er dette det aller beste. Men også her

gjelder det samme som for hyrdene. Herren gir nådegaver og setter inn i tje- nesten. Det er slett ikke noen selvfølge at de som har mest kunnskap automa- tisk også er lærere. De kan mangle ån- delig innsikt og vidsom. De kan være uten forståelse for hva Herren vil si til sitt folk til forskjellige tider. I Åpenba- ringsboken har apostelen Johannes skrevet ned hva Ånden sa til menighe- ten i en bestemt situasjon. Jesus selv satte seg ikke ned under et tre og un- derviste etter et ordnet system. Han le- vet sammen med disiplene i tre år. Og han gav dem den rette dose av den rette lære etter som behovene meldte seg i de situasjonene som oppstod.

Be altså om at lærere må modnes i husmenighetene. Be om at Herren må gjøre dem til sunne veiledere. Gi dem heller ikke for mange andre oppgaver slik at de ikke får god tid til å studere sin bibel, delta i bibelkurs eller gå på bibelskole. Respekter dem og sett dem høyt, for det sier Skriften at dere skal gjøre. Lytt så til det de sier, og innrett deres liv etter dette.

Blir dere uenige med lærerne så får dere akseptere det Paulusordet som sier vi forstår stykkevis. Kanskje får dere tåle å leve med uenighet. Kanskje får dere også tåle å leve noe forskjellig på grunn av ulike oppfatninger. Det som binder dere sammen er Jesus Kris- tus.

Dere som er lærere bør konsentrere tankene om Herren Jesus. Les Bibelen som en bok om ham, for det er akku- rat hva den er. Bry dere mindre om det dere stadig vil få høre når det gjelder den første, andre og tredje trosartik- kel. NT har ingen balanse her. Evange- liet er ikke en slags trearmet vekt, hvor stoffet om Faderen ligger på den ene armen, stoffet om Sønnen på den an- dre og stoffet om Ånden på den tredje, slik at vi med pinlig nøyaktighet kan passe på at det ikke bikker over i noen retning. Kristusstoffet er overvelden- de. Ikke fordi — og det skjønner dere selvsagt uten videre — at andre person i guddommen er viktigere enn første og tredje, men fordi budskapet om at Je- sus ble menneske er Guds pedagogiske grep. Bruk det samme grepet. La for- kynnelsen av Kristus dominere, så blir også Faderen rett oppfattet, og Den Hellige Ånd vil glede seg.

Slik lyder Paulus' forkynnerpro- gram: «Først og fremst overgav jeg de- re det jeg selv har tatt i mot, at Kristus døde for våre synder etter skriftene, at han ble begravet, at han stod opp den tredje dag etter skriftene, og at han vi- ste seg for Kefas og deretter for de tolv.» (1. Kor 15,3—5). Han sier det også slik: «Da jeg kom til dere, brødre, var det ikke med fremragende tale- kunst eller visdom jeg forkynte Guds vitnesbyrd. For jeg hadde bestemt at jeg ikke ville vite noe annet hos dere

enn Jesus Kristus og ham korsfestet».

Dere som har ansvaret for undervis- ningen i en husmenighet kommer kan- skje aldri til å holde en vanlig preken fra en vanlig prekestol i en kirke. Dere bør ta for dere en og en. Samtal med mindre grupper eller besvar aktuelle spørsmål i husmenighetens samlinger. Slik underviste Jesus. Vi har bare noen ganske få taler referte i NT, men vi fin- ner ham derimot ofte i hverdags situa- sjonene hvor han underviste småflok- ker eller et eneste menneske.

Til slutt en formaning til dere lære- re. Forkynn og undervis i ydmykhet. Det er så alt for lett å bli hard i denne gjerningen. Når dere er blitt overbe- vist om en sak, så forkynn den med trygghet og fasthet, men hold dere samtidig ydmyke. Gud alene er full- kommen. En gang skal vi alle få se hele sammenhengen. Slik står det i kjærli- ghetsens høysang: «Nå ser vi som i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt. Nå forstår jeg stykkevis, da skal jeg forstå fullt ut, slik Gud kjen- ner meg fullt ut».

Regn med vanskeligheter

En husmenighet kan få en falsk start. Slik kan det gå: En gruppe mennesker blir interessert. Etter en tids begeistring går det opp for dem at det også stilles krav. Det tales om forpliktende ansvar. Det finnes arbeid som må gjøres. For eksempel ventes det at husmenigheten skal gå inn for et målbevisst omvendelsesarbeid.

Når dette går opp for flokken, fører det til en krise. De som er kommet med

for å kose seg, forlater fellesskapet. Det kan til og med gå så galt at de fle- ste forsvinner.

Dersom arbeidet med å plante en ny husmenighet opphører i denne situa- sjonen, er slaget tapt. La det ikke skje. Gi ikke opp. Isteden må den lille flok- ken som er igjen starte en gang til.

Om dere altså er et par-tre stykker som har begynt, må dere være klar over at dere kan komme opp i en slik situasjon. Forbered dere på en even- tuell krise. Si til hverandre at det kan gå galt etter en tid. Stålsett dere på for- hånd mot mismotet. Gå så i gang.

Den falske starten finner dere igjen i NT. Da Jesus en gang fikk mengder av folk etter seg, holdt han en skarp og krevende preken til dem. Til og med de som stod ham nærmest, syntes han var for hard og klaget på ham. Mange dro seg også bort, og gikk ikke lenger om- kring sammen med ham. Bare de tolv ble igjen, og selv disse ble stillet helt fritt. «Vil dere også gå?» sa han til dem. Jesus mente hva han sa. De fikk gjøre som de ville. Han firte ikke en tomme. Det kan se ut som om han pro- voserte fram splittelsen. Han ville ha rene linjer. I hans følge skulle det ikke være folk som bare diltet med for å få personlige fordeler eller fordi de var sensasjonslystne.

Vær altså ikke engstelige om dere skulle få en falsk start. Begynn om igjen. Overgi dere helt til Jesus. Gå inn på hans premisser. Husk skriftavsnit- tet: «Den som kommer til meg og ikke setter dette høyere enn far og mor, brødre og søstre, ja, sitt eget liv, han kan ikke være min discippel». Legg de- res liv ned for hverandre. Foren dere som en god familie. Ta ansvaret for

Edin Løvås som nå har utgitt bok om «Husmenighet» har i de siste år vært aktiv med i en husmenighet på Kornsjø hvor han bor. Her står han (til høyre) sammen med sin hustru og andre venner i «omsorgsfellesskapet» utenfor «Fagerli» som husmenigheten eier sammen. Her dyrker de bl.a. poteter og grønnsaker sammen. De ulike familiene som er med i husmenigheten på Kornsjø bor i hvert sitt hus, men ikke så langt fra hverandre, slik at de kan praktisere et «hverdags-fellesskap».

hverandre. Gi dere til hverandre i kjærlighet. Framelske koinonia, det dype, varme, inderlige og forpliktende fellesskapet. Da blir ikke ansvar og forpliktelse ulystbetonte ord, men dører inn til et liv Jesus kaller til og derfor det beste av all slags liv.

En mulig misforståelse må unngås her. Dere må ikke vise fra dere de svake bare fordi de har dårlig viljestyrke. Jesus er beinhard på kravet om at han skal være den første. Han vil være Herre. Han vil ha etterfølgere og bare etterfølgere. Men han er myk og øm og kjærlighetsfull like overfor de svake.

En gutt blir forelsket i en pike. Opp over ørene. Det er den store kjærligheten. Men hans viljeliv er som en råttten planke. Han ramler gjennom rett som det er. Han oppfører seg ikke som han bør overfor henne. Likevel elsker han henne. Hun er det første i hans liv. Antagelig gir jenta opp til slutt.

Jesus gir aldri opp. Han tilgir tusen ganger. Deretter begynner han på en ny runde med tusen ganger til. Han hjelper og tilgir og holder på inntil den svake får styrken eller ender i himmelen. Dette skjønner dere sikkert. La oss likevel si det: Dere skal ikke ha et oppgjørsmøte for å stenge ute de svake og skrøpelige, de uinteressante og fargeløse. Dere skal bare utforme en helt normal husmenighet etter NT's mønster.

En real krise kan bety løftning til et høyere plan. Bibelen forteller dette gang på gang, og erfaringen bekrefter Skriftens ord.

Men selv om dere har kommet gjennom en slik krise og selv om dere har fått en ny, god start, kan dere komme opp i vanskeligheter. Alle husmenigheter får problemer. Forskjellen ligger i hvordan de takler dem.

Det finnes fire stadier. Først kommer englestadiet. Da ser dere på hverandre som nære på fullkomne. Kjærligheten flommer. Omfavnelsene er varme og inderlige, og dere kan knapt reise på ferie fordi dere lengter slik etter hverandre.

Deretter kan djevlestadiet komme. Det starter når dere oppdager at de andre slett ikke er fullkomne. «Engler» ramler ned en etter en, og blir svarte som sot. Mange fellesskap, storfamilier og husmenigheter er blitt oppløst på djevlestadiet.

Om dere kan takle vanskelighetene, om diakonene og hyrdene er kommet i funksjon slik at de kan formane og hjelpe, og om lærerne kan undervise ut fra Guds ord, så vil dere etter hvert komme over skuffelsene, og begynne å se på hverandre som mennesker. Menneskestadiet er nettopp betegnelsen på denne perioden. Noen bruker uttrykket «fellesskap som syndere». Dere vil se at dere alle har svake sider, at dere alle er skyldnere for Gud, at dere alle bare er kommet en liten bit på hellighe-

tens smale vei. Ingen av dere er framme.

Det siste stadiet, som dere kan leve i resten av livet, er Kristusstadiet. Alle blir vi før eller siden skuffet både over hverandre og over oss selv. Men ingen blir skuffet over Jesus. Ingen blir lei ham. Om dere konsentrerer sinn og tanker om Jesus og om lærerne hjelper dere med dette, så vil begeistringen for ham bare øke. År etter år vil gleden i Herren bare bli rikere og dypere. Når dere eier gleden i Herren er dere ikke lenger så sårbare. Dere kan leve videre gjennom kriser og vanskelige tider. Dere kan fortsette etter splittelsen, og overleve når dere oppdager at en leder ikke var så fin kristen som dere trodde. Kristusstadiet skal til og med vare ut over jordelivet og til vi alle er hjemme. I evigheters evighet skal dere juble over Jesu Kristi storhet og herlighet. Den jubelen skal være som brusset av veldige vannmasser og som drønnet av sterke tordenbrak.

Omsorgsfellesskap betyr utholdenhet, standhaftighet og masser av tålmodighet. Dere kommer til å bli skuffet. Dere kommer kanskje til å såre hverandre. De svakeste kommer til å gråte og de sterkeste til å knytte nevene i forbitrelse. Ta derfor imot dette rådet allerede nå, når dere kanskje er i englestadiet: Hold ut! Hold ut i Herrens navn! Hold ut for Jesu skyld og for å glede ham! Dere kommer gjennom. Det vil lysne. Og dere vil finne at krisene har styrket dere. Dere er blitt klokere. Dere har fått mer visdom. Og dere

vil bli i stand til å fungere bedre som en husmenighet når dere er gjennom de første vanskelighetene.

TOPP-AKTUELLE BØKER PÅ ENGELSK:

Antall

- «Operation World» 272 s., kr. 38,-
Handbok og «data-bank» for verdens evangelisering. Et vell av informasjon — adresser, bakgrunnstoff, statistikk og spesifiserte åndelige behov i alle verdens lang, nasjon for nasjon. En helt unik og visjon-skapende bok!
- «Discover Your Possibilities» 250 s., kr. 22,-
Om Guds plan med ditt liv — oppdag Guds forråd av muligheter! Billy Graham sier: «Dr. Schuller has an amazing ministry.»
- «Coronary ? Cancer ? Gods Answer: Prevent It!» — 240 s., kr. 32,-
Guds vilje er vel så mye å forebygge som å helbrede, hevder Dr. R. O. Brennan i denne høyaktuelle boka, og beskriver hvordan.
- «Dr. Brennan's Diet Menus» 176 s., kr. 24,-
Hva Bibelen sier om kosthold. Praktisk veiledning for bedre helse.

Fyll ut og send til:

MOTIVASJONS-LITTERATUR,
Botebrekka 6, 3700 Skien.

Vennligst send meg bøkene som anført over

Navn .....

Adr. ....

Poststed .....

Betalingsmåte (kryss av):

- Forskudd **fraktfritt!** (P.gironr. 5904313)
- Oppkrav, pluss porto og gebyr.

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
- kr. 100,- pr. måned.
- kr.   pr. måned   (Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn: .....

Adresse: .....

Postnr.: ..... Sted: .....

Denne kupongen sendes til: Troens Bevis Bibel & Misjons Institutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

«Drømme-anlegg»

Furnäs» er et nyanlagt friluftsområde med alt en bare kan drømme om når det gjelder fritidsaktiviteter til alle årstider. Sentrumsanlegget har foruten resepsjon og kafeteria, både svømmebasseng, bastu og klubbrom. Rundt om er det så bygget små helårsstuer som er utrustet med dusj/WC, soverom, peis og kjøkkenavdeling. Flere av disse stuene er eiet av andelseiere, men Jutatorpet har også overtatt flere og planlegger yttelig bygging på det 36 hektar store område.

Nå kan man ta imot en 100 gjester, men man planlegger utvidelse til ca. 200. Ellers på området finnes muligheter for bading, padling, seiling og roturer på innsjøene som stedet ligger ved. Det er to tennisbaner, mini-golfbane m.m. Om vinteren er det lysløype og skiheis og innendørs bading i bassenget. Arne Lidén som viser oss rundt på det praktfulle området kan fortelle at de også oppnådde en meget gunstig prisavtale, som ytterlig har stadfestet at dette området var det Herren hadde utsett for dem når de nå måtte se seg om etter et større anlegg for virksomheten.

Treningscenter

«Vi ønsker at dette skal bli et treningscenter for unge kristne», forteller Jim MacInnes, det er visjon vi har båret på i 10 år. Allerede i høst begynner bibelkurser. Fra midten av september til midten av desember vil det bli behandlet et emne hver uke. Det er kjente bibellærere både fra Sverige og andre land som vil lede studier i emner som: Åndens gaver — Tabernaklet — Den kristne familien — Menneskets natur — Engler og demoner.

Hva er spesielt med disse bibelkursene, Jim?

Folket på Jutatorpet inntar nytt område!

Jim MacInnes begynte sammen med andre ungdommer en «gå-ut» virksomhet i Göteborg og ble snart kjent i hele Skandinavia når han reiste rundt med «Jesus-folket». I midten av 70 overtok de et gårdsbruk ved Bredaryd i Småland som ble kalt «Jutatorpet». Her har det vokst fram en allsidig virksomhet som har evangelisering og bibelundervisning som hovedmål. Nå har dette stedet blitt for lite for den ekspanderende virksomheten, og folket på «Jutatorpet» har nettopp undertegnet en kontrakt for kjøp av «Furnäs fritidsby», et moderne og velutrustet rekreasjons-område bare en drøy halvtimes kjøring fra Norge.

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Sentrumsanlegget på Furnäs som bl.a. inneholder kafeteria og svømmehall. Ellers består anlegget av over 50 småhus og flere vil bli bygget. Her vil det nå foregå en allsidig virksomhet året rundt.

For det første konsentrerer vi oss om kun ett emne i uken. For det andre legger vi vekt på å sette av tid til å praktisere det vi har lest. For det tredje så kan man komme og være med når det passer. Du kan studere en høst og/eller en vårtermin eller du kan være med bare en uke for å studere et spesielt emne. Hver kursuke begynner tirsdag og slutter fredag. Denne kombinasjon av heltids og deltidstudier vil åpne mange muligheter. I helgene vil vi så reise ut med elevene til møter og kampanjer. Det vil også bli mulighet for praksis i skole-team, film-team, evangeliserings-team og reisevirksom-

Dere driver en stor film-virksomhet og har også forlaget ORDET. Har dere planer om nye virkegrener?

Jeg ønsker å gjøre det nye stedet til virkelig et studiesenter. Vi planlegger å samle alt tilgjengelig materiale om ulike emner. Litteratur, kassetter, tidsskrifter og video-bånd med interessant materiale skal samles og katalogiseres i en datamaskin. På den måten kan elevene og andre interesserte komme hit og finne materiale om emner som spesielt opptar dem. Men først og fremst håper vi med alt vårt arbeide å få være til velsignelse for den lokale menighet, derfor håper vi at menighets-ledere vil

kontakte oss om besøk av elever og team.

Hva blir adressen nå fremover?

Alle som vil ha opplysning om bibelkursene eller besøk av oss, eller har noe på hjertet, kan skrive til:

«Ordet Undervisningscenter»,
Furnäs, S-66600 Bengtsfors.

Vi vil følge virksomheten som utgår fra dette området i tiden fremover med interesse, og Jim MacInnes vil fortsette sin faste undervisnings-spalte her i Pioneren.

«Vårt kall gjelder også Norge»

Sentrale brødre i «Jutatorp-virksomheten» har inntatt sentrum i det anlegget de nå har overtatt. Fra venstre, Toni Gadd som leder forlaget ORDET, Arne Lidén som er Jutatorpets coordinator og «alt i alle», Bosse Sander som leder film-evangeliseringen og Jim MacInnes som særlig tar seg av forkynnelse og undervisning.

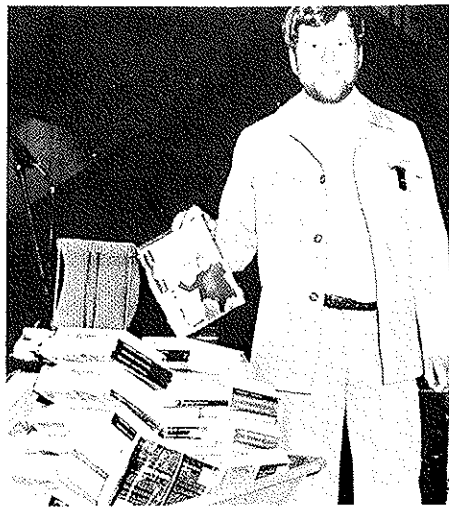

het med etablerte predikanter. Den praktiske opplæring legger vi stor vekt på. Vi ser det som et fremtidig mål å sende ut team til hele Europa, men særlig vil vi konsentrere oss om Sverige og Norge.

Dere har ikke virket så meget i Norge de siste årene?

I den første halvdel av 70 årene reiste vi meget i Norge og opplevet flere vekselstider der. Men så flytte vi til Småland og avstanden ble større. Men jeg har kjent et konkret kall også til Norge, og når vi nå flytter tett opp til grensen så ser vi ledelse også i dette. Vi er åpen for å være mere med i Norge nå fremover og håper mange fra Norge kommer over grensen og besøker oss. Det er jo faktisk bare en par tre timers kjøring ned hit fra hele Østlandsområdet. Vi vil fortsette med vår stevne-virksomhet, og vi er også åpen for at menigheter besøker stedet i week-ender o.l. Her finnes mange muligheter for kontakter. Vi opplever at Herren åpner nye dører for oss her i Sverige og møtene vi har hatt i det siste er noe av det sterkeste vi har vært med på.

Ungdommer går nye veier for å nå ut med evangeliet

Lewi Waskaas har i flere år vært engasjert i kristen litteraturspredning. Her har han lastet opp en trillebår med bokpakker til stevnedeltagere i Sarons Dal. Ellers er han sterkt engasjert i sommertiden med litteratur-evangelisering fra båten «Kveldsol».

Sommeren 1980. Vi ligger på bade-stranda og soler oss i herlig ferievær. Klokken er halv ti, og vi hører på «Reiseradioen». Vi hører sang og musikk, værmelding, badevannstemperaturer . . .

Men plutselig bryter en kjent sang igjennom over radioen. Det er «Han er min sang og min glede». Vi lytter spent, og får høre at det er en flokk ungdommer fra en misjonsbåt som heter «Kveldsol» som er på tokt langs Sørlandskysten. Skipper ombord, Le-

wi Waskaas, forteller om båtens arbeid over eteren, og vår interesse er tent for alvor . . .

Pioneren har tatt en prat med Waskaas for å høre mere om hva virksomheten går ut på.

Kan du først si oss litt om hva dere gjør under et slikt tokt?

Vi er en flokk unge, et team på 8 til 13 stykker, som reiser langs Sørlandskysten og oppsøker brygger, bade-plasser, campingplasser og lignende steder og spiller fra dekket på «Kveldsol», og har et skikkelig høyttaleranlegg som når langt. Vi synger enkle sanger, og vitner om Jesus.

Dessuten sprer vi masse litteratur.

MEID JESUS TIL FERIE-NOIE

Mens bryggemøtet går sin gang, går noen fra teamet rundt og selger «Utfordringen». Samtidig har vi stand med bøker og kassetter. Når vi besøker byene, går vi også på husbesøk og innbyr til bryggemøtene, samtidig som vi selger litteratur.

Hvordan blir dere mottatt når dere kommer slik?

Det er fantastisk å se den åpenhet som er blant folk i Norge i dag. Og når vi kommer slik fra en båt, er det ekstra lett å få kontakt med folk. Vi får veldig god kontakt med mange unge, men det som har overrasket oss mest, er den gode kontakt vi har fått med folk fra

Tekst: Åge Åleskjær

30 til 50 år. Det er en generasjon som sjelden nåes gjennom vårt tradisjonelle kristne virke, men som ofte er å treffe nettopp langs kysten ombord i lystbåter, på hytter eller strender.

Hvordan begynte det hele?

Visjonen om evangelisering fra dekket på en båt fikk jeg da jeg var 15 år gammel. Traktatmusikken i Tabernaklet, Skien var med på noen møter i Grimstad. Lørdagen var St. Hansaften. Menigheten hadde sin utflukt med

en fiskeskøyte ut til en holme i den vakre skjærgården. Vi spilte og sang, spiste god mat, sparket fotball, badet og hadde det svært trivelig.

Under seilassen tilbake til Grimstad passerte vi mange holmer og skjær med mange brennende bål og mye folk.

Vi stanset et sted hvor det var mange samlet. De danset og lo. Mens

vi lå der og så på bålet, begynte noen ombord å synge. Under denne sangen stoppet folk å danse, de lyttet. Vi sang flere sanger, og noen vitnet. Som en ung gutt stod jeg der på dekket, stirret fram i mørket og sang av lungers kraft. Jeg så menneskene bare som siluetter i mørket. Men jeg kjente at disse menneskene virkelig tok imot sangen. Det føltes som de sugde inn hvert eneste ord. Etter en stund ville vi kjøre videre, men folk der inne ropte: «Syng en sang til!» Følelsen av denne hungeren disse menneskene hadde, brant seg inn i mitt hjerte. Jeg følte at Den Hellige Ånd var der. Det slo ned i meg: «Lewi, dette er måten å nå folket på».

Siden har jeg blitt mere og mere klar over at ferien er en fin tid å nå folk på. Nettopp i ferien har folk tid til å lytte og tenke. Det daglige stresset fyller ikke sinn og tanker.

Det gikk jo mange år fra den opplevelsen som 14-åring til det hele ble en realitet. Men helt fra 1974-75 har jeg egentlig kikket på båter og tenkt på dette.

I 1978 begynte det å skje forunderlige ting. Sigward Wallenberg besøkte meg i Sarons Dal, og fortalte meg om sin frelsesopplevelse. Han fikk kallet på et bryggemøte som den svenske bå-

ten «Elida» holdt på Smøgen i Sverige. Da han fortalte meg om det sterke inntrykk han hadde fått gjennom dette bryggemøtet, fortalte jeg ham om den visjon jeg hadde båret på i flere år. Sigvard reagerte spontant, og satte meg i forbindelse med misjonsbåten «Elida». Der fikk jeg se i funksjon det jeg hadde hatt en visjon om.

Siden da har det hele vært en vandring i ferdiglagte gjerninger. Vi kjøpte båten «Kveldsol» allerede samme år. Guds konkrete ledelse var med i dette og ga mange stadfestelser underveis. Flere venner fikk del i visjonen, og misjonsstiftelsen «Kveldsol» var et faktum.

Allerede våren 79 var skøyta ombygd med stor aktersalong, køyeplasser til 13 osv. Gud velsignet også økonomisk. Jeg og min kone visste at dette båtkjøpet kunne komme til å koste oss det vi eide, men Herren har stadfestet på en konkret måte også økonomisk.

Vi hørte dere faktisk på radioen?

Ja, vi har vært både på lokalsending og rikssending. Likedan har flere aviser gitt svært positiv omtale av det vi gjør.

Hvilke framtidsutsikter har dere?

Vi visste helt fra begynnelsen at en 44-fots skøyte var for lite på lengre sikt. Dette har nå løst seg på en fantastisk måte.

Da jeg var ombord på «Elida» i Sverige i påsken 79, nevnte skipperen for meg at de syslet med tanken på en ny og enda større båt i Sverige.

En av nettene den påsken fikk jeg ikke sove. Den Hellige Ånd kom over meg der på båten, og jeg begynte å be-

«Elida» er godt kjent langs den svenske «ferie-kysten». Mange ha blitt vunnet gjennom virksomheten som er drevet utfra denne båten. Til neste år skal Waskaas overta skuta for samme bruk langs Norske-kysten.

Elida kommer til Skien 2. oktober.
Lørdag kan besøkes av interesserte
kl. 10-11 og kl. 11-12.
Telefon: 035 26 944

Til slutt stod jeg opp og gikk opp i førerhuset, jeg så ut på dekk og ba til Gud. Da var det som om Herren talte så sterkt til meg i nattetimene, og han sa: «Lewi, jeg vil gi dere denne båten til evangelisering i Norge!»

Dagen etter samtalte vi allerede om dette, og vi ble enige om at hvis de skulle bygge ny båt i Sverige, skulle vi overta «Elida».

Nå er kontrakten skrevet, og vi overtar «Elida» fra 1. mai 82.

«Elida» er en fantastisk båt. Den er framfor alt meget vakker, den er praktisk, romslig, topp utstyr, med navigasjonsutstyr, ny maskin, full sentralfyring og 58 køyeplasser, båten kan brukes sommer som vinter, og er så midt i blinken til vårt bruk som den kan bli.

Den nye båten vil gi oss helt nye muligheter. Fra sommeren 82 inviterer vi derfor ungdom over 17 år til å bli med om bord en eller to uker på leier. Det vil bli bibeltimer, bryggemøter, evangelisering og ferie. Samtidig skal vi ha en grunnbesetning om bord, så unge som er interessert kan allerede begynne å tenke på dette. Den nye båten gir oss dessuten muligheter til å virke utenom ferietiden også. Vi vil f. eks. gå ut før jul med det vi vil kalle «Julibåten», og selge bøker, kassetter og annet til jul. Folk vil da bli ønsket velkommen om bord på en kopp kaffe, vi vil slå av en prat og presentere det vi kan tilby av bøker og kassetter.

Hvordan kan dere klare å finansiere en slik båt?

Vi trenger 1. mill. norske kroner for å kjøpe båten. Vi har tenkt å danne et partnerselskap, der de som er interessert i å støtte dette, kan bli medeiere i båten. Dette ordnes ved et såkalt kommandittselskap, der en kan skyte inn andeler. Hver andel vil lyde på 10.000 kr., og kan avskrives på skatten. Vi tror at Herren vil legge visjonen ned i manges hjerter, slik at finansieringen ikke blir noe problem. Det er riktignok snakk om mye penger, men vi har opplevet Guds ledelse så konkret i dette at vi bare må tro på under.

Lewi Waskaas blir riktig varm i trøya når han deler visjonene med oss. Det er tydelig at dette har fylt ham og de andre ungdommene som har vært med, med en fornyet tro på å nå igjen om til hjertene med evangeliet.

Menn og kvinner i 30—50 års alderen får man nesten aldri i tale med vanlige evangeliserings-stands o.l. De er alltid avvisende der de farer av sted med sine «stress-kofferter» og bærepøser. Deres tanker er tydeligvis fulle av dagens mange gjøremål: Arbeidet, hjemmet, hus, hytte, bil, båt, idrett, klubber osv. Det synes nesten umulig å komme gjennom dette, og nå disse hjertene med evangeliet.

Lewi Waskaas (med «skipperlue») står sammen med sin hustru og et av ungdomsteamene som har hjulpet han å evangelisere utfra skøyta «Kveldsol». (Foto: Porsgrunds Dagblad).

Lewi Waskaas som driver sommer-evangelisering utfra båten «Kveldsol» er til daglig virksom som kontorsjef i Sarons Dal hvor han har ansvar for regnskaper, kassett og forlagsvirksomhet.

Men nettopp her er det en virksomhet som denne med misjonsbåten virkelig kan nå fram: Den treffer nemlig folk i ferien. Flere hundre tusen mennesker tilbringer ferien langs kysten. I ferien er ikke tankene så fylt av alle daglige gjøremål. Da oppdager mange tomheten i sitt liv. Derfor er ferietiden også for mange en vanskelig tid, med konflikter og skuffelser.

Å komme med evangeliet nettopp i den tiden vil derfor ofte være å så i god jord. Derfor synes vi ideen med en båt er genial, for en båt er i seg selv et kontaktmiddel, ikke minst for båtinter-

serte feriegjester. Atmosfæren rundt en slik evangeliseringsform vil derfor virke avslappende og naturlig, uten den «avstand» man ellers ofte må overvinne i evangeliseringsarbeide.

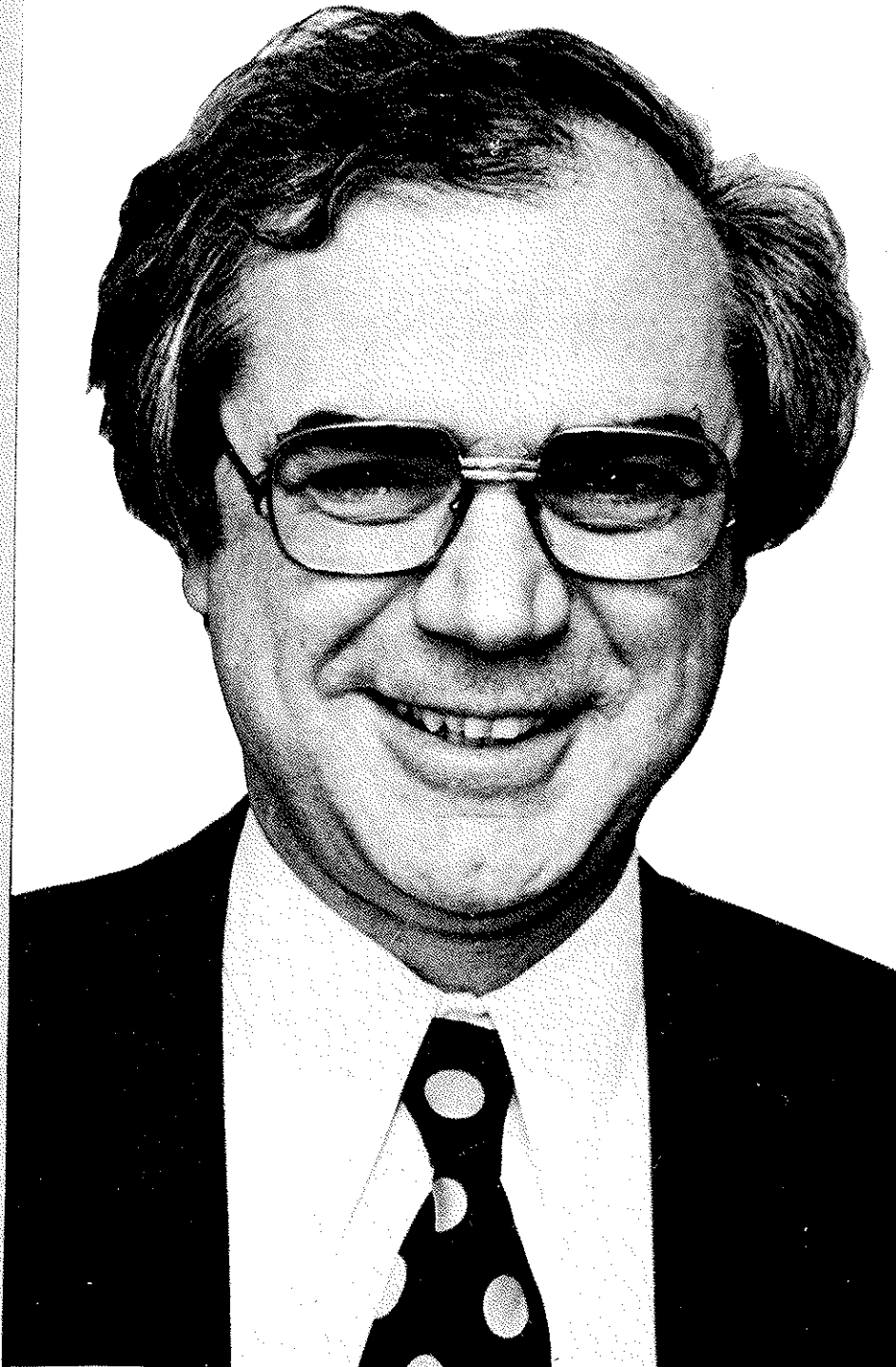
Vi anbefaler derfor dette arbeidet til alles forbønn, at Guds velsignelse må hvile på dette i tiden som kommer.

Og om du ferierte på Sørlandet i sommer, så kanskje du traff en flokk brennende ungdommer, som evangeliserer fra dekket på en båt . . .

«Gud er ikke død. Han vil bare ikke bli innblandet i noe»

Legeetikken har med kirkens åndelige tilstand å gjøre, mener spesiallege Michael Harry, Ålborg, som nylig kom med et innlegg om den frie abort i Danmark på Trinity College, Dublin Universitet, Irland. Kongressen om legeetikken ble arrangert av Den verdensomfattende sammenslutning av leger, som respekterer retten til livet. Harry har sendt oss sitt foredrag for publisering i Pioneren.

---

*Tekst:
Michael
Harry*

«Kan ikke de kristne elske hverandre med Guds kjærlighet, vil deres vitnesbyrd blåse avgårde med vinden», skriver dr. Michael Harry i denne artikkel.

Skjønt jeg tok min legeeksamen i London, måtte jeg opp til en lignende ved Københavns universitet, og da jeg dessuten har bodd i Danmark i 19 år, mener jeg å ha rett til å uttale meg om den danske lov om fri abort (1973).

Da jeg gikk til badet på Trinity College, så jeg denne trosbekjennelsen malt på døra: «Gud er ikke død. Han ønsker bare ikke å bli innblandet i noe!»

Jo, Gud ønsker nettopp å bli tatt med inn i alle våre problem — det er Hans kirke, som alt for ofte ønsker å unngå å bli innblandet i noe ubehagelig, og min påstand er den, at den danske lov om fri abort skyldes det åndelige forfall i kirken.

Loven om fri abort

Siden 1973 har enhver kvinne med fast bopel i Danmark rett til fri abort innenfor de første 12 uker av svangerskapet, og ingen kan hindre henne i dette. Før loven ble vedtatt, fikk ca. 97 % av alle søkere innvilget abort, hvilket i 1972 betydde 12.985. 2 år etter lovvedtaket var tallet steget, ikke med 3 %, men med over 100 % til 27.884 i 1975. Fødselsraten falt samtidig fra 75.505 i 1972 til 61.878 i 1977.

Hvis vi ønsker å bevare vårt nåværende folketal, må enhver kvinne statistisk beregnet føde 2,1. Det faktiske tall viser 1,63 barn pr. kvinne.

Det betyr, at befolkningen vil bli halvert i løpet av de neste 158 år, hvilket vil få alvorlige sosiale og politiske følger. Allerede nå trues adskillige lærere av arbeidsløshet på grunn av synkende elevtall.

Legene og abortloven

Loven gir leger rett til å nekte å foreta abort (ikke på Grønland), men Legeforeningen har imidlertid inngått en overenskomst med Inneriksministeriet, hvoretter leger som søker gynekologiske stillinger, skal oppgi om de vil foreta abort eller ikke, og dette gjelder spesielt for overlegestillinger.

Denne overenskomst ble inngått på et tidspunkt da Danmark ennå var medlem av «The World Medical Association» som har ansvaret for Geneve Deklarasjonen: «Jeg vil bevare den største respekt for menneskelivet fra dets unnfangelse; og jeg vil ikke gi etter for trusler på dette punkt».

Jeg har til en viss grad vært gjenstand for «yrkesforbud». Skjønt jeg har de nødvendige kvalifikasjoner til en overlegestilling i obstetikk og gynekologi, visste jeg, at jeg aldri ville oppnå en slik stilling, hvis jeg skrev på mitt søknadsskjema, at det var imot min overbevisning å foreta fri abort. Der-

for oppga jeg min sykehuskarriere.

Min beslutning ble lettere da jeg leste i 2. Mosebok: «Farao sa til jordmødrene: Når dere hjelper en hebreer-kvinne til å føde, skal dere se etter i fødestolen: Er det da en gutt, skal dere drepe ham . . . Men jordmødrene fryktet Gud og gjorde ikke som egypterkongen bød dem . . . Da gjorde Gud vel imot jordmødrene».

Hvordan kunne en slik lov bli vedtatt?

Hvordan kunne legeforeningens etiske komite gå inn for en lov, som var stikk imot Geneve erklæringen?

Etikk trenger som sitt åndelige fundament kristendommens budskap om den moralske lov og om Guds nåde, men vi viker alt for ofte tilbake for å sette disse to ting i forbindelse med hverandre.

Noen er til og med kommet til det resultat, at abort er et moralsk spørsmål, ikke et religiøst, hvilket er en typisk humanistisk tankegang. Der understrekes uttrykkelig i den siste bok om legeetik: «Medicinsk Etik» (Odense Universitet 1978). Den hevder at det egentlig ikke er noen forskjell på kristendommens og humanismens normer. Forfatteren slutter avsnittet om abort med å si at det ikke eksisterer noen mulighet for å få abortloven opphevet, og at det heller ikke er ønskelig — på tross av dens alvorlige konsekvenser.

Folkets tenkemåte har påvirket kirken, ikke omvendt. 94 % av det danske folk er døpt i den lutherske kirke, og menigheten av troende innenfor folkekirkens ytre ramme er ikke helt ubetydelig, men den har praktisk talt vendt ryggen til Helligåndens kraft og banet veien for humanistisk indoktrinering.

Mens abort loven i 1973 var til debatt i folketinget, var det kirkeministeren som også anbefalte forslaget om fri abort. Hva har kirken som helhet foretatt seg i anledning av denne gudløse erklæring? Praktisk talt intet. Den er maktesløs!

Humanismen

Humanismen definerer seg selv slik i Det humanistiske Manifest: «Vi finner ikke tilstrekkelige bevis for det overnaturliges eksistens til å tro på det . . . Vi erklærer, at moralske verdinormer har sin rot i livets erfaringer. Etikk er selvbestemmende, beroende på den øyeblikkelige situasjon, og behøver hverken teologisk eller ideologisk godkjennelse».

På Harvard University sa Solzhenitsyn: «Den frie verdens dragningskraft imot det onde er inntruffet litt etter litt, men den kommer ganske tydelig av en hu-

manistisk, velmenende innstilling, ifølge hvilken det ikke finnes noe iboende ondt i menneskets natur».

Marx beskrev selv i 1844 kommunismen som «humanisme i renkultur», og man bør være oppmerksom på to former for taktikk som anbefales til bruk ved marxistisk infiltrasjon i den frie verden:

a) «Nedbryt de kulturbevarende moralbegreper ved hjelp av pornografi». Siden pornografien ble legalisert i Danmark, er tilfeller av voldtekt steget med 400 %, og ingen aner hvor stor innflytelse den har hatt på det seksuelle anarki. (Kutchinsky's rapporter om seksuell kriminalitet i Danmark er ofte både unøyaktige og forutinntatte).

b) «Latterliggjør familien som institusjon. Sørg for å oppmuntre til fri sex og lett adgang til skilsmisse». I Danmark har vi tvungen og integrert seksualundervisning i alle offentlige skoler, og intet barn kan bli fritatt for denne. Dr. Olof Nørgaard, Holstebro, skriver om sine grundige undersøkelser av seksualundervisningen: «Viten om prevensjon er en nødvendig forutsetning for bruken av den, og det er uimotsigelig, at økt viten om dette fører til økt bruk av det». Denne undervisning er også ansvarlig for det voksende antall av uønskede svangerskap og aborter, som ikke ville ha funnet sted ved en rent biologisk seksualundervisning.

Det kapitalistiske manifest

Kjærligheten til mammon og til fremmelse i yrkeslivet utgjør sammen med kjærligheten til Gud, hovedbestanddelene i kapitalismens manifest. Men Jesus sa: «Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon». Det er fordi så mange såkalte kristne forsøker dette, at de blir svake og mangler moralsk overbevisning og mot. Tallet på dem som lever etter dette kapitalistiske manifest, er så stort, at en håndfull virkelig radikale marxister lett kunne vende opp ned på vårt samfunn. Hvor er de leger som har mot til å protestere? Er vi i kapitalismens lenker? — eller kanskje i humanismens?

Humanismen og Gud

Humanister benekter ikke Guds eksistens. «Lik slike som ikke er teister, begynner vi med mennesker, ikke med Gud; med naturen, ikke med det som er over naturen».

Men når den Hellige Ånd kommer, setter han Kristus og ikke mennesket i sentrum av menigheten.

Guds Ånd skaper kjærlighet

«Den som hater sin bror, er en morder», skriver apostelen Johannes. Derfor er tilhengerne av abort ikke særlig

åpne for bebreidelser fra kristne, som roper: Mord! Men samtidig viser hat til sine medkristne. Hvis f.eks. kristne i Irland ikke elsker hverandre med Guds egen kjærlighet, vil deres vitnesbyrd blåse avgårde med vinden i dette skjønne landet.

I begynnelsen av dette århundre ble den Hellige Ånds kjærlighet, kraft og gaver utgydt over mange i den lutherske kirke i Tyskland, og kirkelederne kom sammen i Berlin omkring 1912 for å diskutere dette guddommelige fenomen. Deres dom gikk ut på at fornyelsen var «djevlelsens verk», for amerikansk i sitt vesen, samt for svermerisk. Derfor måtte den avvises. Hva vi har bruk for, er en ekte tysk vekkelse, erklærte de!

Deres ønske gikk i oppfyllelse. Først i 1930-årene begynte en tysk vekkelse, ikke ledet av den Hellige Ånd, men av Hitler, som startet sitt holocaust, med abort og evtanasi i tillegg. Kirken hadde vendt ryggen mot den Hellige Ånd og dermed åpnet døren for den onde selv. Er det ikke dette som i øyeblikket er i ferd med å gjenta seg i Vest-Europa? Det må hverken være humanisme eller mammon som dominerer de kristnes liv, men den Hellige Ånd.

Noen veier ut av gudløsheten

Etikken behøver Gud, men humanisten ønsker etikk uten Gud, og kapitalisten lar som oftest hensynet til penge-gå forut for hensynet til samvittigheten. Robert Miller skrev i «The Daily Telegraph» (26.8.80) en artikkel om fornyelse av tro og aktivitet i den kristne kirke. Han siterte i denne forbindelse en professor fra Oxford: «Hverken tro eller moral gir mening der man ikke forutsetter at Gud er til». Det er en fin uttalelse som setter den typiske humanisme på plass.

«The Economist» skrev (5.4.80): «Det er en kirkes oppgave å tjene folket; men ingen kirke kan gjøre seg håp om å tiltrekke større grupper av medlemmer, hvis dens gudstjenester og teologi ikke bæres opppe av en levende tro». Gud får mulighet til å virke gjennom kirken der hvor de kristne tror på den Hellige Ånds kraft, og dette forutsetter en levende tro, ikke en død intellektualisme.

«The Economist» fortsetter: «En kirke som utøver den tjeneste Gud har pålagt den, trofast og samvittighetsfullt, er av større verdi for samfunnet enn en som er blitt en museumsgjenstand . . . Mye tyder på at en vekkelse så smått er på vei inn i Church of England».

Det er mer enn et tilfelle at vi nettopp er samlet i Trinity College. Det er en påminnelse om, at Faderen, Sønnen og den Hellige Ånd må få hver sin spesielle plass ikke bare i vår teologiske

tenkning, men også i våre erfaringer, som erkebiskopen av Canterbury la oss på sinne i Canterbury katedralen i 1979. Hva som for tiden skjer i den anglikanske kirke, skjer også i andre kirkesamfunn. I en slik oppvåking er det håp også for den moderne legetikk som er i ferd med å skli ut.

La oss leger oppmuntre kirkens ledere til igjen å bli åndelige veiledere, også på etikken område, ved atter å gjøre kristen tankegang til den bærende grunnvold for all etisk handling. Og svikter de, så må vi leger selv fungere som prester! Vi må selv bringe evangeliet til våre kolleger for å fremsette den fornyelse i tanker, som alene fører til handling.

«For du har skapt mitt indre, du har vedt meg i mors liv. Mine ben var ikke skjult for deg da jeg ble skapt i lønndom og ble formet i jordens dyp. Du så meg dengang jeg var et foster», skrev David. Ingen lege som deler salmistsens overbevisning, kan få seg til å foreta fri abort. David hadde aldri hørt om

Geneve deklarasjonen, men bygde sitt liv på en åndelige forvissning om godt og ondt, noe som er en mangelvare i våre dager — selv i våre kirker.

Pave Johannes ba om en «Ny Pinse», og selv om jeg ikke er katolikk, er jeg viss på at hans bønn har bidratt mer til å bremse humanismen (og kapitalismens skyggesider) enn alle våre protester. Måtte alle kristne i samtlige kirkesamfunn åpne sitt sinn for en ny pinse. Kun da kan vi stanse den syndflod av humanisme, som oversvømmer kirkene og trenger seg inn i dem, til de drukner.

Moral kan ikke forvandle umoral; moral kan ikke endre den danske abortlov. Men en åndelig fornyet kirke kan atter tenne sannhetens fakkel i legestandens tenke- og handlemåte.

Oversatt av: Hanne Marit Rygh

PINSEKONFERANSEN OPPDAL PINSEN 1981

FK 1	ÅGE ÅLESKJÆR:	Komme ditt rike
FK 2	ÅGE ÅLESKJÆR:	Religion eller Jesus
FK 3	ÅGE ÅLESKJÆR:	Den nye salvelsen
FK 4	SVERRE GRANLUND:	Ett i Hans fylde
FK 5	REIDAR SVENDBERG:	Ved min ånd
FK 6	RUNE BRÆNNSTRØM:	Hvordan Guds kraft frigjøres i våre liv
FK 7	KJELL HALTORP:	Gjennoprettelse/ Gjenreisning
FK 8	SVERRE GRANLUND:	Guds makt ved lovsang - del 1
FK 9	SVERRE GRANLUND:	Guds makt ved lovsang - del 2
FK 10	KJELL HALTORP:	Troslivets vekst og seier - Del 1 + del 2
FK 11	LOVSANGSKASSETTEN	«Gud stem meg til lovsang» - stereo

Ved kjøp av 8 stk. kr. 150,00
Pris pr. stk. kr. 20,00
Lovsangskassetten koster kr. 45,00

BESTILLINGEN SENDES TIL:

FORNYELSENS KASSETTMISJON
Roseringen 14, — 7340 OPPDAL

NYTT FRA FORNYELSENS KASSETTMISJON

FK 12-13-14-15	SVERRE GRANLUND:	Profetier som vil forandre verden Del 1-2-3-4
FK 16	SVERRE GRANLUND:	Den troendes kjølvann
FK 17	SVERRE GRANLUND:	Hjerte helt med Jesus
FK 18	SVERRE GRANLUND:	Gjennoprettelsen
FK 19	SVERRE GRANLUND:	Stjeler du fra Gud/ Undervisning om tienden
FK 20	SVERRE GRANLUND:	Lovsang i stigning
FK 30	SVERRE GRANLUND:	Daglig med Jesus
FK 31	SVERRE GRANLUND:	Ny vin i nye skinnsekker
FK 32	SVERRE GRANLUND:	Hvordan vinen blir god
FK 33	KJELL HALTORP:	En ny generasjon reiser seg
FK 34	KJELL HALTORP:	Troens liv og kraft
FK 35	KJELL HALTORP:	Babel eller pinse

Ved kjøp av 8 stk. Kr. 150,00
Pris pr. stk. kr. 20,00

Bestillingen sendes til:

FORNYELSENS KASSETTMISJON
Roseringen 14, — 7340 OPPDAL

NORDQUELLE EN GLEMT PIN

Rundt årsskiftet vil det bli markert at det er 75 år siden det som ble kalt «pinsevekkelsen» brøt fram i Norge. I noen artikler vil vi markere dette. Forhåpentlig slik at det kan bli til inspirasjon og ettertanke for alle som vil at pinsens ild skal brenne også i våre dager.

Vi har ofte med rette blitt minnet om pastor T. B. Barratt's innsats da pinsevekkelsen kom til Europa. Men hvordan kunne pinsevekkelsen så raskt få fottfeste her i landet når vi vet at alle de etablerte kirkesamfunn inkludert Barratts eget ikke ville gi rom for hans «nye lære»? En viktig, men kanskje glemt faktor var det forberedende arbeide Erik Andersen Nordquelle hadde lagt ned. Gjennom sin forkynnelse hadde han lagt grunnen for Barratt's virke og han åpnet også for Barratt da alle andre stengte dørene for han.

Asbjørn Froholt som har skrevet denne artikkel har nettopp utgitt en bok om Nordquelles liv og virke. Det har ikke vært noen lett oppgave, for Nordquelle brente alle sine papirer før han døde. Han ønsket ingen oppmerksomhet omkring sin egen person. Han bør dog ikke glemmes for sin pionerinnsats i dag hvor begreper som tungetale og nådegaver er vanlig i de fleste kirkesamfunn også her i landet.

Pinsebevegelsens «far» i Norge: T. B. Barratt

De fleste av oss forbinder nok pinsebevegelsen og Barratt med hverandre. Det var Barratt som etter en veldig åndsopplevelse i Amerika høsten 1906, kom hjem til Norge og talte i tunger på møtene. Hendelsen gikk som ild i tørt gress over landet. Mennesker kom til Kristiania (Oslo) fra hele landet for å se og høre dette underlige, og mange kom også for å få opplevelsen selv.

Barratt var en særdeles aktiv metodist. I årene rundt århundreskiftet kjempet han kraftig mot usedelighet og drukkenskap i hovedstaden. I 1902 startet han «Bymisjonen» for denne saken. Da han også trengte et organ for å meddele seg i, begynte han «Byposten». (I 1910 endret det navn til Korsets Seier). Han var metodist helt til 1913.

I tiden fra 1904 til 1906 arbeidet han med store planer. Han ville til Amerika for å samle inn penger til et bygg i Oslo som skulle hete «Haakonsborg».

Det skulle brukes til gateevangelisering. Innsamlingen ble helt mislykket. Barratt var i Amerika nesten et år, men klarte ikke engang å samle inn nok til familiens underhold. Alle hans ambisiøse planer mislyktes. Hans mor døde mens han var i Amerika, et av barna ble sykt og han hadde ingen penger. Barratt stod ribbet tilbake. Den charismatiske vekkelsen var da alt kommet godt i gang i USA. Den personlige nøden gjorde Barratt åpen for dette miljøet. Barratt opplevde tre stadier i sitt møte med Gud, og i det siste fikk han tungetalen. Han var blitt «åndsdøpt». Selve begrepet åndsåp var nesten ukjent i Norge på denne tiden. Bare få oppbyggelsesbøker hadde tatt opp dette temaet.

For Barratt ble opplevelsen ikke bare veldig i sin styrke, men den ble for ham en opplevelse av det metodismen stod for. Hjertet ble rensert og legemet ble deretter fylt med Guds kraft.

Det var mange som kommenterte saken før han kom hjem. Noen var for, men de fleste var mot. Metodistene var også skeptiske. Ryktene kom til Norge

lenge før Barratt. Folket stod på bryggen for om mulig å få høre «tungetale».

Ganske tidlig viste det seg at nesten alle kirkesamfunn stengte seg for dette nye som tungetalen representerte.

Venneflokken i Torvgaden 7

Det var i det store og hele bare venneflokken i Torvgt. 7 (i Kristiania) som i de første år helt og fullt åpnet seg for dette «nye». «Torvgaden 7» var et loftslokale som rommet ca. 500 mennesker. I denne flokken kunne Barratt utfolde seg helt fritt. Alt han følte seg pålagt av Gud å si kunne han si her.

Allerede på det første møtet ble Dagmar Gregersen (Engstrøm) og P. Evenstad åndsåp. De ble pionermisjonærer for åndsåp-bevegelsen i Afrika og India.

Det ble et veldig oppstyr i pressen. Fra store deler av Europa kom de for å skrive om dette. Forståelsen for det som virkelig skjedde var liten.

Så utrolig det enn høres ut hadde man møte fra kl. 10.00 form. til 22-23

SEPIONER?

Tekst:
Asbjørn Froholt

om kvelden. Folk kom og gikk som det passet. Lokalet var sikkert fullt det meste av tiden. Barratts nærvær var så uønsket av befolkningen at han kunne ikke averteres. Men han trengte bare en talerstol den første tiden. Bølgen rullet snart videre av sin egen tyngde.

Erik Andersen Nordquelle forstanderen i Torvgaden 7

ET JA TIL JESUS

Mange tror at alt det Barratt hadde og stod for i 1906 var nytt. Sannheten er at det var bare tungetalen som var

forble sjømann i 7 år. Det var ute på havet i 1879 han kom i stor sjelenød. Etter en lang og tung konflikt sa han ja til Jesus, og som bare han kunne, danset og sprang han av fryd da beslutningen var tatt.

KALLET TIL TJENESTE

Han begynte tidlig å forkynde, og etter kort tid fikk han klengenavnet «Erik Pågåer», fordi han var så pågående overfor de han traff på sin veg.

Det ble innen misjonsforbundet han slo seg ned de første årene. Så tidlig som i 1888 var han fast predikant for tre menigheter.

Selv om Nordquelles frelsesopplevelse var sterk, ble han straks ført inn i at hjertet var tilholdsstedet for alle slags urenheter.

Hellighetsbevegelsen når Norge

Allerede omkring 1890 kom den første litteraturen til Norge om at det var mulig å få et møte med Gud som kunne rense hjertet fra dets urenheter. Nordquelle leste og kom i en veldig nød. I 1891 kom Nordquelle til Bergen og ble boende der i 8 år. Han var misjonsforbundsamenighetens faste predikant de første årene. Den andre november 1891 opplevde Nordquelle at hans virksomhet gikk fullstendig konkurs. Han eide ingen kraft. Han var full av urenheter i hjertet. Han kunne ikke være predikant mere. Denne kvelden møtte Gud Nordquelle på en slik måte at det er med god grunn vi sammenlikner opplevelsen med den Barratt kalte åndsdaup. I ett nu forandret det hele han. Nordquelle sprang og danset av fryd, ja så sterk var opplevelsen at han ikke på flere år kunne skjønne at Pau-

lus kunne ha sorg og gråte. Han lurte på om Paulus ikke kjente denne opplevelsen.

Etter dette ble Nordquelle snart den mannen som prediket og virket til at hundreder av mennesker fikk en liknende opplevelse.

«De frie venner» — «Hellighetsbevegelsen»

Opplevelsen førte til at Nordquelle forlot misjonsforbundet i 1893. Man kunne ikke godta en lære om en momentant fullkommen helliggjørelse. Ikke engang om man sa at denne helliggjørelse var «i Kristus».

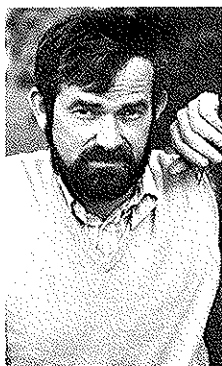
Pressen skrev de underligste ting om pinsevekkelsen. Her ser vi en karikatur av Barratt. Ryktene ville ha det til at han gjorde en «luft-ferd» under en «vekkelses-storm» over Moss.

Mannen som åpnet for Barratt i Norge.

ny innen venneflokken i Torvgaden 7. Egentlig vet vi ikke engang om det hadde forekommet tungetale før Barratt brakte det inn i forsamlingen. For å gi et lite innblikk i forsamlingen, må vi gå litt tilbake i tiden.

Erik Andersen Nordquelle ble født på Quelle i Hedrum like ved Larvik 1858. Som 14-åring dro han til sjøs, og

Asbjørn Froholt

«Vi har mye å lære»

Erik Andersen Nordquelle er lite kjent i norsk kristenhet. Tross dette har hans virke her i landet resultert i et eget kirkesamfunn som heter «De Frie Evangeliske Forsamlinger» eller «De frie venner» som de ofte blir kalt. Nå har det kommet en bok om Nordquelle skrevet av tredje generasjons «fri vennen» Asbjørn Froholt. Froholt har tatt hovedfag i kristendom under sine studier til lektor.

— Det har vært et usedvanlig interessant arbeide å studere den person og den bevegelse som dannet grunnlaget for den charismatiske vekkelsen i 1906-07. Vi har mye å lære fra denne første tid, understreker Froholt da vi møtte han i Moss hvor Kristiansandgutten nå har slått seg ned.

— Jeg mener ikke at vi skal søke å kopiere den første tiden. Kjennetegnet på denne åndens bevegelse var jo nettopp at de ikke gjorde noen ting som det var gjort før, men evangeliet de forkynte var det vi finner i Bibelen, sier Froholt.

Denne kristendomsform var så annerledes at det var nesten ingen av de etablerte frikirkesamfunn som aksepterte den. Nordquelle ble ganske snart stående helt alene.

Da han omkring 1894/95 ble døpt som troende, var linjen staket ut. Bevegelsen omkring ham ble baptistisk.

I denne tid utga han for første gang den sangbok som skulle bli pinsebevegelsens viktigste helt til 1920-årene: «Schibboleth». Vel var det slik at Barratt utga «Maran Ata» i 1911, men det er ingen tvil om at «Schibboleth» var mest brukt helt frem til skillet mellom pinsevenner og frie venner ble definitivt i 1920-årene.

I tiden frem til århundreskiftet ble det mer og mer Nordquelle som stod som den ledende av denne hellighetsbevegelse. Like etter århundreskiftet kom det til et skille, og etter dette synes det som om Nordquelle helt var den ledende for bevegelsen.

En landsomfattende bevegelse

I 1904 startet Nordquelle sammen med noen andre et nytt tidsskrift: «Det go-

Asbjørn Froholt som er tredje generasjon «fri-venn» utenfor menigheten i Moss hvor han nå bor. Denne menighet er en av de eldste og livskraftigste av «De frie venners» menigheter.

de Budskab», og for å gjøre en lang historie kort; Nordquelle hadde julen 1906 minst 4000 tilhengere omkring på over 80 steder i Norge. Flere steder hadde de allerede eget lokale.

Barratt kommer til Torvgaden 7 for å tale om åndsdaopen

Møtet mellom Barratt og Nordquelle var ikke helt tilfeldig. Barratts søster, Polly, hadde allerede en tid vært med blant Nordquelles venner, og Barratt selv hadde like etter århundreskiftet vært og hørt på Nordquelle for å finne ut om dennes helliggjørelseslære. Det samme hadde mange metodister som følte at de vel hadde læren om hjertensenselse og åndsdaopen, men manglet opplevelsen. Også Barratts hustru, Laura, hadde kontakt med Nordquelle. Hele høsten mens Barratt var i USA, gikk hun på møtene i Torvgaden 7.

Det eneste de ikke hadde på møtene før Barratt var **tungetalen**. Ikke desto mindre slo tungetalen ned som en bombe i Kristiania julen 1906. Ryktet bredte seg som en farsott over landet og til flere andre land.

Barratt og Nordquelle

Det er vanskelig å fremsette et helt konkret tidspunkt for når og hvor lenge Nordquelle var den mest sentrale innen åndsdaopenbevegelsen. Helt sikkert er det imidlertid at i årene frem til 1910 var Barratt mye utenlands. Nesten et helt år i India i 1908. Det var Nordquelle som var «ved teltet» i Nor-

ge. Sikkert er det også at i tiden frem til 1911 var det nesten bare Schibboleth som ble brukt som sangbok. Like sikkert er det at de fleste som mottok åndsdaopen ble også døpt. Det var nesten uten unntak Nordquelle som dømte helt frem til 1913 da Barratt selv ble døpt som troende. Det var selvsagt andre som dømte også, men de var som regel fra Nordquelles vennegrupper.

Som det skulle gå frem, var det Barratt som måtte skifte syn på de fleste ting. Åndsdaopen, nådegaver, daopen og menighetsordning.

Det siste, menighetsordningen, må vi se litt mer på. Nordquelle hadde mye til felles med våre dagers «charismatikere». Han ville ikke ha noe nytt kirkesamfunn. Ingen skulle innskriveres i menigheten, for da ble det straks en ny kirke. Alle de kristne var jo Guds barn og skulle ikke deles opp i mange kirkesamfunn med læresetninger som skapte motsetninger. Nordquelle ville ikke danne et nytt menighetssystem selv om han hadde møter i andre lokaler enn de gamle kirker. Dersom et annet kirkesamfunn åpnet sine dører for ham, hadde han alle sine møter der. Men han sa det Gud hadde lagt på hans hjerte. Nordquelle tilskyndet ikke til bygging av menighetslokaler. Han satte ikke inn eldstebrødre der det var blitt en flokk av åndsdaopen.

Man spør seg hvorfor? Svaret ligger vel i at de som hadde møtt Gud på denne måten ble som «løver» i sin iver for Gud. Ikke alltid like skjønnsomme. De åndsdaopen begynte straks å dominere sitt miljø, og dermed kom det ofte til

konflikter. Mer og mer ble det klart at de åndsdaopen ville bli stående utenfor de gamle kirkesamfunn. For Nordquelle var dette enkelt. Han fortsatte bare i det samme spor som han hadde fulgt siden 1893. For Barratt ble det mye vanskeligere.

Bruddet som ble i 1920-årene skal jeg ikke komme inn på her, men det omtales i boken om Nordquelle.

ASBJØRN FROHOLT:

ERIK ANDERSEN NORDQUELLE

Mannen som med god grunn kunne vært kalt pinsebevegelsens «mor» og den frie evangeliske bevegelsens «far».

Boken kan bestilles hos:

ASBJØRN FROHOLT
Beitev. 23 — 1500 Moss

PRIS KR. 150,00
(+ oppkrav 14,50). Den som betaler ved bestilling får boken fritt tilsendt.

Gi Ånden FRIHET

John R. W. Stott er antagelig den mest kjente pastor-teolog i England i dag. Stott som i mange år har vært sogneprest i «All Souls Church» i London, har delt sin tid mellom sin menighet og undervisningstjeneste verden rundt. Seks måneder i året har han brukt til å delta i talløse seminarer, konferanser, reatreter, og møter ikke minst i den tredje verden. De siste årene har han brukt nesten all sin tid til undervisningstjeneste blant studenter på alle kontinenter. Han er regnet som en bibeltro og evangelisk forkynner, og har bl.a. en fast spalte i «Christianity Today» som er verdens mest leste kristne tidsskrift. Denne artikkelen er også hentet fra dette bladet. For tiden har Stott en seks måneders sabbattstid på sitt landssted i Wales. Foruten å ta seg en velfortjent hvilepause vil han søke «en fornyet visjon av Herren selv og et fornyet mandat fra Ham for fremtidig virke» som han uttrykker det. Han vil også ta tid til å besøke Australia, Lappland og Alaska i ulike forkynneroppgaver.

Vi kan gjøre krav på pinsekraften til fornyelse av Menigheten

Menigheten er i vekst over store deler av verden, og noen steder vokser den svært raskt. Men når menigheten vokser raskt, er det alltid en fare for en viss overfladiskhet som volder følsomme kristne megen nød. På andre steder vokser menigheten ikke. Dens ånde er svakt, dets vekst er avstumpet, og dens vann er stillestående.

Mange mennesker taler om menighetens fornyelse. Noen taler om en teologisk fornyelse, andre om en liturgisk fornyelse, andre om en strukturell fornyelse, andre om en karismatisk fornyelse, og andre igjen om en lederskapsfornyelse. Vi behøver en fornyelse av menigheten på alle dens livsområder.

Noen har en så liten visjon av menighetens fornyelse, at de bare søker en delvis fornyelse, men ikke en total fornyelse. Alle er dog enig om at det er umulig for menigheten noensinne å bli fornyet uten den Hellige Ånds gjerning. Så spørsmålet er: Hvordan ser en fornyet menighet ut? Hvilke kjennetegn vitner om den Hellige Ånds nærvær og kraft?

Svaret på disse spørsmålene finnes i Apgj 2, i Lukas' beskrivelse av menigheten i Jerusalem, den opprinnelige kristne menighet, der Guds folk for første gang ble et åndsfylt Kristi Legeme. Vi lærer av denne beskrivelsen at en åndsfylt kristen menighet har fire sentrale kjennetegn.

Det første tegn: STUDIER

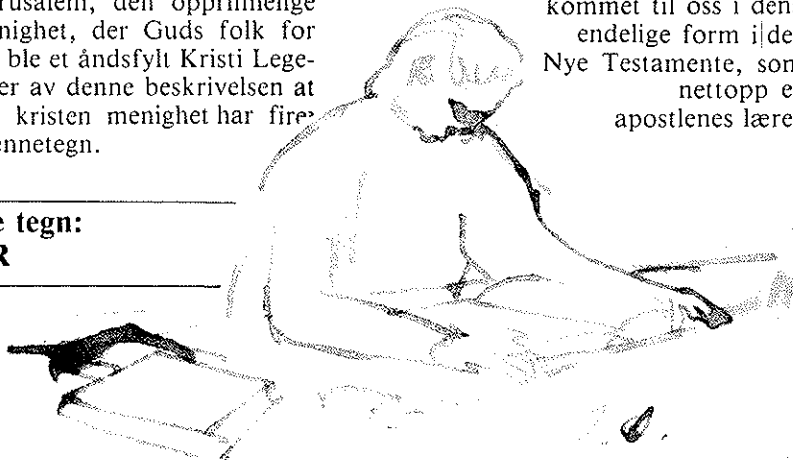
Tekst: John R. W. Stott
Tegninger: Ivar Øksendal

Denne første egenskapen er svært overraskende. Hvis jeg hadde spurt deg: «Hva mener du er det første tegnet på en åndsfylt menighet?» Da tviler jeg på at særlig mange ville ha tenkt på dette: det første kjennetegnet på en åndsfylt menighet er at de studerer. 'Trofaste holdt de seg til apostlenes lære' (v. 42). De holdt trolig ved apostlenes undervisning. De studerte apostlenes lære. Det var en lærevillig og studerende menighet.

Den Hellige Ånd hadde åpnet en skole i Jerusalem. Han hadde utvalgt apostlene som lærere i skolen, og det var 3000 elever. De nyomvendte koset seg ikke med en mystisk erfaring som fikk dem til å forakte sin forstand. Det var ingen anti-intellektualisme. De foraktet ikke fornuften. De så ikke ned på teologien, og de mente heller ikke at det var unødvendig med undervisning. De hadde mottatt den Hellige Ånd, men sa ikke at Han var den eneste læreren de behøvde og at de kunne unnvære menneskelige lærere.

Noen mennesker taler slik i dag, men disse første, åndsfulle kristne gjorde ikke det. De satt ved apostlenes føtter og lot seg gripe av apostlenes lære; de var hungrige etter apostolisk undervisning. De var ivrige etter å lære alt de kunne. De visste at Jesus hadde autorisert apostlene til å være menighetens ufeilbarlige lærere, så de bøyet seg under apostlenes autoritet.

Hvordan kan vi vie oss til apostlenes lære i dag? Hvordan kan vi underlegge oss deres autoritet! Det er bare et mulig svar: apostlenes undervisning har kommet til oss i dens endelige form i det Nye Testamente, som nettopp er apostlenes lære.

Da det Nye Testamente ble kanonisert i det andre og tredje århundre, var prøven på kanoniseringen apostelskap. Dersom det ikke var skrevet av en apostel, kommer det så med apostolisk myndighet? Inneholder det apostlenes undervisning? Er det skrevet med apostlenes håndskrift? Kommer det fra apostlenes kretser? Var det apostolisk i en av disse betydninger, da ble det godkjent å ha enestående autoritet og tilhørende de nytestamentlige skrifter kanon.

Det er viktig for oss i disse dager å gjennopplage forståelsen av apostlenes enestående autoritet. De var selv klar over den. De visste at Jesus hadde gitt dem en enestående autoritet, og den Første Menighet i den etterapostoliske tid forsto det meget vel også. For eksempel skrev biskop Ignatius av Antiokia, som hadde en rik virksomhet like etterat den siste apostelen var død: «Jeg utsteder ikke befalinger som Peter eller Paulus, for jeg er ikke en apostel, men et menneske under fordømmelse.» Han var en biskop, men han var ikke en apostel, og han hadde ikke autoritet til å utstede befalinger som apostlene gjorde.

Så det første tegnet på en åndsfullt menighet er altså ydmyk underordning til apostlenes undervisning. Med andre ord, den åndsfulle menighet en bibelsk menighet, en nytestamentlig menighet. En apostolisk menighet, som har en dyp lengsel etter å danne sin forståelse og sin praksis etter denne unike, ufeilbarlige undervisningen av Jesu Kristi apostler.

Det andre tegnet: FELLESSKAP

Det andre kjennetegnet på en åndsfullt menighet er fellesskap: **koinonia** (v. 42). **Koinonia** er samfunn ved den Hellige Ånd. Det fantes ikke noe fellesskap før pinsedagen. Det fantes vennskap og kameratskap osv, men det var ikke noe fellesskap.

I hjertet av ordet **koinonia** finner vi adjektivet **koinos**, som betyr felles. **Koi-**

nonia uttrykker det som var felles for den kristne menighet i to hovedsaker. Før det første uttrykker det hva vi har til felles eller deler med hverandre. Det er selvfølgelig, Gud selv og Hans nåde. Johannes skriver i begynnelsen av sitt første brev: «Vårt samfunn er med Faderen og med Hans Sønn Jesus Kristus». Og Paulus føyer til: «Den Hellige Ånds samfunn».

Fellesskap, **koinonia**, er et treenig begrep, fordi vi har den samme Gud som vår Far, den samme Jesus Kristus som vår Frelser og Herre, og den samme Hellige Ånd som den iboende Talsmann. Dette er det felles element for alle kristne.

Koinonia bærer vitnesbyrd ikke bare om hva vi deler med hverandre når det gjelder eiendeler, men også hva vi deler ut som vår felles gave til andre. Det vi meddeler av oss selv og gir av våre penger og eiendeler er et annet uomgjengelig kjennetegn på et sant **koinonia**. Hvor det ikke er generøsitet er det ikke fellesskap.

Lukas beretter om denne gavmildheten i Apgj 2: «De troende holdt sammen og hadde alt felles («**koine**», v. 44). «De solgte sine eiendommer og delte ut til alle etter som enhver trengte det.»

Dette er svært ubehagelige fakta, den slags fakta som vi, som lever i Amerikas og Europas overflod, har så lett for å hoppe over. Hva er konsekvensen av denne del av læren? Må enhver åndsfullt kristen etterfølge dette eksemplet bokstavelig?

Jeg tror at Jesus fremdeles kaller noen av sine etterfølgere til total frivillig fattigdom. Moder Teresa er ett eksempel. Slike kristne bærer vitnesbyrd om at et menneskes liv ikke består i overflod av materielle eiendeler. Jeg er også overbevist om at Jesus ikke kaller alle disipler til total frivillig fattigdom. Jesus og hans apostler forbød ikke privat eiendom.

I den første menighet i Jerusalem var salg av eiendeler og gaver frivillig. Ananias og Safiras synd var ikke at de hadde holdt tilbake en del av det de fikk

ved salget av sin eiendom, men at de holdt tilbake en del mens de **lot som** om de brakte det hele. Deres synd var bedrag og hykleri, ikke grådighet. Peter sa til dem: «Var den ikke din før du solgte den?» (Apgj 5,4), noe som er et betydningsfullt stykke apostolisk undervisning. Med andre ord; eiendommen er din egen, og du bestemmer over den. Du kan selv på en samvittighetsfull måte overfor Gud bestemme hva du vil gjøre med din eiendom og dine eiendeler — hvor mye du vil beholde og hvor mye du vil gi bort.

Skjønt det å selge og gi bort var en frivillig sak, må vi ikke se for overfladisk på denne utfordringen. Disse første kristne hadde virkelig omsorg for de fattige iblant dem. De delte av sin overflod, etter som det var behov til.

Det kristne samfunn er det samfunn i verden hvor fattigdommen burde være avskaffet. Tror vi ikke at menigheten bærer vitnesbyrd om Guds Kongerike og at det er rettskaffenhetens og rettferdighetens rike? Hvordan kan vi tillate en storøkonomisk ubalanse innen det kristne samfunn som skulle bære vitnesbyrd om at en slik urettferdighet skulle være ryddet av veien?

Det finnes også en stor økonomisk ulikhet mellom de rike og fattige nasjonene i verden. Det er 800 millioner nødstedte mennesker i verden. Titusener dør av sult hver dag. Det er de offisielle tall. Disse tingene burde i sannhet hvile tungt på de kristnes samvittighet. Den Hellige Ånd gir dem som han fyller en øm, sosial samvittighet. Vi burde elske de fattige — særlig de som vi har midt iblant oss, innen den kristne familie. Vi må dessuten hjelpe de millioner av brødre og søstre i den Tredje Verden som er rammet av nød og fattigdom.

Det tredje tegnet: TILBEDELSE

Det tredje kjennetegnet på en åndsfullt menighet er tilbedelse. «Trofast holdt de seg til apostlenes lære og samfunnet, til brødsbrytelsen (noe som ganske sikkert henviser til Herrens nattverd, sannsynligvis med et kjærlighetmåltid innimellom også) og bønnene» (v. 42). Dette refererer ikke til det private andaktsliv, men til offentlige samlinger. Den åndsfulle menigheten er et tilbedende fellesskap.

Den Hellige Ånd virker fram i oss ropet «Abba, Fader» og «Jesus er Herre». Vi tilber i Ånden og ved Åndens inspirasjon. Lukas beskriver den bemerkelsesverdige balanse som de første kristne hadde i deres gudstjenesteliv. For det første var det både formelt og uformelt. De tilba både i templet og i hjemmene hos hverandre, en meget interessant kombinasjon. Det er forbau-

sende at de fortsatte å tilbe i templet, men utvilsomt ønsket de en forandring i henhold til evangeliet. Jeg tror ikke at de deltok i ofringene i templet, fordi de visste at disse hadde fått sin oppfyllelse i Jesu offer. Men de tok del i bønnemøtene i templet.

Unge mennesker som forståelig nok er utålmodige overfor de nedarvede gudstjenesteformene i en menighet, kan lære en verdifull lekse her. Den Hellige Ånd er en tålmodig Ånd. Hans framgangsmåte overfor menigheten som institusjon er mer en tålmodig reformasjon enn en utålmodig forkastelse.

De supplerte bønnemøtene i templet med de mer uformelle samlinger i hjemmene. Hvorfor kan ikke vi gjøre det? Hvorfor må vi alltid gå til ytterligheter? Gamle ringrever som jeg selv setter pris på ærverdige gudstjenester i kirken. Gamle medlemmer i forsamlingen kjenner seg av og til litt brydd ved det overstrømmende og spontane i de uformelle husgruppene. De unge kan til tider finne det vanskelig å holde ut det verdige og formelle i kirkene, så de finner fram gitarene, vitner og klapper i hendene. Men de voksne trenger til å erfare det spontane og sprudlende, og de unge behøver å oppleve verdighet. Med andre ord, vi trenger hverandre.

Enhver sunn lokalforsamling vil ikke bare ha det ærverdige felles søndagsmøtet, men vil dele forsamlingen opp i fellesskaps-grupper som kommer

sammen i hjemmene i løpet av uken. Vi behøver begge; vi må ikke velge mellom dem.

Det andre eksempel på balanse er at gudstjenesten, i tillegg til å være både formell og uformell, både var gledesfylt og ærbødig. Det hersker ingen tvil om gleden hos de første kristne. De møttes for å prise Gud med glade og oppriktige hjerter. Ordet for glede på gresk betyr høylytt glede: den uttrykker en høy grad av glede. De hadde grunn til å være fylt med glede. Hadde ikke Gud sendt sin Sønn til verden i menneskelig skikkelse, forat han skulle leve på denne planeten, dø, oppstå igjen, og sende den Hellige Ånd? Var ikke den Hellige Ånd kommet for å oppslå sin bolig i deres hjerter? Hvordan kunne de la være å glede seg. Glede er en Åndens frukt.

Noen ganger når jeg deltar i en gudstjeneste tror jeg virkelig at jeg ved en feiltakelse må ha havnet i en begravelse. Alle er sortkledd. Ingen ler og ingen smiler. Atmosfæren er ynkerdig. Salmene spilles med sneglefart, som en sørgehymne, og alt bærer preg av noe mørkt og trist. Om jeg kunne overvinne min engel-saksiske reserverthet, skulle jeg rope ut midt i en slik gudstjeneste: «**Vær ved godt mot! Kristendom er gledesfylt!**»

En viss trommeslager i Frelsesarmeen slo så hardt på trommen at musikk-lederen måtte be ham dempe seg litt og ikke lage så mye bråk. På sitt cockney-aksent svarte trommeslageren: «Gud signe deg, men siden je' ble frelst, ha' je' vært så gla' at je' kunne slå istøkker denna herre tromma!» Enhver gudstjeneste burde være en gledesfylt feiring av Guds mektige gjerninger ved Jesus Kristus.

Men gleden hos disse første kristne var aldri uærbødig. Frykt kom over enhver — den frykten som er ærbødighet og respekt overfor en nærværende Gud. Den levende Gud gjestet Jerusalem; han var i deres midte og de visste det.

Noen tror at hver gang den Hellige Ånd er nær med sin kraft, så skal det være noe høylytt; jo flere desibel desto bedre. Jeg liker også det høylytte; jeg har ikke noe imot å klappe i hendene, danse og synge av glede. Men noen ganger når den Hellige Ånd er tilstede i kraft, er det stillhet, og det er ikke nødvendig å si noe. Vi kan bare bøye oss i taus undring og ærbødighet overfor den Allmektige Guds storhet og herlighet. «Herren er i sitt hellige tempel; vær stille for ham, all jorden!» (Hab 2,20).

Glede og ærbødig respekt behøver ikke være noe atskilt i kristen tilbedelse. Ærbødighet og glede utelukker ikke hverandre. Vi trenger begge deler for å gjenfinne balansen fra de første kristne gudstjenester, både det formelle og det

uformelle, både det gledesfylte og det ærbødige.

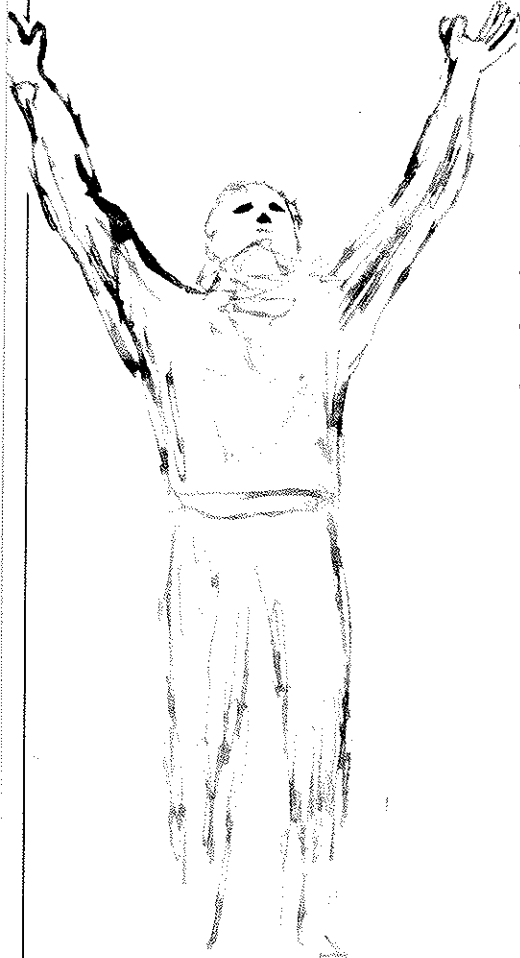
Det fjerde tegnet: EVANGELISERING

Det fjerde kjennetegnet på en Åndsfylt menighet er at den evangeliserer. «Herren la hver dag dem som lot seg frelse, til menigheten.» (Apgj 2,47). Dersom kjennetegnene på Åndens nærvær i menigheten bare var å lære, ha fellesskap, og tilbe, ville det ha vært et meget selvcentrert samfunn. De tingene som hadde med menighetens indre liv å gjøre, var studium, innbyrdes kjærlighet og omsorg for hverandre i et fellesskap, og tilbedelse av Gud i helligdommen. Men hva med de utenforstående? Den Hellige Ånd er opptatt også av det.

Det er flere kjennsgjæringer å notere seg angående evangeliseringen. Det første er at den Herre Jesus selv tok seg av den. **Herren** la hver dag til dem som lot seg frelse. Ingen annen kan legge til menigheten enn Jesus. Han er menighetens hode; han er menighetens Herre. Han reserverer retten med å legge nye mennesker til menigheten for seg selv.

Selvfølgelig delegerer han ansvar til hyrdene med å gi mennesker adgang til den synlige menighet ved dåp, men **Han** tillegger disse den usynlige menighet, den **virkelig** menighet, samfunnet av de troende.

Vi lever i en tid med mye selvtilitt. Noen er svært opptatt av evangeliseringsmetoder. Noen bøker og artikler

antyder at verdensevangeliseringen kommer til å bli datarisert om ikke lenge. Vi trenger å bruke all den teknologi Gud har stilt til vår disposisjon, så lenge vi husker på at den bare er en tjener.

Den andre kjennsgjeringen om evangelisering er at Jesus gjør to ting samtidig; han tillegger menigheten dem som han frelser. Han frelser dem ikke uten å legge dem til menigheten, og han legger dem ikke til menigheten uten å frelse dem. Frelse og medlemskap i menigheten går sammen. De gjorde det den gangen og de gjør det fremdeles idag.

For det tredje. Jesus gjorde det hver dag. Evangeliseringen fra Jerusalem-menigheten var ikke noe leilighetsvis sporadisk. De organiserte ikke en misjon for fem år, for så innimellom å la misjonsinnsatsen synke ned til makelig borgelighet. De evangeliserte hele tiden. Jesus la nye til ved apostlenes forkynnelse, ved de kristnes vitnesbyrd, ved kjærligheten i deres fellesskap.

Dette er helt fremmed for mange menigheter i dag. Jeg kjenner til menigheter som ikke har hatt nyomvendte på mange år. De forventer ikke omvendelser og får ingen omvendte. Vi trenger en større forventning om at Herren regelmessig vil legge dem som lar seg frelse til menigheten.

Se tilbake på disse fire tegnene på en åndsfull menighet, og legg merke til at de omfatter fire sentrale forhold. De første kristne hadde et forhold til apostlene. De var ivrige etter å motta undervisning. En åndsfull menighet er en apostolisk menighet, en nytestamentlig menighet, en menighet som ivrer etter å lære av apostlene og lyde apostlene.

For det andre hadde de et forhold til hverandre. De bevarte fellesskapet. De tok seg av de trengende. Den åndsfulle menighet er en kjærlighetsfull menighet, som bærer omsorg, og er en gavmild menighet.

For det tredje, de stod i et forhold til Gud. De tilba Gud i templet og i hjemmene, med glede og ærbødighet. En åndsfull menighet er en tilbedende menighet.

For det fjerde hadde de et forhold til verden utenfor. De var engasjert i et stadig pågående evangeliseringsarbeid. En åndsfull menighet er en misjonskirke, fordi den Hellige Ånd er en Misjonær-Ånd.

Det som fascinerer meg er at disse fire kjennetegnene på en åndsfull menighet, om jeg ikke tar mye feil, er nøyaktig hva de unge spesielt ser etter i menighetene i dag. Da jeg var i Argentina for noen få år tilbake, møtte jeg en gruppe kristne studenter. Jeg fikk vite at de hadde besøkt hver eneste protestantisk kirke i sin hjemby. Ingen av kirkene hadde vært slik de håpet, derfor forlot de dem igjen. De kalte seg

selv «**Christianos descalgados**». Det er det uttrykket du bruker når du går bort til veggen og løfter et bilde av den kroken det henger på. De var «avkrokede» kristne, eller, om du vil, kristne uten tilhørighet.

Jeg sa: «Hvorfor? Hvorfor? Hva er det dere så etter i kirkene uten å kunne finne det?» Du kan tenke deg min forbauselse da de uten å kjenne til disse tegn, regnet dem opp for meg. For det første så de etter en undervisningstjeneste hvor bibelen ble utlagt med troskap og knyttet til den nåværende verden — en sindig undervisningstjeneste. Trofast mot Skriften og relevant overfor den moderne verden.

For det andre søkte de fellesskap: et varmt, kjærlig, omtenkstomt og oppmuntrende fellesskap.

For det tredje så de etter tilbedelse. En kjensle for den levende Gud og Hans storhet, ikke bare gjentakelse av ritualer og liturgi. De søkte etter nærværet av den levende Gud midt iblant Hans folk. Et folk som bøyet seg for Han i undring og lovprisning.

For det fjerde sa de at de så nød for de utenforstående. De var bedrøvet over kirkene i byen fordi de var så selvcentrerte. De så behovet for at menighetene skulle nå ut til samfunnet i medfølelse, både sosialt og evangeliserende. Undervisning, fellesskap, tilbedelse, evangelisering: nøyaktig de fire kjennetegnene på en åndsfull menighet, ifølge Skriften.

Vi behøver ikke å vente på at den Hellige Ånd skal komme: Han kom på pinsedagen. Han har aldri forlatt menigheten. Det vi trenger er en ny overgivelse til Hans suverenitet, å søke den frigjørende kraften i den Hellige Ånd, å komme til Ham i Hans fylde, både individuelt og som et samfunn, så Han kan få sin rettmessige plass. Da skal vi finne en menighet som går i retning av det guddommelige ideal fra apostlenes lære, med et kjærlighetsfylt fellesskap, ekte tilbedelse, og utadrettet virksomhet full av barmhjertighet. Må Gud gjøre vår menighet til en slik menighet.

Fra «Christianity Today»

Oversatt av: Jørn Bestum

LEDIG Plass

Vår menighet har et trivelig lokale midt i Ski sentrum. I annen etg. er det en koselig vaktmesterleilighet som dessverre ble ledig i juli.

Vi er interessert i et ektepar som kan tenke seg oppgaven som vaktmester samt delta i menigheten forøvrig.

Vi kunne tenke oss at dette kunne passe for evangelistfamilie eller lignende. Er dette noe som «tenner» hos deg, vennligst skriv til

MENIGHETEN SALEN
Torgvn. 7, 1400 SKI

SIGURD SØRHUS:

Ord fra Grunn-teksten

Μετανοέω

(uttales: metanoéo)

- forandre sinn - angre - vende om

Omvendelse heter metánoia.

Noen ganger kan en merke en forbløffende forandring med mennesker som omvender seg og blir frelst. Jeg kan minnes et slikt eksempel fra jeg var ganske ung. Det gjorde et utslettelig inntrykk på meg. Også før sin omvendelse var vedkommende et bra menneske, som ikke levde i noen store laster. Men vi yngre følte oss ikke vel i hans nærhet og var liksom ikke riktig trygge. Men etter omvendelsen var det en ny trygghet og varme som omgav ham. Han hadde skiftet sinn. Troilig var han ikke klar over det selv. Men det kjentes og syntes at noe hadde skjedd.

Opprinnelig betød **metanoé** å tenke etter, forandre mening ved nærmere ettertanke. Men i NT står ordet for en radikal forandring, det å angre og omvende seg.

I Apgj 2,38 har vi Peters svar til de på pinsedag som spurte hva de skulle gjøre. «Skift sinn», sa Peter («Metanoésate»). Det står som en befaling. Men det er klart at ingen kan prestere en slik forandring ved egne anstrengelser. Det er den nye fødsel, «Kristi omskjærelse», eller hjerteomskjærelsen som gjør utslaget — et av de tre store privilegier i den nye pakt. Men vi må være villige til å la underet skje. Dette er et tilbud både til grove og «fine» syndere. Også som kristne forvandles vi «ved fornyelsen av vårt sinn». (Rom 12,2).

Noen flere steder der **metanoéo** er brukt: Matt 3,2, Luk 10,13, 15,7 og 17,3.

Et annet ord som er oversatt med **angre**, er **metamélomai**. Men det står mer for en følelsesmessig anger som ikke fører til omvendelse. Det er brukt om Judas' anger. (Matt 27,3).

De åndelige gaver

Avsnitt 6

Tekst: Leif Jacobsen

De åndelige embeder del III

I vårt studium om de åndelige gaver holder vi på med de gavene som er omtalt i Ef. 4, 11: Apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere. Vi så i forrige studium hvordan disse inntar en helt sentral plass i oppbygningen av Kristi Legeme. De har hånd om Ordets forkynnelse.

Disse åndelige gavene kalles også for de åndelige embeder. Vi kan dele dem i to hovedgrupper.

- Embeder for hele Kristi Legeme. Til disse hører apostler, profeter, evangelister og lærere.
- Embeder for en bestemt lokal menighet. Eldste- eller hyrde-embedet.

Før vi ser nærmere på de tre siste embedene vi har igjen, skal vi understreke en meget viktig sannhet som står nevnt i Ef. 4,16. Der står det slik:

«Fra ham kommer hele legemets vekst; det sammenføres og holdes sammen av hvert støttende bånd, alt etter den oppgave som er tilmålt hver enkelt del, og slik vokser legemet og blir bygd opp i kjærlighet.»

Her er det et uttrykk som jeg vil understreke, nemlig «alt etter den oppgave som er tilmålt hver enkelt del». Dette understreker nødvendigheten av at nådegavene fungerer om man ønsker vekst i Legemet. Nådegavene er en nøkkel til Legemets vekst. Dersom Legemet skal vokse som Helhet, så må hvert enkelt lem fungere ut fra sin forutsetning. Om ikke den enkelte kristen er på den plassen Gud har satt vedkommende og fungerer der med den

tjeneste Herren har gitt oss, så vil hele veskten i Legemet hindres gjennom dette. Om derimot hvert lem fungerer og hver kristen tjener med den nådegave Herren har gitt, vil den menigheten vedkommende tilhører, vokse gjennom det, og Kristi Legeme som helhet vil vokse ved at den enkelte menighet fungerer.

Profeter

Nødvendigheten av profeten i Bibelens tid.

I den gammeltestamentlige tiden spilte profeten en enorm rolle. Hebr. sier i kap. 1, 1 at Gud tidligere talte til oss gjennom profetene. Gjennom profetene ble Guds frelsesplan gjort kjent for Israels-folket. Gjennom profetene formante han og refset folket, og gjennom profetene hjalp han til seier over fienden i tiden fylt av trengsel. Esra 6, 14 forteller hvordan profeten hjalp til med gjenoppbyggingsarbeidet i Jerusalem, og 2. Kong. 6, 8–12 forteller hvordan Elisa åpenbarte fiendens hemmeligheter for kongen i Juda. Hele Det Gamle Testamentet ville vært utenkelig uten profeten.

Amos 3, 7 sier:

«For Herren Gud gjør ikke noe uten at han har åpenbart sitt råd for sine tjenere profetene.»

Derfor hadde profetene også en avgjørende rolle i den nytestamentlige tid. Gjennom dem la Gud grunnvollen for sin menighet, og åpenbarte sin vei og vilje med det folk han skapte seg. Ef 2,20 sier:

«Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, men hjørnesteinen er Kristus Jesus selv.»

Og Ef 3,5:

«Den var ikke gjort kjent for menneskene i tidligere slekter, men nå er denne hemmelighet ved Ånden blitt åpenbart for hans hellige apostler og profeter.»

Det må klart understrekes at Bibelens profeter på denne måten innehadde en helt spesiell oppgave som profetene i menigheten idag ikke har. De bibelske profeter formidlet Guds inspirerte Ord, og det de sa, står for ettertiden som direkte tale fra Gud. Denne skal være retningsgivende for oss idag, ja, for kristne til alle tider. Det disse profetene talte, skal ikke prøves slik som Bibelen sier at vi skal prøve profeti idag. Den profetien som forekommer idag, skal prøves på Bibelens Ord.

Vi tror på en Gud som taler. Nettopp dette er det eneste i Guds-åpenbaringen. Han bruker menneskelige redskaper når han taler. Han åpenbarte seg gjennom profetene, både i Det Gamle og Det Nye Testamentet.

Nødvendigheten av profeten idag.

Bibelen sier klart og tydelig at profeten er nødvendig for å bevare en ren og hellig menighet. Ordspr 29,18 slår fast:

«Uten åpenbaring kommer folket på villspor...»

Det må imidlertid klart understrekes at den profeti som skal skje i den kristne menighet idag, er underlagt befallingen om at den skal prøves. Vi kan ikke uten videre godta profeti som fremsettes idag, selv om den som sier det bruker ordene «så sier Herren». Innholdet i profetien må prøves på Guds Ord og «åndelig sunn fornuft».

Også i 1. Kor 14,24—25 understrekes profetiens forhold til menighetstakten. Det står:

«Men hvis en av disse kommer inn og alle taler profetisk, da vil han kjenne seg avslørt og dømt av alle. Hans innerste tanker kommer for dagen. Han vil falle ned med ansiktet mot jorden, tilbe Gud og bekjenne: Gud er sannelig iblant dere.»

Sett på denne bakgrunn er profetisk tale av uvurderlig betydning for oss idag. Når den profetiske Ånd er råden, kan synd ikke passere. Den som vil skjule sin synd og unngå et oppgjør, vil

bli avslørt og tvunget frem i lyset. Ufrelste som kommer inn i en menighet som er preget av den profetiske Ånd, vil oppleve syndserkjennelse og søke frelse.

To sider ved profetgaven.

Utfra det som står i Bibelen og også erfaring med denne gaven, tror jeg det er klokt å dele gaven i to.

For det første: **Den enkle profetgaven.**

Denne siden står beskrevet i 1. Kor 12,10:

«En får den gave å tale profetisk.»

Her tales det ikke i første rekke om tjenester. Det tales om Åndens åpenbarelse, om manifestasjoner. Denne siden ved gaven står også beskrevet i 1. Kor 14,3:

«Men den som taler profetisk, taler for menneskene til oppbyggelse, formaning og trøst.»

Ved denne siden av den profetiske gave, er det oppbyggelse, inspirasjon og formaning som står i fokus. Det har ikke karakteren av en tjeneste, av et embede, men mere av enkle budskap som Gud gir gjennom en person i et møte f. eks.

For det andre: **Profetens embede.**

Dette embedet står omtalt i Bibelen flere steder. Det er dette som er omtalt i Ef 4,11. Her er det noe mer enn oppbyggelse, formaning og trøst. Her kommer forutsigelser, avsløringer, osv. inn i bildet. Det er heller ikke snakk om enkeltstående manifestasjoner, men mer om en vedvarende profetisk tjeneste.

Fire sider ved profetens tjeneste.

Vi kan summere de ulike sider ved den profetiske gave på følgende måte:

- Profeten taler til oppbyggelse, formaning og trøst. 1. Kor 14,3. Dette har vi allerede nevnt litt om. Det er den enkle profetgaven som er i funksjon. Denne siden er selvfølgelig også i funksjon hos den som har en profets embede. Det som særpreger denne siden ved den profetiske gave, er at budskapet er spedielt beregnet på den situasjon og det møtet som det tales i. Det kan ofte være et budskap som er spesialberegnet på en enkelt person som er tilstede i det møtet. Det er ikke en oppstensilert preken som kan holdes på 100 forskjellige steder, men det er et spesielt, spesifikt, konkret budskap Gud gir i den spesielle situasjonen.
- Profeten avslører hemmeligheter. 1. Kor 14,24—25. Ved denne siden av profetens tjeneste virker profetisk tale sammen med kunnskapsord ved Ånden. Da åpenbares hem-

meligheter vedrørende personer eller ting for profeten, og han taler det ut under guddommelig inspirasjon. Denne siden ved profetens tjeneste er spesielt ferdifull ved sjelesorg, sykes helbredelse og når personer står på valg til frelse. Da kan personer som sitter fast i en eller annen synd eller last, løses ved et profetisk budskap. Syke kan få visshet om helbredelse gjennom et likt budskap, og de som har vanskelig for å rive seg løs og si ja til Jesus, kan få hjelp til det.

- Profeten forsier kommende hendelser. Her er det profeti og visdoms ord i Bibelen, spesielt i forbindelse med feten får åpenbaring om fremtiden eller om Guds spesielle ledelse i en sak. Vi har flere eksempler fra dette i Bibelen, spesielt i forbindelse med profeten Agabus. Du kan lese Ap. gj. 11,27—28, 21,10 ff.
- Profeten avslører djevelen. Ved denne siden av profetens embede er det profeti pluss evnen til å prøve ånden som er i virksomhet. Profeten kan avsløre djevelens aktivitet i forbindelse med besettelse o. l. Ap. gj. 13,6—11 har en dramatisk beskrivelse av hvordan dette kan fungere, i forbindelse med trollmannen Barjesus, som hindret guvernøren i å ta imot Jesus.

Profetens farer.

P. g. a. det overnaturlige element i profetens embede, ligger farene på lur. En fare er at profeten ikke er edru når det gjelder å skille mellom hva som kommer fra Gud og hva som er egne tanker. Om ikke profeten her er nøktern og sindig og klarer å skille disse tingene fra hverandre, kan det bli et forferdelig rot og mange kan føres vill i svermeriet. En annen fare er persondyrkelsen. P. g. a. profetens overnaturlige utrustning, kan mennesker lett bli trukket til hans person og begynne å dyrke redskapet som Gud bruker. Om profeten da ikke er på vakt og avviser slike kjødelige utslag, vil hovmotet komme inn. Da vil profeten tenke høyere om seg selv enn han bør tenke, og et redskap som kanskje kunne vært mektig brukt av Gud, blir bare en skygge av det Gud hadde i tanke.

La meg til sist komme med en advarsel. La ingen bestemme over deg gjennom profetier som ikke Ånden sanksjonerer i ditt indre. Om du mottar en profeti som er personlig til deg, så prøv den på Guds Ord, prøv den på Guds ledelse hittil i ditt liv, og prøv om den sanksjoneres i ditt indre, så du får ro over saken. Om du ikke gjør det, skal du avvise profetien. Men om den sanksjoneres, skal du ta imot den med takk til Gud som taler til deg og viser deg sin vei for deg.

Hyrdar

Fire ord.

I Bibelen brukes fire ord på en og samme tjeneste. Det er presbyteros, oversatt: eldste, Proistemi, oversatt: forstander, poimene, oversatt: hyrde og episkopos, oversatt: Tilsynsmann. Disse fire ordene er betegnelser på ett og samme embede, samtidig som det beskriver fire ulike sider ved dette embedet.

I Bibelens tid var det lokale, selvstendige menigheter. Enhver som kom til troen, ble automatisk en del av den lokale menighet på det sted hvor han bodde. Denne menigheten ble ledet av et arbeidsteam bestående av flere personer. Gud overlater ikke ansvaret for en menighet til én person. Det er en så stor og viktig oppgave at den må aksles av flere. Det er her eldste-embedet har sin plass. Studerer man Det Nye Testamentet, vil man se at disse eldste hadde ulike oppgaver når det gjaldt å styre og lede menigheten. Disse oppgavene skjuler seg bak de forskjellige betegnelsene på embedet.

Eldste: Dette beskriver en person som nødvendigvis ikke var gammel av alder, selv om det var slik i Det Gamle Testamentet. I den nytestamentlige tid tror jeg det tenkes mere på en som er åndelig moden, en som i kraft av sin åndelige erfaring og innsikt kan ta ansvar for andre.

Forstander: Dette ordet forteller om en som står i spissen for menigheten, en som leder, motiverer og har ansvaret for den daglige ledelse.

Hyrde: Her er det omsorgen for menigheten, som er i fokus. De skal ha mat, de skal ha hvile, og det er hyrdens oppgave å sørge for at menigheten får dette.

Tilsynsmann: Menigheten skal også voktes, slik at farer som lurar kan bli avslørt og medlemmer som har kommet på avveie, kan innhentes og hjelpes til rette.

Hvordan eldste innsettes.

Bibelen sier ikke så veldig mye om dette, men du kan allikevel lese Ap. gj. 28,14—23 og Titus 1,5. Her fremsettes det noen generelle sannheter når det gjelder innsettelse av eldste. Vi får også høre om et par konkrete tilfeller da eldste ble innsatt. Ut fra det som her skrives, kan vi slå fast følgende:

a) Det er Den Hellige Ånd som innsetter eldste i menigheten. Den oppgaven kan ikke noe menneske ta på seg. Derfor må Den Hellige Ånd få lov til å utpeke personer som skal tjene som eldste. Hvordan Den Hellige Ånd gjør dette, sier ikke Bibelen klart og tydelig. Personlig tror jeg at Den Hellige Ånd utpeker eld-

ste ved at han fostrer frem børdre i menigheten som i kraft av sin åndelige modenhet, innsikt i Bibelen og tillit blant menighetens medlemmer, kan gå inn i et slikt ansvarsfullt verv. Jeg tror at man begynner å fungere som eldste i gavnet før man blir eldste i navnet. Ingen blir eldste ved å få flertall i et menighetsmøte. Eldste blir man i kraft av at Den Hellige Ånd gjennom et lengre tidsrom av oppdragelse, fostring og tuktt gjør en til en eldste.

- b) Man bør ikke innsette eldste om det ikke finnes brødre som passer til oppgaven. Dette var problemet på Kreta, og det er god regel også idag.
- c) De som Gud har utvalgt bør innsettes under bønn og faste. Det er viktig at innsettelsen skjer i god forståelse mellom den sittende menighetsledelse og menigheten, og det bør skje under bønn og faste slik at hele menigheten kjenner Guds sanksjon over det som skjer. Det er ikke vanskelig å enes om en sak når man merker Guds sanksjon over det som skal gjøres.

De eldstes oppgaver.

Vi har såvidt nevnt noen av de oppgavene Bibelen pålegger de eldste i forbindelse med de ulike betegnelsene på eldste-embedet. Her skal vi allikevel se litt nærmere på dette.

- a) De skal styre og lede. Det er ikke demokrati, men teokrati i Guds menighet. Det er Gud som skal styre, og han gjør det gjennom de han har innsatt til å ha ansvaret for menighetens ledelse. Det er en forutsetning at de som skal styre og lede menigheten selv er styrt og ledet av Gud. Da kan de utføre sin tjeneste på rett måte og Guds vilje får skje i menigheten. Du finner et fint eksempel på dette i Ap. gj. 15.
- b) De skal være hyrder og gå foran. En hyrde går aldri bak hjorden, men han går foran. Slik skal de eldste også være mønster for menigheten. Les. 1. Pet. 5,2—4. Når menighetens ledelse er ute av Guds vilje, vil dette få katastrofale konsekvenser for hele menigheten. Dersom de eldste er forbilleder i sitt liv og i sin kristen ferd, vil menigheten nyte godt av det. De vil ha noen å se på, noen å identifisere seg med, og de blir inspirert og motivert gjennom menighetsledelsens eksempel.
- c) De skal forkynne og undervise. Dette står klart i 1. Tim. 3,2, 5,17 og Titus 1,9. Det er ikke bare «profesjonelle» predikanter som skal ha hånd om forkynnelse og undervisning i menigheten. De eldste skal også det, men Bibelen forutsetter ikke at alle eldste er opplatt med

forkynnergjerningen, men de ulike ordene antyder en arbeidsfordeling.

- d) De skal formane. 1. Tess. 5,12, Ap. gj. 20,31. De eldste skal ha tilsyn med menighetens medlemmer og formane de som har kommet på avstand til å søke inn til Herren igjen. Denne formaningen skjedde med tårer, sier Paulus i Ap. gj. 20,31. Det er ikke vanskelig å fordømme og kritisere en som har gått feil. Det skal større nåde og kjærlighet til å formane slik at vedkommende kan finne tilbake til Jesus igjen.
- e) De skal be for syke. Jakob 5,14—16. Derfor må de eldste ha tro for guddommelig helbredelse. Det er et stort og viktig løfte knyttet til eldstegjerningen i denne forbindelse.

Hvordan de eldste bør være.

Det står klare kvalifikasjoner i Bibelen til hvordan en eldste skal være. De bibelstedene som spesielt omtaler dette, er 1. Tim. 3,2—7, Tit. 1,6—9, 2. Kor. 3,5—6. Dette er kristne karakteregenskaper som bør prege den som skal ha et ledende verv i Guds menighet. Jo nærmere man kommer Gud, desto større blir kravet til hellighet, og jo større ansvar man betros i Guds menighet, desto større er kravet til en karakter gjennomsyret av Kristi sinn og kjærlighet.

Menighetens plikter mot de eldste.

Det er ikke bare slik at de eldste har et ansvar overfor menigheten. Ansvar går også den andre veien. Les følgende bibelsteder: 1. Tim. 5,17, 19., 1. Tess. 5,12—13, Hebr. 13,17, Gal. 6,6 og 1. Kor. 9,7—14. Alle disse bibelstedene forteller om de plikter og det ansvar menigheten har overfor de som er satt til å lede menigheten. Man skal ikke lett ta imot en anklage mot en eldste. De er utsatt for djevelens angrep og han vil forsøke så godt han kan å undergrave deres tjeneste. Kan han greie det gjennom at det blir satt ut rykter i menigheten mot de eldste, så er dette en effektiv vei til å undergrave deres tjeneste. Derfor skal man være forsiktig med å ta imot en anklage mot en eldste. De skal holdes høyt i kjærlighet, og gjerningen de innehar skal gjøre at vi viser dem dobbelt ære. Menigheten har også et ansvar pålagt seg å rette seg etter det menighetens ledelse sier. Jeg tror dette spesielt gjelder i spørsmål av lærermessig art, og spørsmål som har med ledelse av Guds menighet å gjøre. Det er selvfølgelig en forutsetning at de som står i ledelsen i menigheten først har prøvet dette som legges frem, innfor Gud. Disse bibelstedene understreker også det økonomiske ansvar menighe-

ten har for de som forkynner og underviser.

Lærere

Dette embedet innebærer systematisk tolkning og utlegning av Skriften. Det er et veldig viktig embede for at menigheten skal bli oppbygget på Guds Ord, få kjennskap til hva Bibelen lærer og komme inn i Bibelens mangfoldige rikdommer.

Vi skiller gjerne mellom **det universale lærerembedet** og **det lokale lærerembedet**. Det universale lærerembedet innebærer at den som har dette embedet reiser fra menighet til menighet, og at hans undervisning på den måten preger en større del av Kristi Legeme. Apollos er et eksempel på en slik lærer, og det står om ham i Apg 8,24—28. Han var brennende i Anden og han lærte grundig om Jesus ut fra Skriftene. Det lokale lærerembedet innehas av de eldste i menighetene. Dette beskrives i Tit. 1,9.

De fem embeder vi nå har gått igjennom har med Ordets forkynnelse å gjøre. De er absolutt nødvendige om menigheten skal fungere rett og bli harmonisk oppbygget. Ofte er vi vant til å betrakte en predikant som noe enstydig. Det er en som «preker». Som vi har sett, er Bibelens bilde av forkynnergjerningen mye mer mangfoldig. Denne mangfoldigheten har kanskje ikke alltid vært like sterkt understreket opp gjennom tidene, men jeg tror at Gud i denne tid på en ennå sterkere måte vil la hele mangfoldigheten av forkynnergjerningen og de åndelige embeder vokse frem i Kristi Legeme på jord.

KKL med medlemsvervingsaksjon

SATSER PÅ 5000 NYE MEDLEMMER I HØST

Kristelig Kringkastingslag setter i høst i gang en aksjon for å øke medlemstallet. Målet er å få 5000 nye medlemmer før årsskiftet. Hvis dette lykkes vil medlemstallet for første gang i KKL's historie passere 50 000 medlemmer.

KKL har helt siden etableringen prøvd å få et våkent øye for det som sendes i fra NRK, og fortsatt er dette en av primæroppgavene. Gjennom korrespondanse med NRK og oppfordring til medlemmene og andre om å skrive til NRK med sine programreaksjoner, prøver KKL å påvirke NRK til å følge en bedre programpolitikk.

TILBUD! Klistremerker i hvitt

festes på innsiden av bilvinduet!

CHRISTIANS aren't PERFECT... they're FORGIVEN!

BORN AGAIN

JESUS is coming SOON!

Pris kr.17,- Portofritt tilsendt!

RHEMA IDAG

POSTBOKS 16-N 1315 NESØYA

Lest og hørt...

IF THERE BE ANY PRAISE

Living Water, — VISION

Living Water er ei amerikansk sanggruppe der alle medlemmene består av kvinner, i alt syv stykker, fem er sangere og en er pianist og en tekniker. Sist sommer besøkte de Norge flere steder. Dette er deres andre utgivelse og her presenterer de en rekke lovsanger. Noen er kjente for oss, mens andre er nye her i landet. De fem stemmene sitter helstøpt og klinger fantastisk klokkeint sammen. Samtidig som de fra spor til spor synger med virkelig inspirasjon som gir sangen liv. Musikken er typisk amerikanskpreget, men det passer bra til disse lovsangene og de fem stemmene hever plata på et høyt nivå. Platens arrangør er Bruce Kobilush og produsenten heter Steven Gamble.

WASHES WHITER THAN

Petra — KMR 327, — VISION

Petra er ingen kvinnelig person, men er navnet på den kristne amerikanske gruppa Petra. Denna gruppa her holdt på helt siden begynnelsen av 70 tallet. Og fortsatt fungerer de veldig godt. Denne plata er fullspekket med godbiter både på det musikalske og på det tekstmessige plan. På alle sider er denne plata virkelig av høy kvalitet og godt gjennomarbeidet. Tekstene inneholder ikke de vanlige kristne klisjeene, men budskapet kommer fram på en direkte og grei måte. Selv om tekstene er engelske, så er de lett-fattelige. Musikken og tekstene går hånd i hånd på denne plata. Bob Hartmann og Robert Frazier har komponert og skrevet samtlige av platas spor. George Atwell står som arrangør og også som produsent for innspillingen. Dyktig gjennomført arbeide fra hans side. Noe som også særtegnen denne plata er selve sangen og koringa. Alt sitter tett og fint, men samtidig er det ikke noe velpolert og glatt produkt, men røft og fengende. Stilen til Petra er en blanding av rock, country-rock og litt funky. Og en del ganger minner de litt om gruppa Love Song.

MIA MARIANNE OCH PER FILIP sjunger operett

Mariana MMLP 1211000 — MMC 1211010
GOSPELHOUSEMUSIC

Etter full suksess med både en diamantplate og to gullplater kommer Mia Marianne og Per Filip her med sin siste plate hvor de tar for seg en rekke operetter. Og orkesteret er ingen ringere enn National Philharmonic Orchestra dirigert av Björn Borseman. Det er operetter av Johan Strauss, Franz Lehár, Frederick Loewe pluss en mengde andre kjente klassiske komponister. De fleste operettene framføres i originalarrangement. Både Mia Marianne og Per Filip har jo en meget god og lang klassisk bakgrunn, og det de sammen presterer her er virkelig kunst. Per Filip har en varm og kraftig tenorstemme, mens Mia Marianne har en meget fyldig, mørk og varm sopranstemme. Per Filip har produsert denne innspillingen selv.

DU GAV MEG LIV

Solveig Friis Larsen, —
FLP 3076, FMC 1076 — KLANGO

Solveig har hatt en fin utvikling av stemmen sin den siste tiden. Spesielt etter hennes samarbeid med Arnold Børud. Det fikk vi høre på hennes forrige plate der han var arrangør og produsent. Og samarbeidet har tydeligvis fortsatt, for her kommer hun med sin siste plate der også Arnold arrangerer og produserer. Stilmessig er det kanskje ikke så mye forskjell fra den forrige plata, men jeg vil si det er et skritt videre. Sangene derimot er helt nye på det norske markedet og Arnold har oversatt de fleste til norsk. Han har også skrevet noen av låtene selv. Chuch Girard, Dallas Holm, Archie P. Jordan, Dony McGuire og en del flere har skrevet de andre av platas spor. Musikken på plata er det ikke noe å si på. Og musikere er som vanlig garvede svenske studiemusikere. *Bernt Austad*

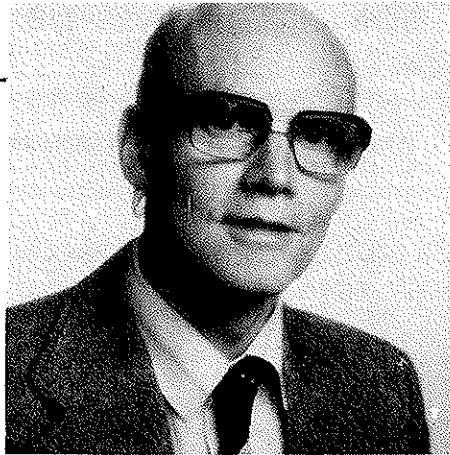
I de siste årene har også KKL gjennom sitt stipendiefond gitt store beløp til personer som ønsker å utdanne seg innen de elektroniske media. Mange tidligere stipendiater er i dag aktive innen radio og TV både her i landet og i utlandet.

Gjennom aksjonen: «Medlemsverving 1981» ønsker KKL å styrke medlemsantallet slik at KKL's uttalelser får enda større tyngde. De som blir med-

lemmer av KKL i høst betaler halv kontingent, kr. 15,00.

KKL utgir bladet «På Bølgelengde» og dette bladet sendes til alle medlemmene. Bladet inneholder primært nytt fra KKL's eget arbeid, men bringer også en del nyheter fra massemediaarbeidet rund om i verden.

Ønsker du å bli medlem i KKL så er adressen: KKL, Rosenkrantzgt. 13, OSLO 1.

Forstander Helge Gustavsven som betjener den Lutherske Frikirke i Ålesund: «Det er stort behov for kristne til å komme sammen til bønn, vitnesbyrd og samtale. Rett og slett til å komme hverandre nærmere inn på livet».

Sist høst startet Ålesund menighet med husmøter. En torsdag i måneden ble arrangert som husmøte i steden for det vanlige ukemøte i kirken. Husmøtene var et viktig ledd i temaet for arbeidet i menigheten: «Gud fornyer og gir vekst.» Det var en ganske god øking av oppslutningen til disse husmøtene, 60-70, ja, opptil 100% økning i forholdet til frammøtet til et vanlig ukemøte.

Vi har spurt pastor Helge Gustavsven, som er forstander i menigheten i Åle-

sund, om hvordan husmøtene var lagt opp og erfaringene med dem.

Hvordan la dere opp husmøtene i menigheten?

Menigheten ble delt opp i fem geografiske kretser. Alle medlemmene fikk brev med informasjon om husmøtenes hensikt, hvordan de var tenkt lagt opp, og hvilken krets det enkelte medlem og familie naturlig hører til.

HUSMØTER -- men på en ny måte

sund, om hvordan husmøtene var lagt opp og erfaringene med dem.

Hvorfor startet dere opp med husmøter når dere har en pen og sentraltliggende kirke i Ålesund?

Eldsterådet hadde gjennom lengre tid drøftet dette med husmøter. Det er et stort behov for kristne til å komme sammen til bønn, vitnesbyrd og samtale. Rett og slett til å komme hverandre nærmere inn på livet. Dele sorger og gleder med hverandre, be for hverandre, snakke sammen om det som har med hverdagslivet og troen å gjøre. Menneskelig og åndelig nærkontakt. Ta mer ansvar og omsorg for hverandre.

Men dette kan jo skje også på et møte i kirken?

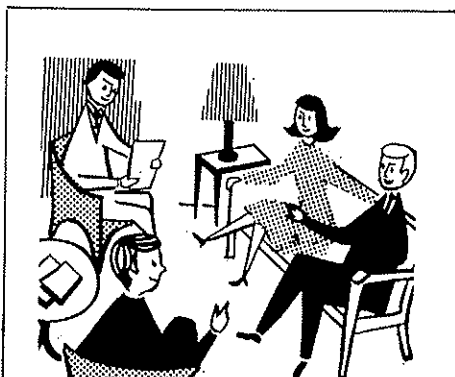
Selvsagt har vi både fellesskap, bønn og samling om Guds ord på et ukemøte i kirken. Men vi kommer hverandre ikke så lett inn på livet. Det blir lett upersonlig, en blir sittende med spørsmål som en ikke får svar på, og går kanskje hjem litt ensom. Ofte blir det bare pent og høflig snakk etter møtet, og så løper alle hver til sitt.

Var det noen som var i mot husmøter?

Ja, det var det. Noen mente det var nok oppdeling og gruppevirksomhet i menigheten. Vi bør heller slutte bedre opp om torsdagsmøtene og de andre møtene, ble det hevdet. Selvsagt ønsker vi at det skal skje. Men jeg tror formen for husmøtene også virker aktiviserende til møtene i kirken. En sa etter det første husmøtet. «Jeg skulle gjerne gå

Fra «Budbæreren»

Det er interessant å lese om de praktiske erfaringer menigheter har gjort med husmøter. I bladet «Budbæreren» fant vi en interessant artikkel hvor pastoren i Den Evangelisk Lutherske Frikirke i Ålesund forteller om hvordan de har lagt dette opp. Ikke minst er det interessant å lese om hvordan pastor Helge Gustavsven kombinere denne virkeform med den vanlige møtevirksomheten. Artikkelen understreker også at «husmøter» er noe annet enn å flytte et møte fra et lokale og inn i et hjem.

Dessuten fikk alle et spesielt bønnekort som er laget til bruk for menigheten og virkegrenene. Vi legger vekt på at husmøtene skal være uformelle og inkluderende, og oppmuntrer til bønnefellesskap og omsorg for hverandre, til vitnesbyrd, lovprisning og til tjeneste. Formen på disse husmøtene er altså helt annerledes enn de vanlige husmøtetyper vi ellers er vant med. Vi understreker fellesskapet om bibel og bønn i et hjemlig miljø.

Men er husmøtene bare for menighetenes medlemmer?

Nei! Husmøtene er åpne for alle. Særlig medlemmer i de forskjellige kor og foreninger, speiderforeldre, naboer o.s.v. Tanken er at en med tiden også skal la husmøtene få en mere evangeliserende form, noe mer utadrettet enn nå.

Er du ikke betenkt over å stenge kirken på en møtekveld?

Jo. Dersom det var kø av folk for å komme inn i kirken den torsdagskvelden.

Hvem er ledere av husmøtene?

Menighetens eldste er leder av husmøtet i hver sin krets. Forstanderen sitter på reservebenken om en av de eldste ikke kan møte. Ellers deltar jeg på husmøte i den kretsen jeg tilhører sammen med de andre. Personlig ser jeg det som viktig at de eldste leder disse husmøtene. De er jo også ordinerte og kalt til hyrder i menigheten. Og gjennom disse samlingene kommer de i god kontakt med en del av menighetens

folk. Jeg kunne også tenke meg å ha nattverd på et husmøte der de eldste forretter den.

Men blir ikke slike husmøter svært sprikende og med lite menighetsfelleskap?

Husmøtene er på samme dag og til samme tid. Kollekt blir tatt opp og møtene bekjentgjort som i kirken. Vi har et felles tema for alle husmøtene når de samles. For eks.: Åndelig fornyelse. Indre vekst. Ytre vekst/kirkevekst. På forhånd har jeg laget et felles «lederbrev» til de eldste. Det kan inneholde forslag til opplegg for møtet, opplysninger o.l. Dessuten forslag til opplegg for emnet, med skriftsteder, spørsmål, tips til samtale o.s.v. Men det står dem fritt om de vil bruke stoffet. På den måten blir vi sammen om noe vi har felles på hver vår originale måte i bønn og ved samtale.

Tror du denne formen for husmøter er anvendelig for andre menigheter?

Ja. Jeg tør påstå at denne formen for husmøter kan brukes i samtlige menigheter i Frikirken. Formen og opplegget kan tilpasses den enkelte menighet. I store menigheter kreves det god planlegging for å legge tilrette med husmøter på denne måten. Men nettopp for de store menighetene med lange avstander for å komme til kirken en hverdags-kveld, og der mange medlemmer knapt kjenner hverandre, kan en slik form for husmøter få stor betydning.

Og poenget er at vi ikke lager en ny aktivitet til ennå en ny ukedag, men en annerledes form på møtестrukturen i noe vi har fra før. Ønsket er et husmøte — husfelleskap — der vi kunne komme på bedre bølgelengde med hverandre og med vår frelser, Jesus Kristus. Og så går vi mann av huse til kirken på søndag for å høre Ordet og lovprise Herren i menighetens store fellesskap gjennom gudstjenesten. Husmøtene skulle være lik en magnet som trekker folk til kirken og til menighetene.

Vi deler med hverandre

Be Gud om regn når tiden for sildigregnet er inne!

Min koreanske venn Shin, som jeg bor hos, mistet jobben sin som vaktmann på en fabrikk ifjor, da fabrikken innstilte. Også i Korea merker vi de vanskelige tidene.

Shin er heldigvis opprinnelig ris-farmer. Her i utkanten av veldige Seoul har han dyrket opp flere mål jord som lå brakk. En dag gikk jeg ut på hans marker, der han spadde i sitt ansikts sved. Hans 80-årige, brunbarkede, men blide mor pumpet og pumpet livsviktig vann til de ny-utplantede risterrassene. Jeg hjalp jo litt til. Det var ganske hardt.

Det var så tørt, så tørt. Sol, sol fra klar himmel i en måned. Den steker her. Noen av de ny-utplantede rødpepper-plantene var alt begynt å visne, likedan soyabønnene. Litt mais og sesam har han også.

Da kom det likesom en nidkjærhet opp i meg. Jeg bad: «Himmelske Far! La det komme regn — iallfall på Shins jorder!»

Samme kveld begynte regnet, og varte hele natten. Likeså to netter etter. Men ikke nok, på langt nær. Og bare her i Seol. Da bad jeg inderlig hver dag, mens solen bakte og himlen var blå: «Kjære Gud, send en virkelig rotbløyte!» Skulle matavlingen for fattige Shin tørke bort, han som strever og har 10 munnar å mette?

En uke etter kom det hølregn over hele landet, i flere dager. Reddet avlingen, særlig i de syd-vestlige provinsene hvor det var katastrofetørke. Fem måneder uten nedbør, sa de. Risen må jo vokse i vann.

Spør om Shin's var glade, og takket Gud! Likeså småbøndene ellers, der jeg traff dem på mine vandringer langs de grønnfrodige risterrassene, hvor froskene holder konsert om kvelden. På tørr-markene ved siden av dyrker de alleslags grønnsaker, som tomater, små agurker, gresskar, både små og noen kjempedigre meloner, løkvekster, salat, spinat osv. Også rotvekster, og ikke minst kinesisk kål. Den er hovedbestanddelen av den uundværlige nasjonalsideretten khimchi — en slags naturlig syrnet grønnsakrett, helt rød av sterkeste spansk pepper. Khimchi'en gir dem den kalsium vi hjemme får i melken. Spises også med pinner, til den kokte, litt tamt-smakende ris, til hvert eneste måltid. Det tar tre uker — minst — å venne seg til den for oss utlendinger — om det lykkes.

Den gode jord

Ja, hvor flittig steller de ikke jorden, fra solen står opp, — hakker, luker, ja sprøyter også med h ånd-apparater. Det er rene gartnerbruk, hvor menn og ikke minst kvinner deltar — ofte med spebarn på ryggen og større ved siden. De fattige ellers dyrker opp hver tilgjengelig flekk — ubebygde løkker, i skråninger osv. De små, eventyrkoselige landsbyhuse ser jeg nede i åskanten langs markene — aldri ute på de verdifulle mat-jordene. Noen hus har fremdeles stråtak og er bygd av soltørret lere i bindingsverk. Utenfor står den

fredelige brune oxen eller kua og tygger drøv, gjerne ved siden av en veldig rishalmstakk. Begge brukes til ploying. Nå er det også kommet noen av de små «trillebørtraktorene» kaller jeg dem, to-hjuls. De klarer endog å ta seg frem i gjormen og sølevannet i rist-markene, med bonden vassende etter.

Nå tror jeg ikke det bare var meg som bad om regn. For de koreanske kristne kan virkelig be — noe de lærte seg under krigs- og trengselsårene. Man kan ikke forestille seg hvor fattige de var da. Tiggergutter krydde inn på togene, krøp under benker på jakt etter tomflasker. Ville barn i laser, nærsagt overalt. Spedalske, sinnslidende, på gater og liggende ved porter med fluer i sårene. Og nå — endog i fattig-distriktene — barna merkelig velkledd, og folk glade. Guds velsignelser — etter alle lidelsesårene. En forbausende fremgang.

Norge?

Jeg husker en tørkesommer hjemme, på Østlandet. Kornet kort, nesten avsvidd. «Jeg skjønner meg ikke på de norske», sa en jødisk venn av meg fra Israel. «Hvorfor ber de ikke til Gud om regn? Det gjør vi i Israel!» Det gjaldt både Messias-troende som han selv, kristen, og også ortodokse jøder.

Hva så med åndelig sildigregn over Norge? Jo, heldigvis er det mange troende som har bedt i årevis, ja ropt til Gud, om en landsomfattende vekkelse — om frelse for sine kjære. Fortsett! Den kommer!

Andreas Haga

Andreas Haga har oppholdt seg over et år i Korea, hvorfra han har sendt oss denne hilsen.

HØSTTID

Det går mot høst,
en sommer er på hell.
Det drar i luften,
og skygger sniker seg sakte inn.
Det bli mørket,
og det er tidens kveld.

Det går mot høst,
og en sommer er snart forbi.
Blomsten og løv visner,
trærne strekker seg nakne opp,
håpet dør,
ja livet går til grunne i denne tid.

Det går mot høst,
og en sommer er snart til ende.
Se på fuglene,
de søker sammen i store flokker.
Urolige og spente,
ser de frem mot noe som snart skal hende.

Det er høst
og en sommer er for alltid borte.
Åkrene er modne,
små og store samles til innsats.
De berger grøden,
før vinteren kommer med is og sne.

Det er høst nå,
og en aner alt vinterens kulde.
Fuglene fryser og sulter,
men finner varme og hjelp hos hverandre.
De er blitt ett,
i håp om å nå det evige, solfylte landet.
Det er kveld nå,
og nådetiden er snart til ende.
Se på Israel,
og se på Menigheten
som sikkert føyes sammen.
Krig, kaos og død,
alt viser oss at snart skal det hende.

I et nå rykkes fugleflokken mot himmelen,
du hører bare suset,
stille, umerkelig løftes den høyere og høyere.
Under den forsvinner høsten og vinteren,
over lyser stjernene og himmelen,
og bak den en evig sommer.

Det er høst nå,
høsten er full av symboler og tegn,
Løft blikket og se,
vent, og vær rede.

INNFOR GUD

En stille stund,
en Bibel,
Ånden gjør Ordet levende,
jeg sitter der, bevende
innfor Gud.

Mørket blir borte,
lyset kommer.
Jeg kjenner meg frisk og glad,
allting blir nytt i dag.
innfor Gud.

Jeg bryter ut,
takk Jesus.
Du brøt båndene som bandt meg,
da du i Ordet åpenbarte deg,
alt: innfor Gud.

GUDS KJÆRLIGHET BINDER SAMMEN

Jesus, vi trenger i dag,
å fylles med ditt sinnelag.
Her er så mye bitterhet og strid,
så mye sladder, løgn og splid,
Vi dette langt bort må få,
vi trenger å tilgi hverandre nå.

Jesus, vi har så mye å lære,
gode mot hverandre vi skulle være.
Dyde, saktmodige,
fylt av barmhjertighet,
ålmodige, langmodige,
løpt i din kjærlighet.
Dette var sinnet du ville oss gi,
da du oss på korset satte fri.

Jesus, vi må se på dit fullførte verk,
se oss rike på din kjærlighet så sterk.
Denne kjærlighet må få fylle oss alle,
så vi med rette kan søken oss kalle.
Dine Guds kjærlighet er ekte og sann,
den som oss redde kan,
for Guds kjærlighet binder sammen.

Anny Garpestad

Budskap til Guds menighet:

— Den som har ører, han hør hva Ånden sier til menighetene. Dette taler Guds Sønn, som har øyne som ildsluer og føtter som skinnende kopper:

Å, mitt folk, våkne opp og se hvilke fryktelige smerter det er i mitt Legeme. Hele legemet er sykt. Fra fotsåle til isse er det ikke noe friskt i det, men byller og åpne sår som ikke er rensset eller forbundet. Dere som skal være lemmer på mitt legeme, dere biter hverandre, dere som er kjøpte med mitt dyre Blod. Dere har ingen kjærlighet til hverandre, men ser skjævt til hverandre og har mistillit til hverandre. Derfor har dere stykket dere opp i forskjellige trosbekjennelser og kaller dere med de navn, så dere ikke skal være ett.

Endog de som har større lys i Guds Ord, har gjemt seg innom sin egen fårefold og mener seg å være **den sunde del** av legemet eller endog den eneste gruppe som har rett til å kalle seg for «Legemet» og av den grunn ikke kan ha samarbeid med noen andre. Men **vå dere**, for heller ikke dere har noen kjærlighet!

Hat og misunnelse! Kaller dere **det** kjærlighet? Dere elsker bare dem som samler sammen med dere. Og når dere kommer sammen, finner dere glede ved å tale ille om deres brødre. Derfor er mitt legeme sønderslitt og oppdelt. Det lider og verker, fordi lemmene elsker verden mer enn hverandre. Det er mere av dårlig snakk enn av oppbyggende og trøstende tale. **Å mitt legeme, mitt legeme!** Hvor oppdelt du er i mange slags sekter og trosbekjennelser! Hånd og fot er i krig med hverandre. Når foten vil gå dypere inn i mitt Ord, vil hånden ikke slippe tradisjoner og sedvaner, og derfor går ikke vandringen fremad. Forbannet være den hånd som holder igjen i Herrens verk og holder tilbake Ordet om Blodet.

Skynd dere! Kom sammen med ett hjerte og én sjel, brødre, og hånd i hånd! Bekjenn dine synder! Gråt og vend om! Søk enhetens vei i bønn og vær ett for Gud og mennesker! Søk mitt åsyn, og se, **jeg er ikke langt borte, men meget nær, og jeg lover å utgyte min Ånd og velsigne mitt folk!**

Eisk hverandre! Ikke slå og bit hverandre, men elsk! Omvend deg i ånd og sannhet, i støv og aske, og se, jeg vil utgyte min Ånd over deg og stadfeste mitt Ord med tegn og undere som det skjedde i den første menighet, for **jeg er i går og i dag den samme, ja til evig tid!**

Et profetisk budskap fra en finsk misjonær. Hele budskapet kan fås fra: Petter Grebstad, 6222 Ikornnes

En stor prøvelse

Efter oplevelsen af Guds kraft på Karmels bjerg, kom der en svær prøvelse for Elias, som viser, at han var et menneske lige vilkår undergivet som os (Jak 5,17). — Den onde dronning Jesabel havde hørt om drabet på alle Baals profeter, og nu vilde hun

slå Elias ihjel, og derfor flygtede han ud i ørkenen, satte sig under en gyvelbusk og ønskede sig døden.

Elias blev grebet af modløshed, man siger, det er Djævelens mest brugte våben mod de kristne. — Da Job havde mistet alt og sad i askedyngen og skrabbte sig med et potteskår, sagde hans hustru til ham: «Holder du endnu fast ved din fromhed? Forband Gud og død».

Det er svært i prøvelsens stund at holde fast ved Guds forjættelser. Så længe Gud velsigner og lader os se hans undergøinger, da siger vi «Halleluja», men når vi ikke kan se og føle ham mere, da får vi brug for troen, der er en fast overbevisning om ting, som ikke ses. — Hvad må ikke Josef have følt, da han blev solgt til Ægypten? Hvad med alle hans drømme? Hvordan tror I, at Abraham havde det, da han skulde ofre Isak? Eller David, der var salvet til konge og i årevis blev forfulgt af Saul? I prøvelsens ildoven bliver troen lutret. Den prøvede tro er meget dyrebar for Gud.

Hvordan gik det nu Elias derude i ørkenen, fik han lov til at dø i mismod? Er Gud kun med på bjerget, hvor de store ting sker? Nej, han er med os alle dage, indtil verdens ende, også gennem de mørke passager, hvor alt ser håbløst ud. «Når jeg har tænkt mig træt til døden, sig så hvad du har tænkt o, Gud — —».

Elias fik englebesøg, han fik vand og brød i ørkenen. Gud havde ikke glemt ham, han vidste nøjagtig, hvilken gyvelbusk Elias sad under, og han sendte en engel til undersætning i rette tid. Gud kommer aldrig forsent, selv om det ofte kan se sådan ud. —

Noa blev færdig med arken, inden vandfloden kom, og først da han og hans slægt og alle dyrene var i sikkerhed og Gud havde lukket efter dem, kom floden (1. Mos. 7). — Ved Det røde Hav var ægypterne lige i hælene på israeliterne. Alt syntes håbløst, men Gud havde en udvej, han førte dem tørskoet gennem havet. Da sang de Herren en lovsang, men lidt efter knurrede igen, da nye vanskeligheder tårnede sig op. — Troen bliver ikke opøvet på een dag, vi bør igennem mange trængsler indgå i Guds rige, men Herren er med, hvad enten vi føler det eller ikke. — Han elsker os med en evig kærlighed. Selv om en mor kunde glemme sit diende barn, så glemmer han os ikke. Alle ting tjener dem til gode, der elsker Gud. «Om du vover at tro, da skal skyggerne fly, og solen fremstråle, igen». — «Befal nu dine veje og al din hjertesorg til hans trofaste pleje, som bor i Himlens borg; han som kan stormen binde og lede bølgen blå, han kan og vejen finde, hvorpå din fod kan gå».

Adolf Nielsen

1. Kong 19:

Mel.: Stå fast min sjæl - - -

Elias var en kæmpe i Guds rige, for ham da måtte mørkets magter vige; på Karmels bjerg han bad og stred alene, og Gud som ser i løn, han hørte denne bøn, han os vil tjene.

Vi deler med hverandre

Men Jesabel blev vred som ingensinde, hun svor, hun skulde nok Elias finde; han skulde straffes og med livet bøde, for hvad han havde gjort, da løb Elias bort — ud i det øde.

I ørkenen han ønskede sig døden, hvem kunde nu udfri hans sjæl af nøden? da sendte Gud en engel fra det høje, en stemme til ham lød: «Se her er vand og brød — Gud ser din mæje.»

Elias spiste nu og kom til kræfter og gik i fyrretyve dage efter; da talte Herren til ham: «Gå tilbage, hvorfor har du søgt ly? jeg har et kald påny — hold op at klage».

Så vil vi da ej heller tabe modet, thi der er endnu kraft at få ved blodet: vi lytte vil til Herrens røst og stemme, vi vandre vil i tro, og snart så skal vi bo — hos ham derhjemme.

Adolf Nielsen

Spør etter Herrens makt. Søk hans åsyn alltid

Dette skynar me er eit formaningsord til oss. Det er vel ikkje noko som me irskjer enn å ha makt i vore bønner med Gud. Ein kjenner at ein mange gonger kjem til kort i sitt kristenliv, og synest faktisk å stå ved falittens rand. Ein ber ofte um å kome nermare Herren, at han må få sin veg og sin vilje med våre liv og bli han til velbehag den tid ein skal vandre her til huse. Korleis skal vi so få oppleve meir av Herrens makt våre liv? Det er ved å søkje hans åsyn alltid.

Ein må altså vera vedhaldande i bønner. Det er selvfølgelig av aller største betydning at ein ber til Herren når han minner ein um dette. Dette fell ofte då lettare å be til han. Men sett frå ei anna side so må ein bruke trui.

Det kan vera tider ein ikkje hev trong til å be til Gud som ellers. Me segjer ofte at ein føler seg ikkje upplagt til tenesten. Men ein skal be likevel. I Hoseas stend det at ein skal lære Herren å kjenne, og so legg han til at ein skal med iver lære han å kjenne. Me må faktisk her kome inn i vandringen med han.

Um bønner synest vera ufullkomen uten salvelse og kraft, so er Herren mektig til å sette saman ordi. Me må osso vera klar yver at vondskapens åndehær sett inn heile sitt skyte mange gonger når ein går inn for Herrens åsyn. Det stend um ektefolki at dei skal dele godt og vindt saman i dei ting som møter dei i livet. Det same forhold må det vera med oss og Gud. «Nederlag og seier, å fortel han alt.» Ein må vera merksam på at Gud ser og kjenner til alle ting. Derfor må bekjennelsen av si avmakt kome fram i bønner. David bekjende si synd for Gud, og skjulte ikkje si skuld. Derfor tok Gud burt hans syndeskyld. Likedan må ein ikkje

gløyme hans fylde mot oss. Som Johannes segjer: av hans fylde hev me alle fenge, og det er nåde over nåde.

Når det vert maktpåliggende for oss og be til Herren um å vera fullstendig overlatt i hans vilje, og me legg alt vårt liv i hans hender, so hev han behag i vore bønner. Men då vil oftast tukten gjera seg gjeldande. Den han elsker, tuktar han, og han hudstryk den han tek seg av. Det kan røyne på kjøt og blod ved å gå inn for Herren med slike bønner. Han vil hjelpe oss gjenom denne jordiske tilværelse til å bli seirande kristne, og slik at me kan få oppleve å nå ein herleg himmel ein dag.

Du skynar me skal til ein herleg stad eingong. Alle vannkantar og ufullkomenheter på materialet må avslipast og pussast. Det er ein heilag stad me skal inntaka. Ikkje noko synd eller ureint skal kome inn der.

Eg minnes eingang at mi hustru sat og undervisa ein av barnebarni våre som heiter Jon utfrå Guds ord. Ho nevnte på eit fint hus som Herren hadde byggt for oss i himmelen. Det var stort, reint og fint og rum for oss alle. Etter dette tek Jon Bibelen i handi, og går burt i glasert og ser oppover Lifjell og mot Himmelen, og so segjer han: Eg kan ikkje sjå det fine huset eg, bestemor. Men so legg han til: Å, nei då. Det er nok på den andre sida det. Ja, dette fine huset finn me nok ikkje på denne sida av tilværelsen. Men det er som sangaren uttrykkjer det um staden deruppe: Dens herlighet kan ei beskrivas. Å, tenk den er bygt av Gud! Me fær alle som ein sette inn for å nå dette herlege landet. Kanskje Herren heller ikkje er so langt burte anna han snart etter Guds ord og løfte hentar oss til denne verestaden.

Med helsing
Olav Sveinsson

Fra ånde verden

For en tid siden satt jeg på et møte i vår lille menighet, hvor det ble talt om Jesus med flere benevnelser som den levende sten. Det ble så levende for meg. Men jeg fikk også klart merke den ondes brennende piler som ville fullstendig tilintetgjøre meg. Men jeg sa i min ånd «vær stille» og jeg ble velsignet. Til slutt var det en som skulle avslutte og han fortsatte med å si «Jesus blir også kalt klippen». Med ett fikk jeg se Jesus stå levende frem fra veggen foran oss, inn mellom oss, inntyllet i en ånds atmosfære som ikke kan forklares, og det var noe inne i meg som smeltet helt, tårene bare rant, og jeg ble fylt med kjærlighet til de troende der og alle de hellige. Jeg fikk kjenne i min ånd hvordan hele Hans menighet på jord er omsluttet i Hans evige uforanderlige kjærlighet og trofasthet til alle tider, tross sine barns svakheter og skrøpeligheter. Må vi våke og be så vi ikke gjør Den Hellige Ånd sorg — mot slik en kjærlighet. Ja, han elsker sitt folk, alle dine hellige er i din hånd, de ligger for din fot, de tar imot dine ord. 5. Mos 33,3 og Hebr 12,28 og Salme 116,12-14 og v. 15 er et fint ord.

En søster i Herren

Vi må stå samlet om JESUS KRISTUS

For vel ett år siden ble jeg frelst. I mellomtiden har jeg da tilegnet meg litt lærdom angående Bibelens lære, og budskap. Det første jeg oppdaget var hvor lite jeg visste om Bibelen. Noe hadde jeg jo lært på skolen, men ordet FRELSE, og hva det betydde var noe nytt. Det med JESU GJENKOMST var også helt nytt. Likeså dette med dåpen. Jeg hadde før jeg ble frelst trodde at hadde jeg blitt døpt, og konfirmert så hadde jeg «billetten i orden», til det evige liv. Jeg vil påstå at de fleste som er ufreiste i dag er blitt ført på villspor.

Manglende kristendomundervisning i skolene er den største årsaken til uvitenhet om Bibelen, og dens budskap. Det kan ikke bli rare greiene når kristendomundervisning blir lavest prioritert av alle fag. Og når lærerpersonellet består av ufreiste, som ikke tror på det de lærer fra seg, så blir det deretter.

En annen meget alvorlig ting er splittelsen blant de kristne. Vi må stå SAMLET om JESUS KRISTUS, og ikke oppføre oss som om det skulle være flere forskjellige JESUSER. Det er kun en JESUS. Han kommer forresten snart igjen. Hvor mange er det egentlig som er klar over dette? VI MÅ STÅ SAMLET I DEN TIDEN VI HAR IJEN. VÅK Å BE!

Vennlig hilsen
Cato Braathen

I denne boken presenteres et utvalg fra Watchman Nee's «The Spiritual Man», med særlig henblikk på kjødet. Boken vil dekke et sårt behov, nemlig å skille mellom åndelig og sjeelig kraft.

Boken kan bestilles direkte fra

Nils Kjell Heggland
4100 Jørpeland

PRIS KR. 12,00 PR STK.
+ 30% VED KJØP AV 5 STK.

Kasja sammen med dr. Magnar Kleiven som allerede har lagt ned et viktig arbeide for å hjelpe Kasja til et normalt liv. Kleiven har ved siden av sin legegjerning i flere år vært sterkt engasjert i kristen virksomhet.

Kasja er bare ni år gammel, men har siden fødselen lidt av en sykdom som gjør at hennes benbygning ikke får den normale styrke. Tross flere og lange opphold på sykehus i Polen har de ikke kunne gi henne den rette behandling. Resultatet er at bena idag er svært buet, veksten er stoppet opp og at hun sansynligvis vil ha reduserte leveutsikter. Denne stoffskiftesykdommen fører nemlig også til at vitale muskelorganer (som hjerte) blir svekket. Nå har vi fått Kasja til Norge og legene her kan hjelpe henne. Men siden hun

Hjelp «KASJA» fra Polen til en ny framtid!

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

ikke er norsk statsborger vil behandlingen måtte betales. Nå etterlyser vi venner som vil være med å hjelpe Kasja til en ny fremtid!

Vi møtte Kasja, eller Katarzyna Dyczko som er hennes fulle navn, under et besøk i Polen. Vi besøkte pinsemenigheten i byen Stettin (Szczecin) og ble etterpå tatt med til familien Dyczko's gjestfrie hjem. Der fikk vi hilse på datteren «Kasja» som hun kalles i dagligtale og høre om foreldrenes lange kamp for å hjelpe datteren til en normal tilværelse. Ekteparet Dyczko som begge er ivrige kristne hadde også en annen datter som døde 5 år gammel. Vi tok kontakt med doktor Magnar Kleiven som i dag har en privatpraksis i Langesund og han sa seg villig til å samordne legeundersøkelse og eventuell behandling av Kasja i Norge. I sommer fikk vi Kasja hit til landet sammen med sine foreldre. Etter kort tid kunne dr. Kleiven stille diagnosen og kontakt med barne-avd. på Porsgrunn Lutherske sykehus er nå opprettet slik at Kasja kan få den behandling som ikke bare kan redde hennes liv, men ha store muligheter til å gi henne en normal tilværelse. Men sykehusopphold koster mye her i Norge, men vi fant at dette ikke måtte hindre oss i å begynne en behandling av Kasja. Nå ber vi venner som har lyst til å hjelpe Kasja om å sende et bidrag. Ester Janøy i Skien har sagt seg villig til å stå som kasserer for denne aksjonen. Vi vil be at de som blir med sender kr. 200,00 eller mere, så vil dere få tilsendt opplysninger om sakens utvikling etter hvert. Du vil også få bilde av Kasja før og etter behandlingen, samt mulighet til å møte familien Dyczko under deres Norges-opphold. Du vil også få tilsendt revidert regnskap når aksjonen er avsluttet. Skulle det bli noe oveskudd så vil dette gå til evangeliserings-formål i Polen. Vi regner med å trenge én 20—40.000 kroner til denne saken, men for det beløpet kan vi gi Kasja en ny fremtid.

**AKSJON
«KASJA»**
Bli med å hjelpe ni-årige Kasja fra Polen.
Send kr. 200,00 eller mer til:
AKSJON «KASJA»
Boks 1609
3701 SKIEN
Postgiro: 53 95 140

Regnskapet revideres av reg.revisor Knut Østbye, Oslo.

**Spalte-
redaktør**

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

Teamarbeid i menigheten

*Tekst: Edvin Rossland
Foto: Sigurd Sørhus*

Etter at elevene har gjennomgått teoretisk bibelundervisning, blir de plassert på team i ca. 8 uker. Guds ord blir nå satt ut i praksis. Alle teamene har positiv erfaring fra teamtiden. Å stole på Gud er «livsnerven» i teamarbeid. På Eidskog nær sven-skegrensa har et av teamene vært stasjonert. Vi spør teamleder Oddbjørn Fåland hvilke inntrykk han har.

Hvordan opplevde du tiden som teamleder?

Jeg syntes det var en stor utfordring og var spent på hva Gud ville gjøre i denne perioden. Mange ganger skjuler man seg bak andre, og tror at man ikke duger til noen ting. Jeg lærte å stole på Gud i alle situasjoner. Samtidig som åndelig autoritet og disiplin i teamet var helt nødvendig. Gud innfridde mine forventninger fullt ut, og jeg ville ikke ha unnvært denne perioden.

Hva bestod teamarbeidet av?

Ellen og Oddbjørn Fåland i ivrig samtale med Marit K. Rasmussen om sommerens teamtid.

Det bestod av husbesøk, gateevangelisering, bedriftsandrakter og teltmøter. Alle husstander ble besøkt og fikk et levende vitnesbyrd om Jesus. Her nådde vi mest kvinnene. Derfor ble alle bedriftene i kommunen besøkt slik at også de fleste menn ble nådd. Teamet hadde også ansvaret for teltmøtene, der sang, vitnesbyrd og tale måtte praktiseres.

Misjonsbefalingen i praksis.

Hva betyr det for ungdom å være på team?

De får praktisere misjonsbefalingen om «å gå ut», å være med å gi ut av seg selv. De lærer også å disiplinere seg selv og underordne seg andre. Synet på Jesus blir større og Han får mere makt i deres liv. Denne prosessen forandrer mange etter å ha vært på team.

Hvordan ser «mannen i gata» på kristne i dag?

Mange har et negativt bilde av oss kristne. Jeg tror det skyldes at vi har isolert oss for mye til arbeid innad i menigheten. Vi erfarte at mange var reservert til å begynne med i samtalen. Når vi fortalte dem sannheten om Jesus, merket vi at holdningen forandret seg. Derfor ser jeg det som en nødvendighet og en utfordring for oss kristne å spre de gode nyheter om Jesus. Da blir folks holdning forandret og de får se Jesus som en levende person.

Eldstebrødre på husbesøk

Hvordan var forholdet mellom menigheten og teamet?

Det fungerte utmerket. Vi fikk helt fra begynnelsen med oss de unge og eldre på husbesøk og annen utadrettet virksomhet. Jeg synes også det var positivt at eldstebrødrene var med på dette. Vi lar et sitat fra le-

dende eldste fortelle hvordan menighetens reaksjon var på å ha team: «Vår egen ungdom ble aktivisert og vi merket at frimodigheten økte etterhvert som de deltok i teamarbeidet. Teamet deltok også aktivt med i menighetens faste møter. Ved deres brennende og aktive innsats vant de alles hjerter. Teamet var også med på fellesmøter med andre kristne i bygda. Vi tror at ordet som er sådd ut vil spire og vokse. Som menighet vil vi fortsette i samme spor med mere oppsøkende og utadrettet virksomhet, som ble satt i gang av teamet. Vi er taknemlig for besøket og oppfordrer andre menigheter til å sette i gang eller få team i menigheten.»

Hva skjedde på Eidskog i denne perioden?

Det har vært lite utadvent virksomhet, derfor hadde folk et negativt bilde av evangeliet til å begynne med. Menigheten fikk først og fremst en oppvekker, og gode kontakter med folk som sjelden går i kirke og bedehus. Folk begynte å se at de trengte Jesus i hverdagslivet og noen tok imot ham som sin Frelser. Enkelte mennesker antydte at det var farlig å bo her, for nå var de kristne begynte å våkne.

Gud vil bruke deg

Hvilke råd vil du gi ungdom som vil satse på team?

De må være villig til å underordne seg andre og føle ansvar. Selv om vi mange ganger føler oss ringe og tror vi ingenting har på team å gjøre, kan Gud bruke oss. Jeg vil oppfordre alle til å satse noen måneder på team. Da når en ut til unge og eldre på en helt spesiell måte, og får møte folk i deres omgivelser. Mange kristne unnskylder seg med at dette med husbesøk og gateevangelisering ikke er deres oppgave. Jeg synes alle bør prøve dette noen måneder. Først da kan de uttale seg om det.

Rik sommer med mange aktiviteter i Operasjon Ungdomsteam. Hele 14 team har vært i aksjon

Sommertjenesten er nå omme og vi kan se tilbake på en rik tid. Mange er, som tidligere år, blitt nådd med evangeliet. Noen steder var det såingsarbeidet som var i fokus, mens andre steder var det muligheter for høst der hvor andre har sådd. Ja, på et sted fikk et team be til Gud med over 40 ungdommer på 1 uke, mens andre steder har man kunnet høste en og en.

Vårt bønneemne i O.U.T. for tiden er at Gud skal reise opp mange fedre og mødre som kan ta seg av barna. Vi ser at problemet er ikke å be med sjeler, men at de skal bli bevart og vokse sterke og sunne i et fungerende menighetsliv.

La vår bønn også bli din bønn.

Teamtiden ga meg en ny erfaring i mitt kristenliv

Det har alt gått noen år siden jeg ble en kristen. Jeg har fått min utdannelse, har mange venner og levde etter forholdene bra, men hele tiden var det en lengsel i meg etter noe mer. Jeg syntes ofte kristenlivet var fylt av kamper og nederlag. Det måtte være noe mer enn dette. Det har vært en bønn i mitt indre at Gud måtte bruke meg, men når det kom til stykket syntes jeg at jeg både manglet frimodighet og selvillit. Kanskje var det vel også sånn at jeg ville ha det på min egen måte.

Dette året har jeg fått gå på bibelskolen her i Sarons Dal. Det har vært et interessant og lærerikt år på mange måter.

På slutten av året skulle vi ut på en 7 ukers teamtjeneste. Det vi hadde lært skulle omgjøres til praktisk tjeneste. Noe jeg både hadde gruet og gledet meg til hele skoleåret. En føler seg så liten og hjelpeløs. «Nei, dette klarer ikke jeg,» men takk og lov i Ham er vi sterke.

Teamtiden er over og jeg ser tilbake på de mest interessante uker i mitt kristenliv. Jeg har fått lære og kjenne min Herre og Mester på en ny og bedre måte. Kommet inn i et avhengighetsforhold til ham.

Vi var en 6—7 stk. i teamet, og vi skulle arbeide ut fra menigheten på det stedet hvor jeg kom. De hadde lagt opp en arbeidsplan, og her ble det ikke tid til noe latmannsliv. Fullt dagsprogram med husbesøk, bedriftsandrakter, møter o.l.

Vi startet hver dag med bønn og innvielse til Herren, og jeg fikk avlegge alt som tynget hos ham. Han viste meg etter hvert at jeg hadde ingenting å frykte dersom jeg var villig til å gå ut, ja så sviktet ikke han. Det fikk jeg sannelig erfare. Han gav meg tanker og ord så jeg med frimodighet fikk lov til å vitne om Han som av en grenseløs kjærlighet gav sitt liv for meg.

Og når en merker at en blir brukt, at en får være et redskap i Mesterens hånd — da blir det også en glede for hver dag jeg kan få gå ut. Det slo meg ofte «Lise, er dette virkelig deg?» Jeg opplevde en veldig lykke over å få lov til å være med ut, være med på møtene — få lov til å gi noe. Jeg har erfart

det at er en bare villig til å gå ut, så får man akkurat den kraft, styrke og frimodighet som en trenger.

Det er blitt en virkelig bønn i mitt indre at jeg må få lov til å være et lys, en arbeider i Herrens vingård. Høsten er stor, men arbeiderne få, bed derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst. Mt. 9, 37—38.

Lise Ekornås

Leder-team besøker menigheter og inspirerer til evangelisering

Utover høsten og vinteren vil 5 ungdommer med solid bakgrunn i teamtjeneste besøke menigheter fra Kristiansand i sør til Narvik i nord. Disse vil orientere generelt om teamtjeneste og satse på skoleevangelisering og film og lysbilde-kvelder. Vi håper at mange menigheter vil benytte anledningen til å ønske disse ungdommer velkommen til sin menighet. Man satser da hovedsaklig på å stanse 4—5 dager på hvert sted og inspirere ungdommer og andre interesserte til å GÅ UT FOR JESUS.

Mange har allerede mottatt brev fra dem, men var det så at flere ville ha et besøk så skriv til oss snarest.

Forespørselen etter team er nå stor

Vi opplever nå en stor pågang etter team fra mange menigheter rundt om i landet. Vi behøver derfor mange nye ungdommer som kan stille seg i rekken også utover høsten og vinteren. Vi har valgt å prioritere følgende steder. Nord-Norge, Trøndelag, Kongsberg, Kongsvinger, Mandal, samt en del andre steder på sørlandet. Vi vil derfor appellere til ungdom igjen til å være en måned (frem til jul?) eller kanskje et helt år ute på team.

Høsten er STOR, men arbeiderne FÅ. Tenk, hvilke muligheter vi har. Skoler står åpne og både lærere og elever ønsker oss velkommen. Bedrifter spør etter oss, og folk flest overalt ønsker et besøk av disse frimodige ungdommene som har gitt sitt liv til Jesus.

Skriv til oss snarest og meld deg til tjeneste.

Stjørdals-Teamet opplevde stor åpenhet i skolene.

Sommerteamet som har virket i Eidskog.

Et lederteam fra O.U.T. vil utover høsten og vinteren besøke menigheter. Fra venstre Per Hellgran, Eli Wence Harjo, Randi Kiltvær og Arnfred Marthinsen.

OUT

1. sept. 6 ukers Evangeliseringskurs
27—31 des. Fornyelsesdager,
Hermonsentret i Hallingdal
9. januar, 6 ukers evangeliseringskurs.

OM DU FLYTTER

send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER

send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER

send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTEI

send oss gammel og ny

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 448

KASSETTBOK

8 dynamiske kassetter
fra DYNAMIS
fra INSPIRASJON 81 i Horten

LEVE I GUDS RIKE

3 AKTUELLE
FORKYNNERE:

Sven Nilsson

Henry C. Johnsen

Kjell Haltorp

241 SVEN NILSSON:
«Leve i Guds rike»
Et grunnleggende budskap.

242 HENRY C. JOHNSEN
«Virkelig fri»
Et radikalt budskap om bibelsk frihet på flere sentrale områder.

243 KJELL HALTORP
«Åpenbaring»
Behovet for åpenbaring for å vandre med Gud i vår tid.

244 SVEN NILSSON:
«Kampen i åndeverden»
Om en levende og virkningsfull
forbønntjeneste.

245 SVEN NILSSON:
«Guds personlige ledelse»
Om hvordan Gud kan lede den enkelte. Et meget lærerikt budskap.

246 SVEN NILSSON:
«Vandre i Kristus» - I
Forløsende undervisning av sentrale sannheter for et rikt kristenliv.

248 KJELL HALTORP
«Troens fundament og vekst» - I
Sterk og inspirert trosforkynnelse.

250 HENRY C. JOHNSEN:
«Kamp og seier» - I
Grunnlaget for seier slik vi finner det i Rom kap. 7 og 8.

**Kassettboken
+ disse 8 kassetter
kr. 160,00**

**Kan også fåes enkeltvis til kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)
Topp kvalitet i opptak og kassetter.**

**FØLGENDE SEMINAR FRA «INSPIRASJONSDAGER 81»
KAN OGSÅ SKAFFES I TILLEGG TIL DE SOM ER I BOKEN:**

247 SVEN NILSSON
«Vandre i Kristus» - II

252 KJELL ERIK OLSEN og
JØRN JAKOBSEN
«Evangelisering i hverdagen» - II

249 KJELL HALTORP
«Troens vekst og fundament» - II

253 KJELL ERIK OLSEN og
JØRN JAKOBSEN
«Evangelisering i hverdagen» - I

251 HENRY C. JOHNSEN
«Kamp og seier» - II

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 96 22

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

KLIPP UT - KLIPP UT

Navn: .....

Adr: .....

Post nr: .....

Sted: .....

Jeg vil også ha seminar kassetter nr: .....

Sted: .....

Jeg vil også ha seminar kassetter nr: .....

Til DYNAMIS KASSETT: 3190 HORTEN
Send meg kassettboken: «LEVE I GUDS RIKE»